



တတိယအရွယ် အာဝဇာသုည

ဗဟာဝသဒ္ဓမ္မဇောတိကာဇ

ရေကန်သိုလ်သျှင်သိင်္ဂီ (ဇွဲာဝဂ်ဗုဒ္ဓ သိ-ဒေ)



ART COOP

ဒို့ထာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- ❖ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေး နှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၆၀၀၉၄၁၁၀၁၁
 အဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၆၀၀၉၅၉၁၂၁၁
 ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ် - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်လှမူသိန်း
 ဂုဏ်လင်းကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
 ၂၄၊ ဗဟိုလမ်း ၊ အလုံမြို့နယ်
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့် (ဇင်ရတနာစောစာပေ)
 အမှတ်(၂၀၅)၊ က/ ၄လမ်း
 မြို့သစ် က+ခ ရပ်ကွက်
 အင်းစိန်
 တန်ဖိုး ကျပ်

၂၉၄.၃

သျှင်သီရိ တက္ကသိုလ်
 တတိယအရွယ် ဘာဝနာသည်/တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ-ရန်ကုန်၊
 ဇင်ရတနာစောစာပေ၊ ၂၀၁၁။
 ၂၆၆ - စာ၊ ၁၂.၅×၁၈.၂ စင်တီမီ။
 (၁) တတိယအရွယ် ဘာဝနာသည်။

အဂ္ဂယ်လ်သုံးပါး ၁၀၆၆ နှစ်

တတိယအဂ္ဂယ်လ်ဘာဝနာသည့်



မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ
တက္ကသိုလ်
သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယဘိ-ဒေ)

ဖြန့်ချိရေး

ဆွေယဟာ စာပေ

အမှတ် (၅၅)၊ သုနန္ဒာ(၃)လမ်း

(၈)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၉၆၉၀၃၂၄ , ၇၃၀၆၆၉၃၂



မြတ်ပန်းရတီ စာပေ

အမှတ်(၁၉၄)၊ မြေညီထပ်၊ ၂၉-လမ်း(အထက်)

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉၅၁ ၃၉၄၅၀ ၀၉၅၁ ၅၅၇၄၃



စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အမှာစာ	
၂။	မိမိဘဝအရွယ်ဆင်ခြင်ဖွယ်	၁
၃။	ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ	၆
၄။	မိမိ၏စိတ်သဘောကိုဆန်းစစ်ကြည့်ပါ	၁၂
၅။	မိမိစိတ်ကိုသိ၍ပြုပြင်ပါ	၁၇
၆။	အချိန်သည်လူကိုမစောင့်ပါ	၂၄
၇။	ကြုံတောင့်ကြုံခဲ၊ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကြီးရနေသည်	၃၆
၈။	ကန်ရေခန်းနေသောကန်ထဲကင်းတွေပမာ	၄၀
၉။	အမြစ်ကိုဖြတ်ခန္ဓာရပ်အောင်ကြိုးစားရမည်	၄၄
၁၀။	ခန္ဓာငါးသွယ်ကြောင်းကျိုးဝဋ်နွယ်တို့	၅၁
၁၁။	ခန္ဓာဝဋ်ဟူသည်	၅၃

စဉ်

အကြောင်းအရာ

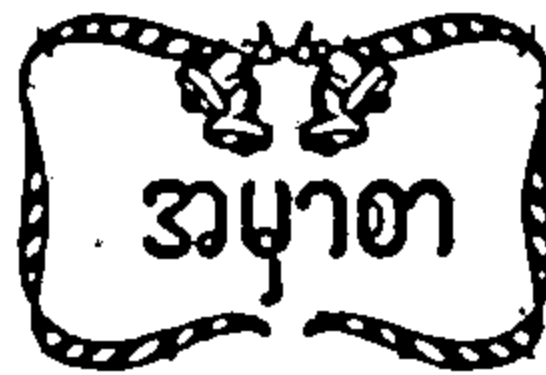
စာမျက်နှာ

၁၂။	သံသရာစက်ရဟတ်လည်ပတ်ရ ဝဋ်နွယ်များ	၆၂
၁၃။	ကြောင်းကျိုးနွယ်စပ်-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ရဟတ်	၆၆
၁၄။	ဝဋ်သုံးသွယ်လည်၍ဖြစ်ရသည်မှာ	၉၂
၁၅။	သေဘေးသည်ကြောက်စရာမဟုတ်ပါ	၉၈
၁၆။	သေဘေးမကြောက်ရန် တရားမှန်ရအောင် လုပ်ပါ	၁၀၁
၁၇။	ကျွတ်ထိုက်သသူ၊ နတ်၊လူ၊ဗြဟ္မာ သင်ပါ-မပါ ဆန်းစစ်ပါ	၁၀၄
၁၈။	အသိဉာဏ်လမ်းစကိုရှာပါ	၁၁၀
၁၉။	မဂ်ရဖိုလ်ဝင် နိဗ္ဗာန်မြင်လမ်းစများ	၁၁၅
၂၀။	ဝိပဿနာရှုနည်း	၁၂၆
၂၁။	အလယ်၊ အလတ်အထွတ်တရားသုံးပါး	၁၃၄
၂၂။	သီလတရားဟူသည်	၁၃၇
၂၃။	အကျင့်လေးမျိုးနှင့်ကျင့်စဉ်လမ်းမှန်	၁၆၁

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၄။	ဒိဋ္ဌိကိလေသာအမြစ်ဖြတ်ပါ	၁၆၇
၂၅။	ကိန်းအောင်းအနုသယကိုပယ်သတ်တတ်ပါ	၁၇၁
၂၆။	ထွက်သက်ဝင်သက်အာနာပါနနုဿတိ	၁၈၀
၂၇။	မဂ်လေးပါးရဂုဏ်ကျေးဇူးများ	၂၀၂
၂၈။	တတိယအရွယ်ချမ်းသာကြွယ်ကြွသူများ	
	(က) ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းမှန်ရခဲ့သည်မှာ	၂၁၀
	(ခ) အာဇာ၊ မာနခဝါချခံရသောအခါ	၂၁၈
	(ဂ) သံယောဇဉ်နှောင်ကြီး	
	လှောင်မျိုးငယ်လှောင်စံ	၂၂၈
	(ဃ) တတိယအရွယ်ရောဂါသည်မှ	၂၃၈
	(င) သေနည်းတတ်၍	
	သေခြင်းမြတ်သောဖေဖေ	၂၅၂
	-အဘိဏ္ဍသုတ်	၂၆၃

ဆိုမိန့်မညာ၊ စေ့စေ့နာလော့
ဂင်္ဂါသဲမျှ၊ ပွင့်ကြကုန်သား
ဘုရားသာသနာခေတ်အခါဝယ်
လူရွာနတ်၌၊ နင်ကြံကြိုက်လည်း
အမိုက်မချေ၊ အလိုက်နေ၍
အခြေမကြီး၊ အချည်းနှီးလျှင်
ရိုးတီးယောင်တောင်၊ ခုတိုင်အောင်လည်း
သနားခေါင်းလကွယ်၊ တောအုပ်လယ်၌
ရှစ်နယ်ပတ်လုံး၊ အပြည့်ဖုံးသည်
မိုးလုံးတိမ်တိုက်၊ လျှပ်မကြိုက်သား
အမိုက်အပြား၊ အင်လေးပါးထက်
နင်ကားရာထောင်၊ မကမောင်၏
လူ့ဘောင်လူ့ရွာ၊ သာသနာ၌
ကြမ္မာတော်၍၊ ယခုတွေ့လည်း
အလေ့မလွဲ၊ အများနည်းလျှင်
မိုက်မြဲနှင့်နှင့်၊ မိုက်စရွင်၏
မျက်မြင်လောက၊ ဤဘဝကား
ဒုက္ခစင်စစ်၊ ချမ်းသာကင်း၏
သေမင်းအစာ၊ နင့်ခန္ဓာကို
တဏှာဘီလူး၊ အမှောင့်မှူး၍
အရူးပြင်ပြင်၊ နင့်ကိုယ်ထင်၏

နင်နှင့်မဆိုင်၊ နင်ပိုင်မဟုတ်
နင့်ရုပ်နှင့်နာမ်၊ နင့်သဏ္ဍာန်ကို
နင်ဉာဏ်မစူး၊ အပေါ်ဖြူး၍
မူးမူးမေ့မေ့၊ အများလေ့ဖြင့်
နေ့ရက်အပုံ၊ လွန်ခဲ့တုံပြီ
အာရုံဝတ္ထု၊ မီးအစုကို
မှုမရရ၊ နင်အားကျလည်း
စားကြသေမင်း၊ သူတပ်နင်းက
မငြင်းဆန်သာ၊ နင့်ခန္ဓာသည်
ပြာပုံအပြီး၊ ဖြစ်လုနီးပြီ
ရိုးတီးယားတား၊ သေ၍သွားလည်း
တရားမကြွယ်၊ အထုပ်ငယ်လျက်
အပါယ်စခန်း၊ သွားမြဲလမ်း၌
တပန်းဟိုက်ဟိုက်၊ တရွိုက်ငင်ငင်
တငြင်ငြိုငြို၊ ဆင်းရဲပိုလျက်
ထိုထိုဘဝ၊ အနန္တလျှင်
အစမဆုံး၊ အများထုံးတည်း
အနှူးနိုးမပျက်၊ အောက်အပုပ်ဝယ်
တသက်နွယ်နွယ်၊ အမြစ်တွယ်သို့
အပါယ်ထိုထို၊ ဥဒဟိုသည်
နင်လို့လူမိုက်သွားလမ်းတည်း။ ။



ကျွန်ုပ်တို့နေသော ဤကမ္ဘာကို ဘုရားငါးဆူပွင့်ရာ
ဘဒ္ဒကမ္ဘာဟု ဆိုပါသည်။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် လူတို့၏သက်တမ်းသည် အသင်္ချေ
မှစခဲ့ပြီး တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ယုတ်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့ရာ လူတို့၏သက်တမ်း
လေးသောင်းတန်းတွင် ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၏ ပထမဦးဆုံးသောဘုရား
ကကုသန်ဘုရားပွင့်ခဲ့ပါသည်။

လူတို့၏သက်တမ်းဆုတ်ယုတ်လာခဲ့ရာ လူ့သက်တမ်း
သုံးသောင်းတန်းတွင် ဒုတိယဘုရား ကောဏဂုံဘုရားပွင့်ခဲ့ပါ
သည်။

သက်တမ်းဆက်လက်ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့ပြန်ရာ လူတို့၏သက်တမ်းနှစ်သောင်းတန်းတွင် တတိယဘုရား ကဿပဘုရားပွင့်ခဲ့ပါသည်။

ထိုမှဆက်လက်၍ သက်တမ်းသည် ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့ပြန်ရာ လူတို့၏သက်တမ်း(၁၀၀)တန်းတွင် ဂေါတမဘုရားသည် ပါရမီပြည့်စုံ၍ စတုတ္ထဘုရားအဖြစ် ပွင့်ခဲ့ပါသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤဘုရားကိုမမီခဲ့သော်လည်း ဤဘုရား၏သာသနာတော်အတွင်းဝယ် လူဖြစ်ခွင့်ရနေပါသည်။

လူတို့၏သက်တမ်းသည် ကလိယုဂ်ဆုတ်ကပ်ကာလ သဘောအရ အနှစ်တစ်ရာပြည့်တိုင်း (၁)နှစ်ဆုတ်ယုတ်သည် ဟု ဆိုပါသည်။

ဂေါတမဘုရားသည် လူတို့၏သက်တမ်း(၁၀၀)တွင် ပွင့်ခဲ့ပါသည်။ ယခု ဂေါတမဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သည်မှာ အနှစ်(၂၅၀၀)ကျော်ပြီးဖြစ်၍ လူတို့၏သက်တမ်းသည်လည်း အနှစ်(၂၅)နှစ်ဆုတ်ယုတ်ခဲ့ပြီး ဟု ဆိုရပါမည်။

ထိုသို့ (၂၅)နှစ်ဆုတ်ယုတ်ခဲ့သောယနေ့လူသားတို့၏ သက်တမ်း(၁၀၀- ၂၅=၇၅)နှစ်သာ ရှိတော့မည်သာဖြစ်ပါသည်။

ထို(၇၅)နှစ်သက်တမ်းကို အရွယ်သုံးပါးနှင့်ခွဲကြည့်လိုက်ပါက-



- ပထမအရွယ်သည် ၂၅-နှစ်
- ဒုတိယအရွယ်သည် ၅၀-နှစ်
- တတိယအရွယ်သည် ၇၅-နှစ်

ဟု သတ်မှတ်ရပါမည်။

အလွန်သီလကောင်းမှ သက်တမ်းကျော်ထိ နေနိုင်ပါမည်။

ယခု မိမိတို့ဘဝကိုလေ့လာကြည့်သော် ပထမအရွယ်ကပညာရှာနေသောအရွယ်ဖြစ်၍ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအသိကို ဟုတ်တိုင်မှန်စွာသိအောင် မရှာနိုင်ခဲ့ပါ။

မိန်းမလောဗုဒ္ဓဘာသာအရပေးလှူခြင်း (ဒါန)သီလဆောက်တည်ခြင်းမျှလောက်တော့ ရှိကောင်းရှိနေပါမည်။

မိမိဘဝသည် အချိန်မရွေး၊ ရောဂါမရွေး၊ ဘေးမရွေးဖြင့် သေနိုင်သောအခြေအနေမှလွတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယအရွယ်တွင် သားရေး၊ သမီးရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးတို့ဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေရသောကြောင့် ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအသိကို ဟုတ်တိုင်မှန်စွာ သိအောင် မရှာနိုင်ခဲ့ပါ။

မိရိုးဖလာအရသော်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်လှုံ့ဆော်မှုအရသော်လည်းကောင်း၊ မိမိကလည်းဘဝလောကဓံတွေ့ကြုံခံစားလာခဲ့ရသောအတွေ့အကြုံများကြောင့်သော်

လည်းကောင်း၊ အခါအားလျော်သောဒါနသီလများကိုမူ လုပ်နိုင်ကောင်းလုပ်နိုင်ခဲ့ပါမည်။

ဘာဝနာအလုပ်ကမူ အသိဉာဏ်ရသည်အထိ(ဝါ) ဘဝလွတ်မြောက်ရေးရှေးရှုသည်ထိ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ယခု တတိယအရွယ်ဘဝသို့ရောက်ခဲ့ပြီး ဤဘဝသက်တမ်းသည် မီးဇာကုန်ဆီခန်းဘဝသို့ရောက်တော့မည်၊ တတိယအရွယ်အနှစ်(၇၅)နှစ်ဆိုသောကာလသည် ဘာမျှကြာလိုက်သည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ရက်တစ်ပတ်တစ်လဟူသော ရေစီးကြောင်းဖြင့် စီးဆင်းခဲ့သောအချိန်သည် ကုန်ဆုံးမှန်းမသိ ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရာ များမကြာခင် မိမိဘဝသည် ဤရုပ် ဤနာမ်ကို စွန့်ခွာရပေတော့မည်။

ဤရုပ်နာမ်စွန့်ခွာမှုကို မိမိက ဝိဇ္ဇာအသိမှန်မရ၍ နောက်ဘဝနတ်ပြည်ရောက်မည်၊ ဗြဟ္မာပြည်ရောက်မည်ဟု မှတ်ထင်လွဲနေမိပြန်သည်။

အမှန်စင်စစ်က ဤရုပ်နာမ်သည် နောက်ဘဝသို့ လိုက်ပါသွားမည်မဟုတ်ပါ။ ဤရုပ်နာမ်ကပြုခဲ့သော ကုသိုလ်အကုသိုလ်အရှိန်လေးက ပဲ့တင်သံပမာပါသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကုသိုလ်အရှိန်ကြောင့် အပါယ်လေးပါးဘဝရောက်၍ အပါယ်လေးဘုံရှိ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကိုရပြီး ဆင်းရဲကိုဆက်ခံရဦးမည်။

ဘဝလွတ်မြောက်ငြိမ်းပြတ်ရာနိဗ္ဗာန်မရောက်သေးသမျှ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကပြုခဲ့သောအရှိန်လေးသည် ဤသံသရာ နွဲ့ထဲဝယ် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာမျိုးစုံဖြင့် အစုန်အဆန်လှည့်လှည့်နေဦးမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ယခု မိမိသည် ကံအားလျော်စွာ ပထမအရွယ်က လည်းသေဘေးနှင့်လွတ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအရွယ်တွင်လည်း သေဘေးမှလွတ်ခဲ့သည်။ယခု တတိယအရွယ်တွင် သေဘေးကို မုချရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်၊ တတိယအရွယ် ရုပ်နာမ်ကပြုခဲ့သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အရှိန်က စတုတ္ထဘဝဆိုသောတမလွန်လောကဝယ် အကျိုးပေးတော့မည်။

နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးသမျှ(စုတိပြီးနောက်ပဋိသန္ဓေ) သေပြီးနောက် ဘဝသစ်ပဋိသန္ဓေယူခြင်း၊နိယာမတရားက မည်သို့ မျှရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်ပါ။

စုတိပြီးနောက်ပဋိသန္ဓေတွင် ပဋိသန္ဓေနေရမည့်ဘဝသည် ကောင်းသောသုဂတိဘုံနှင့် သုဂတိရုပ်နာမ်ခန္ဓာရဖို့ လိုပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်မြင့်သော် လွတ်မြောက်ငြိမ်းပြတ်ရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့လိုပါသည်။

ကောင်းရာသုဂတိဘုံနှင့်နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အတွက် ယခု တတိယဘဝအရွယ်တွင် မိမိသည် အသိတရား ဒါနသီလ

တရားမရှိခဲ့သော် စုတိပြီးနောက်ပဋိသန္ဓေတွင် ငရဲ-တိရစ္ဆာန်-
ပြိတ္တာ-အသူရကာယ်ဟူသောဘုံ၌ ရုပ်နာမ်ရဖို့က သေချာနေ
ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိသည် ဤဘဝဤအရွယ်တွင် အသိ
ဉာဏ်ရအောင်ကြိုးစားဖို့လိုသလို ထိုရလာသောအသိဉာဏ်
ကိုအသုံးချ၍ မိမိဘဝကောင်းရာသုဂတိသို့ စုတိပြီးနောက်
ပဋိသန္ဓေရရေး အဆုံးစွန်လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးပမ်းရန်
လိုအပ်နေပါသည်။

ဤသို့ကြိုးပမ်းနိုင်ရန် စာရေးသူသည် ဤ “တတိယ
အရွယ်ဘာဝနာသည်”ဟူသော လမ်းညွှန်မှုဖြင့် လမ်းညွှန်မှု
ပြုပါရစေ။

သင့်ဘဝအသိတရားရလာလျှင် ကျွန်ုပ်ကြိုးစားကျိုးနပ်
သည်ဟု ယုံကြည်ယူဆမိပါတော့သည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီပေးကြသော
သမီးများ၊ ဇနီးဒေါ်တင်အေးနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့အား အထူး
ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ဦးကိုကိုမြိုင်
စ/၅၅၊ သုနန္ဒာ(၃)လမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်
ဖုန်း- ၆၉၀၃၂၄

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ
တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ
(ဝဗ္ဗာစရိယ ဘီ-အေ)



ကိစ္ဆောဗုဒ္ဓါနုဗုပ္ပာဒေါ -ဘုရားပွင့်တော်မူလာသောအခါ
သာသနာနှင့်ကြံ့ကြိုက်ဖို့အလွန်
ခဲယဉ်းသည်

ယင်းနှင့်တစ်စပ်တည်းပင် စက်လေးပါးနှင့်ပြည့်စုံရန်
လည်း လိုအပ်ပါသည်။

ပုဗ္ဗေစကတပုညတာစက် -ရှေးက ကောင်းမှုရှိခြင်း

ပတိရူပဒေသဝါသစက် -အရပ်ဒေသကောင်းမှ လူလာဖြစ်ရ
ခြင်း

သပ္ပုရိသနိဿယစက် -သူတော်ကောင်းတွေနှင့်ပေါင်းဖော်
မှီဝဲရခြင်း

အတ္တသမ္မာပဏိဓိစက် -မိမိကိုယ်ကိုကောင်းအောင်
ဆောက်တည်နေထိုင်ခြင်း

ယနေ့ မိမိတို့သည် အတိတ်ဘဝက လူဖြစ်စေနိုင်သော
ကံတွေကိုပြုခဲ့ကြ၍ ရခဲ့သောလူ့ဘဝကိုရခဲ့ကြပြီး အသက်က
လည်း ယခုထိတတိယအရွယ်ထိ ရှင်သန်ကြီးထွားနေဆဲဖြစ်
ပါသည်။

ဤကာလအတောအတွင်း မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်းတရား
တွေလည်းနာခဲရပါသည်၊ စာတွေဖတ်ရပါသည်၊ ဟောမည်

ပြောမည်၊ ဆရာသံဃာတွေနှင့်လည်း တွေ့ဆုံပြီး နာကြား
မှတ်သားခဲ့ကြရပါသည်။

မိမိတို့သည် ခဲယဉ်းခြင်းငါးပါးကို ကံအားလျော်စွာ
ရခဲ့ကြပြီး စက်လေးပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံနေကြရပါသည်။

ထိုသို့သောဘဝတွင် မိမိတို့သည် အသိဉာဏ်နှင့်
ပြည့်ဝသောလူဖြစ်ကြရန် ကြိုးစားဖို့လိုပါသည်။

အသိဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံကြသောသူတို့သည် လောက
နှင့်ဓမ္မနှစ်ဌာနတို့တွင် လုံးဝတိုးတက်ကြီးပွားချမ်းသာလွန်ကို
ခံစားလိုကြပါသည်။

ထိုသို့ခံစားနိုင်ရန်အတွက် ဆင်ခြင်ဖွယ်လေးပါးကို
အထူးသတိထား သိထားကြရန်လိုအပ်ပါမည်။

မူလပဏ္ဏာသ၌ ဘုရားရှင်ဟောကြားခဲ့သော ဆင်ခြင်
ဖွယ်(၄)ပါးမှာ-

- သတ္တောကသမ္ပဇည - အကျိုးရှိတာကို ရွေးချယ်ဆင်ခြင်
တတ်ရမည်
- သပ္ပာယ်သမ္ပဇည - သင့်-မသင့်ကို ရွေးချယ်ဆင်ခြင်
တတ်ရမည်

ဂေါစရသမ္ပဇည

-မပြတ်မလပ်ပြုအပ်တာကို ဆင်ခြင်
တတ်ရမည်

အသမ္မောဟသမ္ပဇည

-မတွေ့မဝေသိတာကို ဆင်ခြင်တတ်
ရမည်

ရှေးအတိတ်ကံကောင်းမှုတွေကြောင့် လူ့ဘဝကိုရလာ
ပါသည်။ စက်လေးပါးနှင့်ပြည့်စုံနေကြရပါသည်။ နောက်ဘဝ
သံသရာအနာဂတ်ဘဝမှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဖို့၊ ရောက်ဖို့အ
တွက်နှင့်မရောက်ခင်ကာလစပ်ကြား ကောင်းရာမွန်ရာသူဂတိ
ဘဝရဖို့အတွက် မိမိဘဝကို သမ္ပဇညဆိုသော ဆင်ခြင်ဖွယ်
တရားတို့နှင့်ဆင်ခြင်ပြီး ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ကို လုပ်
ဆောင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

ဤဆင်ခြင်ဖွယ်လေးရပ်ကိုဆင်ခြင်၍ မိမိသည် ဤ
လူ့ဘဝဝယ် ခဲယဉ်းတာတွေကိုရထားပြီးပြီ၊ စက်လေးပါးနှင့်
လည်းပြည့်စုံထားပြီးပြီ၊ မိမိသည် ပထမအရွယ်ကလည်း ပညာ
သင်နေရသည့်အတွက် ဘဝ၏ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်မှုကို ဘာမျှ
အာရုံထားမစဉ်းစားမိခဲ့။

ဒုတိယအရွယ်တွင်လည်း အိမ်ထောင်ရေး၊ သားရေး၊
သမီးရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေကြားဝယ် ချာချာလည်ခဲ့
ရပြီး ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရကို ဘာမျှမစဉ်းစားမဆင်ခြင်မိခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် မိမိဘဝသည် ယခု တတိယအရွယ်ရောက်
သည်အထိ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ အာယတနဓာတ်သစ္စာတို့ကိုဘာမျှ
မသိသေးသော အန္ဓုပုထုဇဉ်ဘဝပင် ရှိနေပါသေးသည်။



ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကောင်း-အဆိုးနှစ်မျိုးတွင် အဆိုးဘက်၌ အင်အားများတတ်သောသဘောရှိသည်။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည်

-ကိလေသာအပူဓာတ်ကိုဖြစ်စေသောသူ

-သက္ကာယဒိဋ္ဌိအယူရှိသောသူ

-ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ လူ၊ နတ်ဗြဟ္မာဝဋ် ငါးပါးမှ မလွတ်ကင်းသူ

-သံသရာဝဲဩဃလေးပါး၌ခံရသူ

-ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံနှစ်ပါးကိုပြုလုပ်သူ

-ထိုကံတရားများ မိမိ၌ရှိနေသူ

-ကိလေသာတရားတို့၏ လောင်မြိုက်မှုကိုခံနေရသူ

- အာရုံငါးပါးကာမဂုဏ်တရားတို့၌ ကပ်ငြိနေသူ
- နီဝရဏတရား ဖုံးလွှမ်းခံရသူတို့တရားများ ဖြစ်ပွား
အောင်ဆောင်ရွက်သူ
- အကျင့်ကောင်းတရားကို မျက်ကွယ်ပြုသူ
- အကျင့်ဆိုးတရားကိုလက်ခံသူ၊ ဆောင်ရွက်သူ
- အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ရောနှောမှုကင်းသူ
- အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အရေအတွက်မှ တစ်သီးတခြား
ကင်းလွတ်နေသူ

တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပုထုဇဉ်သည်-

-မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်စပ်၍ ခန္ဓာ၊ အာယတနဓာတ်
တရားစသည်အပေါ် သင်ယူခြင်း၊ အဖန်တလဲလဲ
မေးမြန်းခြင်း၊ နာယူခြင်း၊ နာယူမှုကို ဆောင်ထား
ရခြင်း၊ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မှုပြုခြင်းတို့ကို မဆောင်
ရွက်သောသူသည် ကန်းသောပုထုဇဉ်(အန္ဓပုထုဇဉ်)
ဟုခေါ်ပါသည်။

-မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့်စပ်၍ ခန္ဓာ၊ အာယတနဓာတ်တရား
တို့ အပေါ်၌ အန္ဓပုထုဇဉ်ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲသိရှိအောင်

သင်ယူခြင်း၊ အဖန်တလဲလဲမေးမြန်းခြင်း စသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်နေသောသူကိုကောင်းသော ပုထုဇဉ် (ကလျာဏပုထုဇဉ်) ဟူ၍ ခေါ်ပါသည်။

မိမိခန္ဓာကိုယ်သည် ရုပ်-နာမ်နှစ်ပါးဖြင့်တည်ဆောက်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်သည်။

ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို အသေးစိတ်သရုပ်ခွဲကြည့်လျှင်-

- အဘယ်တရားသည် ရုပ်တရား
- အဘယ်တရားသည် နာမ်တရား
- အဘယ်တရားသည် ဓာတ်တရား

စသည်ဖြင့် တတ်သိနားလည်သင်ယူခြင်း၊ မေးမြန်းခြင်း စသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ပါမှ ကလျာဏပုထုဇဉ်ဖြစ်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကလျာဏပုထုဇဉ်သည် အန္ဓပုထုဇဉ်ထက် သာလွန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကိလေသာအပူဓာတ်တရား မကင်းသေးသူ ဖြစ်နေ၍ တစ်ချက်မှားလျှင် တစ်ဖန်ပြန်၍ အယူလွဲမှားသွားနိုင်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကလျာဏပုထုဇဉ်သည် လမ်းဆိုးလမ်းကောင်းနှစ်မျိုးကို ခွဲခြားသိရုံမျှသာရှိသေးပြီး အရိယာမဂ်လမ်းသို့ မရောက်သေးသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

အရိယာမဂ်လမ်းသို့ ရောက်ရှိရေးမှာလည်း-

-အန္တပုထုဇဉ်မှကလျာဏပုထုဇဉ်ဖြစ်အောင်

-ကလျာဏပုထုဇဉ်အဖြစ်မှ စူဠသောတာပန်အငယ်
စားဖြစ်အောင်

-စူဠသောတာပန်အငယ်စားမှမဟာသောတာပန်
အကြီးစားဖြစ်ရအောင် အားထုတ်ရပါမည်။

ဤသို့အဆင့်ဆင့်အားထုတ်ပါမှ အရိယာမဂ်လမ်းသို့
ရောက်ပါမည်။ သံသရာခရီးလမ်းတွင် သတ္တဝါတို့အတွက်
သုဂတိလမ်းနှင့်ဒုဂ္ဂတိလမ်း (၂)လမ်းရှိနေပါသည်။

သုဂတိလမ်းမှာ လှူပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်
ဖြစ်သည်။

ဒုဂ္ဂတိလမ်းမှာ အပါယ်လေးဘုံလမ်းဖြစ်ပါသည်။

ဘဝသံသရာခရီးရှည်ကြီး၌ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည်
သုဂတိဘဝနှင့်ဒုဂ္ဂတိဘဝ(၂)မျိုးဖြင့် လည်ပတ်နေရပါမည်။

သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ဘဝရရှိမှုသည် နိဗ္ဗာန်သို့
မရောက်သေးသမျှကာလပတ်လုံး အကြောင်းနှင့်အကျိုး
အားလျော်စွာ သံသရာစက်ဝန်းခေါ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရ
လောကတရားတော်အတိုင်း လည်ပတ်နေရဦးမည်သာ ဖြစ်ပါ

သည်။ ပုထုဇဉ်ဘဝကို စစ်တမ်းထုတ်ရလျှင် သုဒ္ဓဝါသ (၅)ဘုံ မှတစ်ပါး(၂၆)ဘုံသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ ကွက်လပ်မရှိသော ကျက်စားရာဌာနကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုသို့ ကျက်စားရာဌာနကြီးမားမှုအရ ဘဝရရှိမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပုထုဇဉ်ဘဝရရှိမှုသည်-

- အပါယ်လေးပါး၌လည်း ဖြစ်နိုင်သည်
- နတ်ပြည်၌လည်း ဖြစ်နိုင်သည်
- ဗြဟ္မာပြည်၌လည်း ဖြစ်နိုင်သည်

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှတစ်ပါး ကျန်သော သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်(၃)မျိုးများသည် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာမည်သော သုဂတိဘဝ၌လည်းပတ်နေရပါသည်။ သို့သော် သောတာပန်အရိယာအဆင့်ရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ် များသည်အနည်းဆုံး(၇)ဘဝမှသာ ကျင်လည်ရပါတော့သည်။

ထိုသောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ အရိယာ (၃)မျိုးသည် နောက်ဆုံးရဟန္တာဖြစ်သောအခါ သံသရာခရီး အလည်ရပ်သွားပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် လူ့ပြည်ဘဝ၌ အဘယ်မျှကြီးကျယ်သော ဂုဏ်ကြီးနှင့် အာဏာရှင်ဖြစ်ပါစေ၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၌

အဘယ်မျှကြီးသောဘုန်းတန်ခိုးအရှိန်အဝါရှိသော နတ်ဖြစ်ပါစေ၊ ဗြဟ္မာပြည်၌ ဘုန်းတန်ခိုးအဘယ်မျှကြီးသော ဗြဟ္မာဖြစ်ပါစေ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အဆင့်မရောက်သေးသမျှ မိမိဘဝသည် စိတ်ချရသော ဘဝမျိုးမဟုတ်သေးသည်ကို သိရှိရပါမည်။

ထို့ကြောင့် ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ် လွန်လာပြီး တတိယအရွယ်ရောက်လာသော သင်သည် စတုတ္ထဘဝ နောင်တမလွန်ဘဝအတွက် ပုထုဇဉ်ဘဝနှင့်ပင် ဘဝနိဂုံးချုပ်မည်လော၊ ဒါမှမဟုတ် သာသနာနှင့်ကြံ့ကြိုက်နေသော အခါသမယဝယ် ဘဝငြိမ်းပြတ် နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ကိုရအောင် လုပ်မည်လော၊ စဉ်းစား၍ ကြိုးစားပါလေ။



မိမိ၏စိတ်သဘောကိုဆန်းစစ်ကြည့်ပါ

မိမိသည် ဤတတိယအရွယ် ဘာဝနာသည်ဘဝတွင် မိမိ၏စိတ်ကလေးကို မိမိသိအောင် ဆန်းစစ်ထားရန် လိုနေပါသည်။

မိမိသည် ဟိုဟာသိ-ဒီဟာသိ အချိန်ရှိသရွေ့အာရုံတွေကို သိနေကြသည်။ထိုသို့ သိတတ်သောသဘောကို “စိတ်” ဟုခေါ်ပါသည်။

ဤတွင် သိ-ဆိုသော်လည်း ဉာဏ်ဖြင့်သိသောမဟုတ် အာရုံကိုရအောင်ယူခြင်းကိုပင် “အသိ” ဟုခေါ်ပါသည်။

-အဆင်းအာရုံကိုမြင်သောအခါ မြင်သိ-သိသောစိတ်

-အသံအာရုံကိုကြားသောအခါ ကြားသိ-သိသော စိတ်

-အနံ့အာရုံကိုမွေးသောအခါ နံသိ-မွေးသိ-သိသော
စိတ်

-အရသာကိုခံစားရသောအခါ အရသာသိ-သိသော
စိတ်

-တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့ထိရသောအခါ အတွေ့အထိ-
သိသောစိတ်

-အာရုံငါးပါးနှင့်တကွ ကြွင်းသော အကြောင်းအရာ
တွေကို သိသောအခါ ဆိုင်ရာကိုသိသော-စိတ်များ

ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

- စိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဓမ္မပဒ၌-
- စိတ်သည် အဝေးသို့လည်းသွားနိုင်၏
- တစ်ပါးတည်းသာ လှည့်လှည့်လေ့ရှိ၏
- ခန္ဓာကိုယ်အထည်ခြပ်မရှိ
- ခန္ဓာကိုယ်ဝယ် ဟဒယလိုဏ်ဂူ၌ အများအားဖြင့်
ဖြစ်လေ့ရှိ၏။

ဟူ၍ ဘုရားရှင်က ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။

စိတ်သည် အဝေးသို့သွားသည်ဆိုသည်မှာ ခြေဖြင့်
လျှောက်သွားသကဲ့သို့သွားသည်မဟုတ်ပါ။ အလွန်ဝေးသော

အရပ်ကိုလှမ်း၍ အာရုံပြု၍ သိနိုင်သောကြောင့် အဝေးရောက်
အောင်သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပါသည်။

ဥပမာ-ရန်ကုန်မှနေ၍ မန္တလေးမှာရှိသော အရာဝတ္ထု
များကို အာရုံပြုရာ၌ စိတ်ကမန္တလေးရောက်သွားသည် မဟုတ်
ပါ။ရန်ကုန်၌ပင်နေလျက် မန္တလေးကိုအာရုံပြုနိုင်သောကြောင့်
အဝေးသို့သွားနိုင်သည် ဟု ဆိုပါသည်။

စိတ်တစ်ပါးတည်းလှည့်လှည့်သည်ဆိုသည်မှာ စိတ်
သည်အလွန်အဖြစ်အပျက်မြန်သည်၊ လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီး
ခန့်အချိန်မှာပင် ကုဋေတစ်သိန်းဖြစ်ပျက်သွားနိုင်သည်။ ထိုမျှ
လောက်အဖြစ်အပျက်မြန်သည့်အတွက် စိတ်နှစ်မျိုးသုံးမျိုး
တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်၍ အာရုံနှစ်ခုသုံးခုကို တစ်ခါတည်းယူနိုင်
သည်ဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။

အမှန်မှာ စိတ်နှစ်မျိုး-သုံးမျိုး တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်ရိုးမရှိပါ။
တစ်စိတ်ပြီးမှတစ်စိတ်ဖြစ်၍ အာရုံတစ်ခုကိုယူပြီးမှ အခြား
အာရုံတစ်ခုကို ဆက်၍ယူနိုင်ပါသည်။

မွေးကြိုင်စွာပန်းနံ့သာဆွတ်ထားသော ဖဲမွေရာပေါ်၌
ထိုင်လျက် ချိုချဉ်စားရင်းက သီဆိုနေသောမင်းသမီးကို
ကြည့်ရှုနားထောင်ရာဝယ် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ
အတွေ့အထိ ငါးမျိုးစလုံးပင် အနီးအပါး၌ ရှိပါ၏။

သို့သော် စိတ်သည်ထိုအာရုံငါးမျိုးစလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်မသိပါ။ မိမိအနှစ်သက်ဆုံးအာရုံတစ်ခုခုကို စိတ်တစ်မျိုးဖြင့်ရှေးဦးစွာသိပြီးမှ အခြားသောအာရုံများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆက်၍ဆက်၍ သိပါသည်။

ဤသို့လျှင် စိတ်သည်(၂)ပါး၊(၃)ပါး အများအပြားပြိုင်၍ဖြစ်ရိုးထုံးစံမရှိပါ။ တစ်ခုတည်းသာဖြစ်ရိုးရှိပါသည်။

အာရုံတစ်ခုကို စိတ်ကယူရာ၌လည်း ထိုအာရုံကိုစိတ်တစ်စိတ်တည်းက အပြီးအစီးသိအောင် မယူနိုင်ပါ။အာရုံတစ်ခုကိုသိထိုက်သမျှသိအောင် စိတ်ပေါင်းအတော်များစွာဆက်ကာဆက်ကာဖြစ်ရသည်။

ထိုသို့ဆက်၍ ဆက်၍ အတော်များစွာဖြစ်ရသော်လည်း လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးအချိန်မှာ ကုဋေသိန်းပေါင်းများစွာဖြစ်ပျက်နိုင်သောကြောင့် လူတို့ကမြင်-မြင်ခြင်း၊ ကြား-ကြားခြင်း၊ မွေး-မွေးခြင်း၊ ထိ-ထိခြင်း၊ သိသည်ဟု မှတ်ထင်နေကြပါသည်။

စိတ်သည် အထည်ကိုယ်ခြပ်မရှိဆိုသည်မှာ စိတ်တွင် အထည်ကိုယ်၏ခြပ်ထင်ရှားမရှိပါ။သို့အတွက် စိတ်ကိုဖြူသည်၊ မည်းသည်၊ ပိန်သည်၊ ဝသည် စသည်ဖြင့် မဆိုနိုင်ပါ။ အာရုံကို သိနိုင် သာသဘောသတ္တိမျှသာ ရှိပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ဟဒယလိုဏ်ဂူ၌ အောင်းသည် ဆိုသည်
မှာ မြင်-သိ-သိသောစိတ်သည် မျက်လုံးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပါ
သည်။

ကြားသိ-သိသောစိတ်သည် နားအတွင်းမှာဖြစ်သည်
နံသိ-သိသောစိတ်သည် နှာခေါင်းအတွင်းမှာဖြစ်သည်
အရသာသိသောစိတ်သည် လျှာအတွင်းမှာဖြစ်သည်
အတွေ့အထိ သိသောစိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်ဝယ် ထိမိ
ရာအရပ်တိုင်းမှာ ဖြစ်သည်

ဤသို့လျှင် အချို့အချို့စိတ်များ မျက်လုံးစသောအရပ်
၌ဖြစ်သော်လည်း များစွာသောစိတ်တို့က ရင်ချိုင့်အတွင်းရှိ
ဟဒယနှလုံးအိမ်မှာ ဖြစ်ကြသည်။

ဤသို့ လိုဏ်ဂူနှင့်တူသောနှလုံးအိမ်မှာ အဖြစ်များ
သောကြောင့် စိတ်ကို “ဂူအောင်းသည်”ဟု ဆိုကြပါသည်။



မိမိစိတ်ကိုပြုပြင်ပါ

စိတ်တို့သည် အလွန်အဖြစ်အပျက်မြန်လှသောကြောင့် ငါးမိနစ်လောက်အတွင်းမှာပင် စိတ်ကောင်းစိတ်ဆိုး (ကုသိုလ်-အကုသိုလ်)စိတ်ရောနှောလျက် ဖြစ်တတ်ပါသည်။

နံနက်စောစောအိမ်ပေါ်မှာ ဘုရားရှိခိုးလျက် ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေစဉ် အိမ်အောက်ထပ်မှရောင်းဝယ်မှုကိစ္စဖြင့် ခေါ်သံကြား၍ လောဘစိတ်ဖြစ်ရသည်။

ဘုရားအာရုံပြုနေစဉ် မခံချင်ဖွယ်ပြောလာ၍ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ရောင်းဝယ်မှုလောဘကိစ္စပြုတုန်းမှာပင် အလှူခံလာ၍ လှူဒါန်းချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါ သဒ္ဓါကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

တစ်စုံတစ်ခုအလိုမကျ၍ ဒေါသဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဆရာသမား၏အဆုံးအမကိုသတိရ၍ သတိစိတ် (ကုသိုလ်စိတ်) ဖြစ်ပြန်၏။

ဤသို့လျှင် စိတ်တို့၏ပြောင်းလဲပုံမြန်လှသောကြောင့် စိတ်ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း မိမိစိတ်ကို စိတ်ကောင်းလား-စိတ်ဆိုးလား ဟုခွဲခြား၍ သိအောင်သတိထားပြီးလျှင် မိမိစိတ်ကို စိတ်ကောင်းများများဖြစ်ပေစောင် ပြုပြင်ရန် လိုပါသည်။

လူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ရုပ်ချင်းမတူကြသကဲ့သို့ စိတ်ချင်းလည်း မတူကြပါ။

ထုံထိုင်းသောရုပ်၊ သွက်လက်သောရုပ်ကွဲပြားသကဲ့သို့ ထုံထိုင်းသောစိတ်၊ သွက်သွက်လက်လက်ထက်မြက်သောစိတ် ဟူ၍ ကွဲပြားခြားနားပါသည်။

စိတ်ချင်းကွဲပြားရာ၌ စိတ်ကောင်း စိတ်ထက်ဘက်၌ အဆက်ဆက်တန်းတက်ကာ ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် စိတ်ကောင်းသူထက်မြက်သူများရှိသလို စိတ်ယုတ်မာဘက်၊ စိတ်ထိုင်းမှိုင်းဘက်၌လည်း အဆက်ဆက်ဆိုးကာ ကြောက်မက်စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းအောင် ယုတ်မာသူ၊ ဆုံးမ၍မရလောက်အောင်ပင် ထိုင်းမှိုင်းသူများရှိကြပါသည်။

တောမှာမွေး၍တောသွေးပါလာသော တောသူတော
 သားများသည် မြို့ကြီးသူတို့၏ဝတ်ပုံစားပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံအလုံးစုံ
 ကို အတုယူ၍ ကိုယ်ကျန်းမာရေး၊စိတ်ချမ်းသာရေးကိုပါ လိုက်
 စားပြီး ပြုပြင်လိုက်ပါက မကြာခင် ရုပ်တစ်မျိုးပြောင်းကာ တစ်
 နှစ်-နှစ်နှစ်ကြာလျှင် ရှေးက မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသောသူများပင် မမှတ်
 မိလောက်အောင် ရုပ်ပြောင်းသွားတတ်သောသဘောရှိပါ
 သည်။

ဤသို့လျှင် အပြောင်းအလဲနှေးသဖြင့် အမြင်ခက်
 သောရုပ်အဆင်းသည်ပင် ပြင်တတ်သူပြင်၍ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
 ပြောင်းလဲနိုင်ပါသည်။

အလွန်တရာအပြောင်းအလဲမြန်ပြီး အလွန်အမြန်
 ပြုပြင်ရန် လွယ်သောစိတ်ကိုတကယ်မြင်လိုလျှင် အဘယ်မှာ
 မရဘဲရှိပါအံ့နည်း။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိမိ၏စိတ်ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုသတိထား
 ၍ မတော်မတရားဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်များကိုနှိမ်နှင်သွား
 နိုင်ပါလျှင် မကြာခင်စိတ်ကောင်းရှိသူဖြစ်ကာ တစ်နှစ်-နှစ်နှစ်
 ကြာလျှင် မိမိစိတ်ကိုပင် ကြည်ညိုလာပါလိမ့်မည်။

မိမိစိတ်၏စိတ်ထားမကောင်းသောအချက်၊ ယုတ်မာ
သောအချက်များကို မိမိသာအသိဆုံးဖြစ်သည်။

စိတ်ယုတ်မာရှိနေသူသည် လောကီအရာ၌ ဂုဏ်မည်
မျှအထက်တန်းသို့ရောက်နေစေကာမူ စိတ်ကမူ အောက်တန်း
ကျနေသေးသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်နေစိတ်ထားအောက်တန်းကျနေသောဂုဏ်ကြီး
ရှင်များသည် နောက်ဘဝတွင် အောက်ချနောက်ကျဘဝ
အပါယ်လေးပါးဘဝသို့ ကျရောက်မည်သာဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ မိမိဘဝအဆင့်အတန်းကျသွားမည်ကို သတိ
ထားပြီး မိမိ၏စိတ်ဓာတ်အထက်ကျမြင့်မားအောင် မြင့်မြတ်
လာအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်ရှိသောသူသည် မိမိကိုယ်လည်း မိမိ
မကြည်ညိုနိုင်ပါ။ ညီအကိုမောင်နှမသားချင်းဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းများသိကလည်း မချစ်ခင်၊ မမြတ်နိုး၊ မကြည်ညို
မလေးစားတတ်ပါ။

ဤသဘောကိုသိ၍ မိမိ၏စိတ်ဓာတ်ကို အများသူတို့
ကြည်ညိုလေးစားချစ်ခင်လာအောင် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းဆောင်
ရွက်နိုင်ရပါမည်။

စိတ်နေစိတ်ထားယုတ်မာသောသူသည် ဒါနုမူ၊ သီလ
မူ၊ ဘာဝနာမူပြုခြင်း၊ အမူပြုနေရုံနှင့်စိတ်ထားစင်ကြယ်သွား
သည်ဟု မယူဆနိုင်ပါ။ စိတ်ရင်းမကောင်းသူ၏ ကုသိုလ်ကံ
များသည်ကား အကျိုးပေးမှုစင်စင်ကြယ်ကြယ် မရှိတတ်ပါချေ။

ထိုသည်သဘောကိုသေချာစွာသိ၍ မိမိ၏စိတ်ထား
ကိုဖြူစင်အောင် မြင့်မြတ်အောင် ကြိုးစားရပါမည်။

မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် အရှင်နာဂသေနထံသို့ အလွန်
အရေးကြီးသောသာသနာရေးပြဿနာတို့ကို မေးမြန်းမည်ဟု
စိတ်အကြံဖြစ်သောအခါ ပြဿနာကိုမမေးခင်(၇)ရက်ပတ်လုံး
မိမိစိတ်ကို သမာဓိရအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းပုံမှာ အတု
ယူဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

မင်းကြီးသည် နံနက်စောစောအိပ်ရာထပြီးလျှင် ကိုယ်
လက်စင်ကြယ်အောင်ရေချိုး၍ ဝတ်ရိုးဝတ်စဉ် အဆင်တန်ဆာ
များကို မဝတ်တော့ဘဲဖန်ရည်ဆိုးသောအဝါဝတ်ကိုဝတ်ကာ
ဦးခေါင်းကိုလည်း ခေါင်းတုံးအသွင်ဖြစ်အောင် ခေါင်းစွပ်ကို
စွပ်၍ (၈)ပါးသောအချက်ကို(၇)ရက်ပတ်လုံး မပျက်ပြား
အောင် စိတ်၌ စွဲမြဲစွာ ဆောက်တည်လေသည်။

ရှစ်ပါးသောကိစ္စများမှာ-

- (၁) ၇-ရက်အတွင်း မင်းကိစ္စမပြုတော့ပြီ
- (၂) ရာဂစိတ်ကို မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းမည်
- (၃) ဒေါသစိတ်ကိုမဖြစ်အောင် စောင့်စည်းမည်
- (၄) မောဟစိတ်ကိုမဖြစ်အောင် စောင့်စည်းမည်
- (၅) ကျေးကျွန်အလုပ်သမားများအပေါ်၌သော်လည်း စိတ်ကိုနှိမ့်ချ၍ မာန်မာနမဖြစ်အောင် စောင့်စည်းမည်
- (၆) ကိုယ်မှု၊ နှုတ်မှု ထူးခြားစွာ စောင့်စည်းမည်
- (၇) မြင်တွေ့ရသော အာရုံများအပေါ်၌ အကုသိုလ်မဖြစ် ရလေအောင် မျက်စိစသော ဣန္ဒြေများကို စောင့်စည်းမည်
- (၈) အာလုံးသော သတ္တဝါတို့အပေါ်မှာ မေတ္တာစိတ်ထားမည်

ဤ(၈)ချက်ကို (၇)ရက်စောင့်စည်းပြီးနောက်(၈)ရက် မြောက်နေ့၌ ဣန္ဒြေကိုစောင့်စည်းလျက် အရှင်နာဂသေနထံ သို့သွားကာ ပြဿနာများကို မေးလျှောက်လေသည်။

ဤမိလိန္ဒမင်းကြီး၏ စိတ်ထိန်းနည်းထုံးကို နှလုံးမူ၍ မိမိ၏စိတ်ကိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်လျှင် အကုသိုလ်စိတ်

များမဖြစ်ပွားနိုင်ဘဲ ကုသိုလ်တရားများသာ ပေါ်ပေါက်လာ၍ စိတ်လည်းအထူးစင်ကြယ်စေသည်။

စိတ္တေနိယတေလောကော-ဤလောကကြီးကိုစိတ်ကဦးဆောင်နေပါသည်။ သတ္တဝါအားလုံးပင်စိတ်တည်းဟူသော တရားတစ်ခု၏ အလိုသို့လိုက်နေရသည် ဟု ဘုရားရှင် ဟောကြားထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိသည် ဤတတိယအရွယ်တွင် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်တို့ဖြစ်ပေါ်လာအောင် စင်ကြယ်မှုဖြစ်စေရန်နှင့် အနာဂတ်ဘဝတွင် မြင့်မြတ်သောဘဝသို့ရောက်နိုင်ရန် မိမိစိတ်ကိုအမြဲဆန်းစစ်သွားရန် လိုအပ်ပါသည်။

မိမိစိတ်ကိုမိမိ ဆန်းစစ်၍ မသိသေးသောတရားကို သိအောင် ရဟန်းတို့ကိုဖူးတွေ့ခြင်း၊ တရားနာခြင်းတို့ကိုပြုပြီး အသိဉာဏ်တိုးတက်အောင် စိတ်သမာဓိကို တည်ဆောက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသင့်ကြပါသည်။

အချိန်သည် လူကိုမမောင့်ပါ

လောကနီတိကျမ်း၌-

-ပထမအရွယ် -ပညာ

-ဒုတိယအရွယ် -ဥစ္စာ

-တတိယအရွယ်-ဘာဝနာ

ဟု ဆိုထားသည့်အတိုင်း အရွယ်သုံးပါးစလုံး၌ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်၍ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ဘဝအရွယ်အသီးသီး၌ အောင်မြင်မှုသရဖူများ ဆောင်းရမြဲဖြစ်ပါသည်။

လူ့ဘဝသည် ရခဲလှသည်ဟု ဆိုသလို လူ့ဘဝအောင်မြင်မှုအသီးသီးအတွက် အချိန်သည် ရခဲလှပါသည်။

လူ့ဘုံလောက၌ မည်သည့်အရာဝတ္ထုကိုမဆို ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာနှင့် လဲလှယ်နိုင်ကြသော်လည်း အချိန်ဟူသော အဖိုးတန်ရတနာကို မည်သူမျှ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ကြပါ။

“အချိန်နှင့်ဒီရေသည် လူကိုမစောင့်” ဟူသောစကားပုံ ကဲ့သို့ အကျိုးမဲ့ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသော အတိတ်ကာလအချိန် တည်းဟူသော ရတနာများကို “နောင်တ”တည်းဟူသော လက်တံဖြင့် ပြန်လည်၍ ရယူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

အရာဌာနအလိုက် တန်ဖိုးကြီးမားမှုနှင့်ပက်သတ်၍ စကားပုံရှိခဲ့ပါသည်။

- ရတနာမှာ -စိန်
- ကျောင်းမှာ -သိမ်
- ဆွမ်းမှာ -ပိဏ်(ပိဏ္ဍပါတ်ဆွမ်း)
- လူမှာ -အချိန် တို့ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတို့၏ဘဝသည် နာရီစက်၏ ချက်ချက်မြည်သံ နှင့်အတူ ဖြစ်-တည်-ပျက် တရစပ်ဖြစ်ကာ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေလျက်ရှိပါသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့နှင့်
တရွေ့ရွေ့ယွင်းယို
နောက်ကိုဖြင့်ပြန်မပျိုသည်
ရွေ့ကိုသာအိုမြဲ

ဟူသော ဓမ္မသံဝေဂလင်္ကာအတိုင်း ဘဝတစ်ခုစီမိလာသည်

နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း အချိန်နှင့်အတူ ဇရာမီး၊ ဗျာဓိမီးတို့က အမြဲလောင်မြိုက်လျက်ရှိနေပါသည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် လူသားတစ်ယောက် လူအဖြစ်ကို မွေးဖွားလာပါက လူ့ဘဝနေရဖို့ မျှော်လင့်ချက်သက်တမ်းသည် (၇၅)နှစ်သက်တမ်းမျှသာရှိပါသည်။

ကလိယုဂ်ဆုတ်ကပ်ကာလတွင် လူတို့၏သက်တမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့ရာ ဂေါတမဘုရားပွင့်ချိန်သည် လူတို့၏သက်တမ်း(၁၀၀)တန်းဖြစ်ပါသည်။

လူတို့၏သက်တမ်းသည် အနှစ်(၁၀၀)ပြည့်၊ နှိုင်း (၁)နှစ်ဆုတ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယခု ဂေါတမဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံသည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀)ကျော်ရှိပြီးဖြစ်၍ လူ၏ သက်တမ်းသည် (၂၅)နှစ်ဆုတ်ယုတ်သွားပြီး(၇၅)နှစ်သက်တမ်း သာရှိပါတော့သည်။

ထို(၇၅)နှစ်သက်တမ်းကာလသည် အလွန်တိုလွန်းလှပါသည်။ မာလာဘာရိနတ်သားက လူတို့၏သက်တမ်း(၁၀၀)ဟု ပတိပုဇိကနတ်သမီးက ပြောပြသောအခါ-

“ဪ၊ လူတို့၏သက်တမ်းသည် ငါတို့ တာဝတိံသာနတ်တို့ရဲ့ ရက်ပိုင်းမျှသာ အသက်ရှိကြပါကလား၊ ဤလူတွေ

သည် ဤကာလလေးကိုပင် အလွန်ရှည်လှပြီဟု ထင်ကာ
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဣဿမစ္ဆရိယတို့ခြံရံပြီး
ပျော်နေလိုက်ကြတာ အလွန်ပင် သနားစရာကောင်းလှပါ
တကား”

ဟု ညည်းတွားရေရွတ်ခဲ့သည်။

လူ့ဘဝအတွက် သက်တမ်းက တိုလွန်းလှသလို သေ
ခြင်းတရားကလည်း အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်ပါသည်။ ဘယ်
နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ရက် ဘယ်ခါ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ
မှာ ဘယ်လိုရောဂါဖြင့် သေရမည်ကိုလည်း မည်သူမျှမသိနိုင်
ကြပါ။

တစ်နေ့ကွယ် သေနယ်သို့ တစ်ခါကူး
မေ့လျော့ကာ သေဘူးမထင်ပါနဲ့
နေကွယ်တာ အချိန်များလျှင်ဖြင့်
သေနယ်ရွာ တစ်ကြိမ်သွားပါလိမ့်
တားမရဘူး

ဟု လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက အချိန်ကိုမေ့မေ့လျော့
လျော့မနေကြဖို့ သတိပေးဆုံးမထားတာကိုတွေ့ရ၍ သံဝေဂ
ရစရာအလွန်ကောင်းလှပါသည်။

လူဟူမှန်သမျှတို့သည် ဘဝနှင့်အချိန်ကိုတန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

ဘဝသည် အချိန်နှင့်အတူ အိုမင်းရင့်ရော်လာသည် နှင့်အမျှ သေခြင်းဆီဦးတည်သွားနေသည်ကို မမေ့မလျော့ သောသတိတရားဖြင့် ကြိုးစားနေထိုင်ကြရန် လိုအပ်ပါသည်။

လူက အချိန်အခါကိုရွေးချယ်ကန့်သတ်နေသော် လည်း သေခြင်းတရားက အချိန်အခါကိုမရွေးပါ။ အသက် အရွယ်ကိုမရွေးပါ။ ဆင်းရဲချမ်းသာအလွှာမရွေးပါ။ အသက် အချိန်မရွေးသေနိုင်၍ ဘုရားရှင်က အချိန်နှင့်အလုပ်ကို လေး စားရန် ဥပရိပဏ္ဏဿ ဘဒ္ဒေကရတ္တသုတ်၌-

“အဇောဝကိစ္စမာတပွံ ကော ဇညာ မရဏံ သုဝေ
န ဟိ နော သင်္ဂရံ ငောန မဟာသေနေန မစ္စုနာ”

“ယနေ့လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ယနေ့လုပ်ပါ။ နက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ အချိန်ဆွဲမနေပါနှင့်။ နက်ဖြန်ခါသည် မသေချာ ပေ။ သေမည် ရှင်မည် နှစ်လီကို အဘယ်မည်သော ပညာရှိမှ တိတိကျကျမသိနိုင်ချေ။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ များစွာရှိသော ထိုသေမင်းနှင့် ချိန်းချက်ထား၍ မရနိုင်၊ သေမင်းကို လက်ဆောင်ထိုး၍ မရနိုင်ချေ။

ဟူ၍ ဟောတော်မူထားခဲ့ပါသည်။

အချိန်သည် လူသားတို့၏ဘဝအတွက် တန်ဖိုးကြီးမား
လှသောအရာဖြစ်ပါသည်။

“အချိန်ကို ငါဖြုန်းခဲ့၏။ သို့အတွက် အချိန်က ငါ့ကိုဖြုန်း
ခဲ့လေပြီ ဟု အနောက်တိုင်းစာရေးဆရာကြီးက ပြောခဲ့သလို
ဘုရားရှင်ကလည်း အချိန်၏တန်ဖိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ဥဒယဘဒ္ဒ
ဇာတ်တော်တွင် ဖြစ်စဉ်ကို ဟောပြောဆုံးမခဲ့ပါသည်”

တစ်ချိန်သောအခါက အလှသရဖူဧကရီဘုရင်မတစ်
ပါးစံမြန်းနေသော နန်းတော်ဆောင်အတွင်းသို့ လုလင်ပျို
တစ်ဦးသည် ညဉ့်အချိန်ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုလုလင်ပျိုသည် ဘုရင်မအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ
ရွှေဒင်္ဂါးပဲစေ့များပြည့်နေသောရွှေခွက်ကို ဘုရင်မသို့ ဆက်ကပ်
သည်။

ဘုရင်မသည် ညဉ့်အချိန်ဝင်လာသော လုလင်ပျိုနှင့်
ရွှေခွက်ကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်ကာ-

“အို-လုလင်... သင်သည် အဖိုးအနုဋ္ဌထိုက်တန်
သော ရွှေခွက်ပြည့်လက်ဆောင်များဖြင့် ငါ့အားဆက်သလာ
သည်မှာ အဘယ်ဆုလာဘ်ကို အလိုရှိပါသလဲ”
ဟု မေးလိုက်သည်။

“အလှူဧကရီ နတ်မယ်တစ်မျှ လှပသောအလှ ဘုရင်မ. . . သင်တစ်ကိုယ်တည်းနေသည်မှာ မငြီးငွေ့သေးဘူး လား၊ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါသည် နှမ၊ ဤရွှေခွက်နှင့် အပြည့် ထည့်ထားသောရွှေတို့ကို သိမ်းပိုက်ကာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရွှေလက်တွဲပြီး နှစ်ယောက်တည်းနေကြပါစို့”

“အို-လုလင်. . . မဖွယ်မရာစကား မဆိုပါလင့်၊ ငါ သည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော ငါ့အရှင်ယောက်ျား ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းမှလွဲပြီး တစ်ပါးသောသူကို ငါမတောင့်တပါ။ သင်၏ လက်ဆောင်ရွှေကိုလည်း အလိုမရှိပါ။ သင် ဤနေရာက အမြန်ပြန်ပါလော့”

ဒုတိယမြောက်ညဉ့်လည်း ငွေဒင်္ဂါးစေ့အပြည့်ထည့် ထားသော ငွေခွက်ကိုယူဆောင်ကာ ဘုရင်မကို ဆက်သ၍ ချစ်မေတ္တာစကားကို ဆိုပြန်လေသည်။

ဘုရင်မသည် ဤလုလင်ပျို နောက်ထပ်အဖန်ဖန် လာမည်စိုး၍ မပြောဘဲနေသဖြင့် လုလင်သည်စိတ်လျော့ကာ ပြန်သွားပြန်လေသည်။

တတိယမြောက်ညဉ့်လည်း လုလင်သည် အသပြာ ဖြင့်ပြည့်သောကြေးခွက်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ဆက်သပြီး သူနှင့်အတူ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ရန် တောင်းဆိုပြန်သည်။

ဘုရင်မသည် ထိုလုလင်နှင့် စကားမပြောလိုသော်
လည်း ထိုလုလင်၏တောင်းဆိုမှုသည် အကြောင်းအခြင်းအရာ
မဟုတ်သဖြင့်-

“အို-လုလင်... သင်သည် လူမှုရေးအစဉ်အလာ
ခလေ့ထုံးစံကို နားမလည်ပါလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အရှင်မင်းသမီး... အဘယ်ကိုဆိုလိုပါသနည်း”

“လုလင်... သင်သည် ပထမ၌ ရွှေခွက်နှင့်ရွှေဒင်္ဂါး၊
ဒုတိယ၌ ငွေခွက်နှင့်ငွေဒင်္ဂါး၊ ယခု သင် ဆက်သသည်မှာ
ကြေးခွက်နှင့် အသပြာဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါသည် အရှင်မင်းသမီး”

“ဒါကို သင်သည် လောကအစဉ်အလာကို နား
မလည်ရာ ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလော”

“အရှင်မင်းသမီး... လောကဝတ်နားမလည်ဟု
ဆိုသည်မှာ အဘယ်အရာကို ဆိုပါသနည်း”

“လုလင်... မိမိ၏အလိုဆန္ဒပြည့်ဝအောင် သွေး
ဆောင်သောသူသည် တန်ဖိုးတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးမြှင့်၍
ပေးရသည်မှာ အစဉ်အလာ မဟုတ်ပါလော၊ ယခုမူသင်သည်
ဤထုံးစံကိုဆန့်ကျင်လျက် တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် တန်ဖိုး

ယုတ်လျော့၍ ဖြားယောင်းနေခြင်းမှာ အရာမဟုတ်၊ မိုက်မဲမှု သာ မဟုတ်ပါလော”

“အရှင်မင်းသမီး... ငါသည် လူ့လောက၏သဘာဝ နိယာမကို ဟုတ်တိုင်မှန်စွာ သိရှိထားသည့်နှင့်အညီ ပြုမူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ အမှန်မှာ လူတို့သည် မွေးသည့်နေ့မှ စ၍ သေမင်းတံခါးဝရောက်သည်အထိ သူတို့၏ဘဝသည် အချိန်နှင့်အတူ ဆုတ်ယုတ်လာသည် ဖြစ်ပါသည်”

“အကယ်၍ သင်၏အသက်နှင့်အဆင်းရပ်ရည်သည် တစ်နေ့တခြား တိုးပွားနေသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ကျွန်ုပ်သည် သင့် မင်းသမီးကို ပဏ္ဍာလက်ဆောင်တိုးပွား၍ ဆောင်ရာ၏”

“ယခုမူ သင်၏ ပထမနေ့အလှသည် ဒုတိယနေ့တွင် မရှိနိုင်သလို ဒုတိယနေ့ကအလှသည်လည်း ယနေ့အထိ ရောက်မလာတော့ပါ။ အသက်နှင့်အတူ ပျက်စီးယိုယွင်းအိုမင်း ယုတ်လျော့သည် မဟုတ်ပါလား၊ ထို့ကြောင့် လက်ဆောင် တန်ဖိုးကို ယုတ်လျော့ဆက်သခြင်းမှာ ကမ္ဘာ့အစဉ်အလာ လောကဝတ်နှင့်ညီညွတ်သဖြင့် လောကနှင့်ဆန့်ကျင်သည်ဟု မစွပ်စွဲသင့်ပါ”

လုလင်ပျို၏ ဖြေရှင်းချက်စကားကို ဘုရင်မသည် မည်သို့ပြန်လည်၍ မဖြေရှင်းနိုင်တော့ပါ။ ခေါင်းငုံ့၍သာ နေလေသည်။

ထိုခဏတွင်ပင် လုလင်အသွင်သဏ္ဍာန်မှ သိကြားမင်း
အဖြစ်သို့ ချက်ခြင်းပြောင်းလဲသွားကာ-

“နမတော် ဥဒယဘဒ္ဒ”

ဟူသော ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဘုရင်မသည် ခေါင်းမော
၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သိကြားမင်းအသွင်ကို မြင်ရသော
မင်းသမီးသည် အံ့အားသင့်ကာ-

“အို . . . မောင်တော်”

ဟုရေရွတ်ပြီး ရိုကျိုးစွာ ရှိခိုးသည်။

“အို-နတ်မင်း . . . အရှင်သည် ယခင်ရက်များက
လုလင်အဖြစ်နှင့်ရောက်လာသော နတ်ရွာစံမောင်တော်လား
ဘုရား”

“မှန်တယ် နမတော် . . . ငါကား လူ၏အဖြစ်တွင်
သင်၏ချစ်လင်ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားဖြစ်ပါသည်။ ကွယ်လွန်ပြီး
နောက် ရောက်ရာဘဝကနေ လာရောက်ပြောကြားစတမ်း
ဆိုသည့် ကတိကဝတ်ရှိထားသည့်အတွက် ရောက်လာခြင်းပဲ
ဖြစ်ပါသည်နမတော်”

“မောင်တော် . . . ယခု ဘယ်ဘဝရောက်နေပါသလဲ
ဘုရား”

“တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို အစိုးရသောသိကြားမင်း
ဖြစ်နေပါသည် နမတော်”

ထိုခဏတွင် မင်းသမီးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ
ငိုကြွေးရင်း-

“နှမတော်သည် အရှင်နှင့်ကွေ့ကွင်း၍ မနေနိုင်ပါ။
မောင်တော်ရှိရာ နှမတော်ရောက်လာနိုင်ဖို့ အဘယ်ကဲ့သို့
ပြုရမည်ကို အမိန့်ရှိပေးတော်မူပါဘုရား”

ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

“ချစ်နှမ . . . လူ့ဘဝ၌ အရွယ်သုံးပါးသည် လျင်မြန်စွာ
ကုန်ဆုံးပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာစသည့်
ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်
နေပါလော့”

သိကြားမင်းသည် ဤသို့ဆုံးမစကားပြောကြားပြီး
နတ်ပြည်သို့ ပြန်ကြွသွားတော်မူလေသည်။

ဘုရင်မသည် နောက်နေ့မိုးလင်းသော် ညီလာခံခေါ်
၍ အမတ်တို့အား တိုင်းပြည်ကိုအပ်ကာ တောထွက်၍ ရသေ့
ပြုကာ ဒေသက်ထက်ဆုံး တရားအားထုတ်၍ နေတော့သည်။

လောက၌ နေမင်းဟူသည် အတုမရှိ၊ အပြိုင်မရှိ
ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်သော်လည်း အချိန်တန်က မှောင်ထု
နှင့်အတူ မြေကြီး၏ ဝါးမျိုးချမှုကို ခံရသကဲ့သို့ အလှူဂုဏ်၊
ဓနဂုဏ်၊ အာဏာဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံနေကြသော

လူသားတို့၏ဘဝသည်လည်း အချိန်နှင့်အတူပျောက်ကွယ်
သွားကြရသည်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဤသို့
ဆုံးမကဗျာရေးဖွဲ့ဆုံးမထားခဲ့ပါသည်-

ပစ္စည်းရှာအလုပ်နဲ့၊ နေ့ပုပ်လို့ရက်ကုန်
နှမြောဖို့အသက်ကုန်တယ်၊ တွက်ပုံဖြင့်မကောင်း
ခုလိုနဲ့သံသာဗေဓမ္မာ၊ ခန္ဓာတွေများခဲ့စကောင်း
သက်မွေးမှုစခန်းပို့အောင်၊ ဝမ်းကိုသာနှင့်ကြောင်း
လေးဆယ်ကျော်အရွယ်နှောင်းခါမှ သူကြွယ်လောင်း
လုပ်ခြင်း

မိုးကုန်ပြီး၊ ထွန်မချချင်နဲ့၊ ရွံစရာမှားဖို့ပြင်ဆင်
နွားအိုကြီးအသော့သင်သလို၊ မလျော့ရင်းဘဝဆုံး
ရှာတော့

အစတုံး နှင့် အဆင်လွဲဖို့သာပြင်
တရားသို့မသက်ဝင်လျှင် အခင်ပင်ကြံတွေ့ရှာလိမ့်လေ

ဩဂုဏ်ထောင်ကြွဲ့ခဲ၊ ရထောင်ရခဲ

အခွင့်ကြီးရနေသည်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို အဝိဇ္ဇာကစ၍ ဟောခြင်းကြောင့် ဤစက်ဝန်းသည် အဝိဇ္ဇာကချည်းစသည်ဟု မမှတ်ရပါ။ အရင်းအမြစ်ကျသော “မောဟ” တရားကို ခေါင်းတပ်၍ ဟောခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် သုတ္တန်ဒေသနာတရားတော်များတွင် ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် (၁၂) ပါးကို တရားနာသူ၏ အနုသယ (ဝမ်းတွင်းပါအသိ) အထုံဝါသနာကိုလိုက်၍ သင့်လျော်ရာ အင်္ဂါမှာပင် စတင်ဟောလေ့ရှိပါသည်။

ပါရမီအရင့်အမာပုဂ္ဂိုလ်များမှတစ်ပါး ကျန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့သည် ဘုရားပွင့်ရာ၌ ဤစကြာဝဠာမှတစ်ပါး

အခြားသော စကြာဝဠာအနန္တတို့၌ ဖြစ်ခွင့်ရှိနေလေရာ ထိုသို့ စကြာဝဠာတစ်ပါး၌ သွား၍ဖြစ်နေကြလျှင် ဘုရားနှင့်တွေ့ခွင့် မရနိုင်ကြပါ။

ဘုရားပွင့်ခိုက်တွင် ဤစကြာဝဠာမှ ပတ်ဝန်းကျင် စကြာဝဠာတိုက်ပေါင်းတစ်သောင်းအတွင်း၌ ရှိကြသော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည်သာ ဘုရားရှင်၏တရား၌ နာကြားခွင့်ရနိုင် သည်၊ ကျွတ်လွတ်နိုင်ကြသည်၊ ပြင်ပစကြာဝဠာရှိ နတ်၊ ဗြဟ္မာ တို့က အခွင့်အလမ်းမရှိကြချေ။

လူဖြစ်မှုကား ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းနေသူတို့သာ နာကြားခွင့်၊ ကျွတ်လွတ်ခွင့်ရကြပေသည်၊ ကျန်သုံးကျွန်းနေ လူတို့နှင့် စကြာဝဠာခြားနေသောလူတို့မှာ နာကြားခွင့်၊ ကျွတ်လွတ်ခွင့် မရကြပါ။

သို့အတွက် လူအဖြစ်ခံရမှုထက် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရန်က အလွန်ပင်ခဲယဉ်းလှပါသည်။

သက်တော်ထင်ရှားဘုရားနှင့် မတွေ့လိုက်ရသူတို့အဖို့ ဘုရားရှင်၏အဆုံးအမဖြစ်သော သာသနာတော်ကြီးတည်တံ့ ထွန်းကားနေခိုက် တရားတော်၊ သံဃာတော်တို့နှင့် ကြုံတွေ့ နေရ၍ တော်ပါသေးသည်။

မိမိသည် သာသနာမရောက်ရာ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးဌာနသို့ ရောက်နေပါကလည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပါ။

ဂေါတမဘုရားရှင်၏သာသနာတော်နှင့်ကပ်၍ လွဲရ ရှာသော အာဠာရရသေ့သည် ဘုရားမပွင့်မီ(၇)ရက်သာ အသေစောခဲ့သဖြင့် ဘုရားရှင်တစ်ပါး၊ သာသနာခေတ်တစ်ခု နှင့်လွဲ၍ အကျွတ်မရခဲ့ရှာပေ။

အလားတူ ဥဒကရသေ့သည်လည်း ရှေ့သန်းခေါင်၊ နောက်သန်းခေါင်ကွာပေးပြီး အသေစောခဲ့ရသဖြင့် ဘုရားနှင့် လွဲခဲ့ရပါသည်။

ယနေ့ခေတ်ဝယ် ဤနိုင်ငံ၌လူလာဖြစ်ရပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်ဖြစ်နေသောလူတို့သည် ထူးမြတ်လှသော အခွင့်အရေးကြီး ကို ကြုံတွေ့နေရပါသည်။

ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးနှင့်လွဲခဲ့ရသော ကုသိုလ်ကံထူးအပေါ် တွင် ထပ်ဆင့်၍ ဘုရားရှင်၏သာသနာနှင့် ကြုံတွေ့နေရ သည်က အလွန်ပင် ကံထူးနေသည်ကို သတိရှိကြစေလိုပါ သည်။

ကြုံကြိုက်ရခဲ့လှသော အကြောင်းတရားငါးပါး (ဒုလ္လဘတရား)ရှိသည့်အနက် ယနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည်-

-ဘုရားသာသနာနှင့်ကြံ့ကြိုက်ခြင်း

-လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်လာခြင်း

-ရတနာသုံးပါးတို့နှင့်တကွ ကံ-ကံ၏အကျိုးကို
ယုံကြည်ခြင်း

-သူတော်ကောင်းတရားကိုကြားနာခြင်း

ဟူသော ဒုလ္လဘလေးချက်ကို ရနေကြ၍ ဤကြံ့တောင့်ကြံ့ခဲ၊
ရတောင့်ရဲခဲသော အခွင့်အခါကြီးကို မိမိဘဝ တတိယအရွယ်
တွင် မမေ့မလျော့သတိတရားဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်ယူကြဖို့
လိုအပ်နေပါသည်။



ရေခန်းနေသောကန်ကဲက ငါးထွေပုမာ

လူ့ဘဝဟူသည် အတိတ်ကုသိုလ်ကံကြောင့် ရလာသည်။ ထိုကုသိုလ်ကံကြောင့် ဆက်လက်ထောက်ပံ့နေ၍ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်လွန်ကာ ယခု တတိယအရွယ်အထိ အသက်ရှင်နေရပါသေးသည်။

အချို့သည်ကား ဥပစ္ဆေဒကကံ ဟုခေါ်သော အကုသိုလ်ကံတစ်ပါးကဖြစ်၍ ပထမအရွယ်တွင် သေကြရသည်။ အချို့ ဒုတိယအရွယ်ရောက်မှ သေကြရသည်။

ယခု မိမိမူ ဥပစ္ဆေဒကကံက မဖြစ်တောက်သေး၍ တတိယအရွယ်အထိ အသက်ရှည်လျက်ရှိနေသေးသည်။

သို့သော် မိမိလူဖြစ်ခဲ့ရသောကုသိုလ်ကံသည် တဖြည်းဖြည်းကုန်မှန်းမသိ ကုန်နေသည်ကို သတိပြုမိသူကား အလွန်ရှားပါးလှပါသည်။

လောကဥပမာအားဖြင့် ကန်တစ်ကန်တွင် မိုးအခါ၌ မိုးရွာသွန်းထားမှုကြောင့် ရေပြည့်နေသည့်ကန်ထဲရှိ ငါး၊ ဖားတို့သည် ရေအပြည့်ရှိနေ၍ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ ထိုကန်ကို မိမိတို့၏ဘုံဗိမာန်အဖြစ်မှတ်ကာ ပျော်ပါးမြူးတူးနေကြပါသည်။ ဆောင်းအကုန် နွေအရောက်ဝယ် ရေကန်မှရေတို့သည် နေပူဒဏ်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းကုန်ခန်းလိုက်လာကြသည်။

ငါး၊ ဖားတိရစ္ဆာန်တို့က အသိဉာဏ်မရှိကြ၍ ရေများ နေပူရှိန်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းကုန်ခန်းလာသည်ကို မသိကြ၊ ပျော်မြဲပျော်နေကြသည်။ ရေများကုန်ခန်း၍လာသောအခါ မိမိတို့ကို သိန်း၊ စွန်၊ ဗျင်း စသောငှက်တို့က ထိုးသုတ်စားသောက်ခံရပြီး သေပွဲဝင်ကြရမည်သာ ဖြစ်ကြသည်။

အလားတူပင် လောကလူသားတို့သည် လူဖြစ်လာသော လူ့ဘဝ ကန်ပေါင်အတွင်းဝယ် သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှု၊ ပျော်မှုရွှင်မှုတို့ဖြင့် ဘဝကို အချိန်လည်လာခဲ့ကြရာ ယနေ့တတိယအရွယ်ပင် ရောက်လာကြပေပြီ။

ဤအရွယ်တွင် လူဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝကုသိုလ်ကံများ သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းကုန်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နောက်ဘဝ တစ်စခန်းသို့ တက်လှမ်းရတော့မည်။

ငါးတွေရေခန်းလာသည်ကိုမသိ၍ မေ့လျော့ပျော်ပါး
နေစဉ် သားငှက်စွန်ရဲတို့၏ အစားအစာဖြစ်ရသလို မိမိတို့သည်
လည်း ဤအရွယ်ရောက်သည်အထိ သားကျွေးမှု၊ မယား
ကျွေးမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုတို့ဖြင့် သတိမေ့လျှင် အပါယ်ငရဲစာ ဖြစ်ကြ
ပေလိမ့်မည်။

ထိုသားမယားပစ္စည်းဥစ္စာဟူသော ပျော်ရွှင်မှုဖြင့်
နေနေကြသောသူအပေါင်းတို့သည် ထိုအနှောင်အဖွဲ့များ၏
ဘဝနိဂုံးချုပ်နေကြရပါသည်။

- ဘုရားရှင်က ဗန္ဓုန(အနှောင်အဖွဲ့)သုတ်တော်တွင်-
- “-သံဖြင့်ပြုအပ်သော အနှောင်းအဖွဲ့ကိုလည်းကောင်း
- သစ်သားဖြင့်ပြုအပ်သော အနှောင်းအဖွဲ့ကို
လည်းကောင်း
- လျှော်ဖြင့်ပြုအပ်သော အနှောင်းအဖွဲ့ကို လည်း
ကောင်း
- ခိုင်မြဲသော အနှောင်အဖွဲ့ဟူ၍ ပညာရှိတို့မဆိုကုန်
ကျောက်မျက်ရတနာ နားတောင်းတို့၌ လည်းကောင်း
- သားသမီးတို့၌လည်းကောင်း

-သားမယားတို့၌လည်းကောင်း

အလွန်အမင်း တပ်မက်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ အကြင်
ငဲ့ကွက်ခြင်းသည် ရှိ၏။ အပါယ်သို့ဆောင်တတ်သော လျော့
သော၊ ဖြေလျော့ရန်ခက်ခဲသော ထိုငဲ့ကွက်ခြင်းအနှောင်အဖွဲ့
ကို မြဲသောအနှောင်အဖွဲ့ဟူ၍ ပညာရှိတို့ ဆိုကုန်၏။

ပညာရှိတို့သည် ထိုအနှောင်အဖွဲ့ကိုလည်း ဖြစ်ကုန်၍
ထိုကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ပယ်ဖျောက်လျက် ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိ
ကုန်ဘဲ ထွက်မြောက်ကုန်၏”

ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှသည် သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့၏
ချုပ်နှောင်ခြင်းခံနေရပြီး ထိုနှောင်ကြိုးက ရုန်းထွက်ရန် လွတ်
မြောက်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းလှသည်။



အမြစ်ကျိဖြတ် - ခန္ဓာရုပ်အောင်

ကြိုးစားရမည်

မေ့လျော့ခဲ့လျှင် “သေသူပင်” အသင်မှတ်ပါလေ
 ကုသိုလ်မှုထဲ “သတိစွဲ” အမြဲရှင်သူလေ
 သတိမှန်မြင် “အရိပ်ထင်” ဉာဏ်ယှဉ်လှပစေ
 သတိထူထောင် “မလိုအောင်” ကြံဆောင်ကြိုးစားလေ
 (မင်္ဂလာအမြုတေ)

ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်ဘဝက မိမိသည် တတ်
 နိုင်သရွေ့အခါအားလျော်စွာ ဒါနမှု၊ သီလမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်
 များ ရှိပါမည်။ ထိုဒါနမှု၊ သီလမှုတို့သည် အမြစ်မရှိသော
 အလုပ်များဖြစ်ကြပါသည်။ အမြစ်မရှိသောအလုပ်ဟူသမျှ

သည် ကုသိုလ်ဖြစ်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာခံစားကြရမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဤကောင်းမှုကုသိုလ်များသည် ခန္ဓာအိုးအိမ် ကိုနောက်ထပ်မဖြစ်အောင် မတားဆီးနိုင်သော အရာများ မဟုတ်ပါ။ တဏှာအမြစ်ကို ဖြတ်တောက်နိုင်သော အရာများ မဟုတ်ကြပါ။ တဏှာအမြစ်ကို ဖြတ်တောက်နိုင်သော အရာ သည်ကား ဝိပဿနာကျင့်စဉ်တရား ဖြစ်ပါသည်။ ဤတတိယ အရွယ်တွင် ဝိပဿနာတရားကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး သစ္စာ လေးပါးကိုသိအောင် ကြိုးစားပြီး ဘဝခန္ဓာအိုးအိမ်ပြတ်အောင် ကြိုးစားရမည့်အချိန်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် တံမြက်စည်းလှည်း ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ် လုပ်ရာမှ ဆရာကောင်းတွေ့ပြီး ဘဝပြတ်ခဲ့ရသော သံမဇ္ဇန မထေရ်၏ဘဝသည် မှတ်သားအတုယူဖွယ်ကောင်းလှပါ သည်။

ဘုရားရှင် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေချိန်ဖြစ် ပါသည်။ သံမဇ္ဇန မထေရ်သည်နံနက်လင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင် နက်တည်း တံမြက်စည်းလှည်းခြင်းအမှုကို ပြုလေသည်။

ဆွမ်းခံပြန်လာလျှင်လည်း တံမြက်စည်းကုသိုလ်ကို သာပြုလုပ်လေသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ခေတ္တအပန်းဖြေပြီး လျှင်လည်း တံမြက်စည်းလှည်းကုသိုလ်သာ ဆက်ပြုလုပ်သည်။

ဤသို့နေ့စဉ် ပြုလုပ်လာခဲ့ရာ နေ့ရက်၊ လ၊ နှစ်တွေ အလီလီ ကုန်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့သောအချိန်တွင် အရှင်ရေဝတရဟန္တာမထေရ် မြတ်ကြီးသည် သစ်ပင်ရင်းတစ်ခု၌ ဖလသမာပတ်ဝင်စားပြီး သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်ကို တံမြက်စည်းလှည်းရင်း မြင်မိ လိုက်သည်။

“ဟိုကိုယ်တော်ဟာ တော်တော်ပျင်းတာပဲ၊ တိုင်းပြည် ရဲ့ဆွမ်းတွေကို အချည်းနှီးသုံးဖြုန်းလိုက်တာနော်၊ ထိုင်ရင်း တောင်မှ အိပ်နေရသလား”

ဟု ပြောဆိုမိလေသည်။

အရှင်သံမဇ္ဇေနမထေရ်၏ နှုတ်မှတတ်တတ်မည်သံ ကိုကြားရသောအရှင်ရေဝတမထေရ်သည်-

“အရှင်ဘုရား... ခဏလောက်ကြွလာပါဦး”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ သံမဇ္ဇေနမထေရ်သည် တံမြက်စည်းကို ထမ်း ပြီး အရှင်ရေဝတမထေရ်ထံသို့ ရောက်လာသည်။

“အရှင်ဘုရား... သာသနာထဲရောက်လာတာ တော်တော်ကြာလှပြီ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အလုပ်သည် ကိုယ့်အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ အရှင်ဘုရားသည် တံမြက်စည်းလှည်းနေသည်။ ဤအလုပ်သည် သီလမျှသာ ရှိပါသည်။ သိက္ခာနှစ်ပါးမေ့ထားသဖြင့် အရှင်ဘုရားသည် ပမာဒဝိဟာရီ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

ပညာရှင်ရေဝတမထေရ်က တိုက်ရိုက်မိန့်ဆိုလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား... သီလ-သမာဓိ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားပါ”

ဟု ထပ်မံတိုက်တွန်းပြန်လေသည်။

ထိုအခါမှ အရှင်သံမဇ္ဇေနမထေရ်သည် သတိသံဝေဂ ရပြီး တံမြက်စည်းကို ဘေးချကာ အရှင်ရေဝတမထေရ်ကို ဝပ်စင်းရှိခိုးပြီး-

“အရှင်ဘုရား... အားကိုးရာဖြစ်ပါစေဘုရား”

“ငါ့ရှင်... ဇေတဝန်းကျောင်းပြင် အမှိုက်ရှင်းရုံနှင့် လိုရင်း မပြီးသေးဘူး၊ ငါ့ရှင်ရဲ့သဒ္ဓါလက်ဖြင့် သတိဆိုသော တံမြက်စည်းကိုကိုင်၍ သီလမြေကြီးပေါ်မှာ ဝိရိယခြေဖြင့်ရပ်ပြီး (၃၂) ကောဋ္ဌာသခေါ်တဲ့ အမှိုက်တွေကို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ

လှည်းပေးပါက ရာဂဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်လောက်ပဲကွာမယ်၊ ဓာတ်
 ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းတော့ အတ္တသညာလွန်မြောက်၍ အနတ္တ
 သညာရောက်မယ်၊ အနတ္တသညာရောက်လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
 စင်ပြီး အမြစ်ပါပြုတ်ပြီး ဒီဓာတ်ကို အနိစ္စတင်လိုက်တော့
 မာနစင်သွားကာ ဒုက္ခလက္ခဏာတင်လိုက်တော့ ရာဂစင်သွား
 ပြီး တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိသေမယ် အရှင်ဘုရား”

အရှင်သံမဇ္ဇေနမထေရ်သည် အရှင်ရေဝတမထေရ်
 သြဝါဒကိုနာယူပြီး ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် တရားအားထုတ်ရာ
 မကြာခင် အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးသမာပတ်ရှစ်ပါး၊ ပဋိသမ္ဘိဒါ
 လေးပါးရ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ သံမဇ္ဇေနမထေရ်သည် သစ်ပင်ရင်းတွင်ထိုင်
 ၍ ဖလသမာပတ်ဝင်စားနေလိုက်သည်မှာ အရှင်ရေဝတမထေရ်
 ထက်တောင် ပိုနေသေးသည်၊ တံမြက်စည်းကို လုံးဝမကိုင်
 တော့ပေ။

ဇေတဝန်ကျောင်းထဲတွင် အမှိုက်တွေတသောသော
 ဖြစ်နေ၍ ရဟန်းများက တံမြက်စည်းလှည်းနေကျ သံမဇ္ဇေန
 မထေရ်ကို ရှာကြသည်၊ သစ်ပင်ရင်းတွင်ထိုင်နေသော အရှင်
 သံမဇ္ဇေနမထေရ်ကိုတွေ့ကြ၍-

“အရှင်ဘုရား . . . ဘာပြုလို့ အမှိုက်မလှည်းဘဲ
သစ်ပင်ရင်းမှာ ထိုင်ပြီး ဇိမ်ကျနေရပါသလဲ”
ဟု ပြစ်တင်စကားပြောပြီး လျှောက်ထားကြသည်။

“တပည့်တော် အရင်ကတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့နေ
ခဲ့လို့ နေ့မအား၊ ညမအား၊ အင်တိုက်အားတိုက် တံမြက်စည်း
လှည်းခဲ့ပါတယ်၊ အခုတော့ မေ့လျော့မှုမရှိသည့်အတွက်
အမှိုက်မလှည်းမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

သံမဇ္ဇေနမထေရ်၏စကားကိုကြားရသော ရဟန်း
တော်များသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကြကာ သံမဇ္ဇေနမထေရ်ကို
ချုပ်ကိုင်၍ ခေါ်ယူပြီး ဘုရားရှင်ထံသို့ ပို့ဆောင်အပ်နှံကြ
သည်။

ဘုရားရှင်က ရဟန်းတော်များအားလုံးသိရှိ သဘော
ပေါက်အောင် သံမဇ္ဇေနမထေရ်ကို အကြောင်းစုံမေး၍ ဖြေစေ
သည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်က ရဟန်းတော်များကို-

“ရဟန်းတို့ . . . သံမဇ္ဇေနမထေရ်ဟာ အာသဝေါ
ကင်းကွာ ရဟန္တာစင်စစ်ဖြစ်တာမှန်ပေတယ်”
ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

(ဓမ္မပဒသံမဇ္ဇေနမထေရ်ဝတ္ထု)

ဤမထေရ်ဖြစ်စဉ်ကိုထောက်ထား၍ မိမိတို့သည် ဒါန၊ သီလလေးနှင့်ဘာဝနာကို မကျေနပ်ကြဘဲ ဘဝအမြန်ပြတ်ခန္ဓာ ရပ်စဲသည်အထိ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရန် လိုအပ်ပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဘုရားသာသနာနှင့်ကြံ့ကြိုက်နေဆဲ ဖြစ်၍ ခန္ဓာရပ်စဲအောင်ကျင့်ရမည့်တရားကလည်း ရှိနေသည်၊ ထိုတရားကို ပြသရမည့် သံဃာတော်ဟူသောဆရာကလည်း ရှိနေသည်။

မိမိကသာလျှင် အချိန်မဖြုန်း သတိမေ့မေ့လျော့လျော့ နေသည်မဟုတ်ဘဲ ကြိုးစားအားထုတ်ရန် လိုနေပါသည်။



ခန္ဓာငါးသွယ် - ကြောင်းကျိုးဝင်္ဂန္ဓယ်တို့

သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည် ငါကား ဘာအမျိုးအနွယ်၊ ငါ့အမျိုးအနွယ်က မြင့်မြတ်သည်၊ ငါကား ဘာရာထူးအာဏာ ရှိသည်၊ ငါကား ဘယ်လိုချမ်းသာသည်၊ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ တိုက် တာတွေ၊ ကားတွေရှိသည် စသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဝင်္ဂဆောင် သမားလုပ်နေကြသည်။

တစ်ဖန်ဘဝ၌ တပ်မက်မှု၊ ကာမ၌ တပ်မက်မှု၊ ဘဝ သစ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သောနှစ်သက်စွဲလမ်းမှု အာရုံတို့ကို နှစ်သက် တတ်သောတဏှာကိုမဖြစ်နိုင်ဘဲ ဝင်္ဂကိုယူနေကြသည်။

မိမိတို့သည် ဤဘဝ၊ ဤအရွယ်တွင် အသိပညာရှိ ပြီးလျှင် တပ်မက်မှုတဏှာကို အကြွင်းမဲ့ကင်းပြတ်ချုပ်ငြိမ်းရ အောင် စွန့်ခြင်း၊ မငြိကပ်ခြင်း၊ မတွယ်တာခြင်းဟူသော ဝင်္ဂကို ချထားနိုင်ကြရမည်။

ဘုရားရှင်က-

“ခန္ဓာငါးမျိုးတို့သည် စင်စစ်ဝန်တို့တည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကား
ဝန်ဆောင်သမားတည်း၊ ဝန်ကိုယူရခြင်းသည် လောက၌
ဆင်းရဲ၏။ ဝန်ကိုချထားခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။ လေးသောဝန်
ကိုချထားပြီးလျှင် တစ်ပါးသောဝန်ကိုမယူမူ၍ အမြစ်အရင်းနှင့်
တကွ တဏှာကိုနှုတ်ပယ်ပြီးလျှင် ဆာလောင်မှုတဏှာကင်း
သည်ဖြစ်၍ ငြိမ်းအေးရ၏”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။



ခန္ဓာငါးပါးဝဋ်ဟူသည်

ဘုရားရှင်က ဘာရဝဂ်၊ ဘာရသုတ်၌-

“ရဟန်းတို့ . . ဝဋ်ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ဥပါဒါနက္ခာ
ငါးမျိုးတို့ကို ဆိုအပ်ရာ၏။ အဘယ်ငါးမျိုးနည်း၊ ရုပ်-ဝေဒနာ-
သညာ-သင်္ခါရ-ဝိညာဏ ဟူသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးမျိုးတည်း”
ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ခန္ဓာဟူသည် မြန်မာလို အစုအပုံဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါ
သည်-

- အတ္တဘောခန္ဓာ
- ခန္ဓာငါးပါး (ပဉ္စက္ခန္ဓာ)
- ဥပါဒါန်အစွဲ၊ ကိလေသာ၊ အာသဝေါများ ရောယှက်
နေသောခန္ဓာစု (ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ)

ဟူ၍ ခန္ဓာအမျိုးအစား (၃)မျိုးခွဲခြား၍ ဆိုကြပါသည်။

ဤခန္ဓာသုံးမျိုးဖော်ပြရာ၌ အတ္တဘောခန္ဓာကြီး ဟူသည်ကား ဝိပဿနာဉာဏ်ကျက်စားရာ ရူပာစရိတမဟုတ်ပါချေ။

ပဉ္စကုန္ဒာ၊ ဥပါဒါနကုန္ဒာတို့သည်သာ ဝိပဿနာဉာဏ်ကျက်စားရာဖြစ်ပါသည်။ ဝိပဿနာနှင့်စပ်ဆိုင်သောခန္ဓာကို ရှုကြည့်ဝေဖန်မှ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ရနိုင်ပါမည်။

ထိုခန္ဓာအစုနှင့်ပတ်သက်၍ .အဘိဓမ္မာ၊ ခန္ဓာဝိဘင်္ဂစသည်တို့၌ ရူပကုန္ဒာ အမိဝမ်းထဲမှာ ပဋိသန္ဓေတည်နေသော အခါ ပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့် အတူတကွ သဟဇာတဖြစ်သော ကလလရေကြည်ရုပ်ထဲရှိ ကာယဒသကကလာပ်၊ ဘဝဒသကကလာပ်၊ ဝတ္ထုဒသက ကလာပ်ဟူသောကံကြောင့်ဖြစ်သော ကလာပ်စည်း(၃)စည်း၊ ကမ္မဇရုပ်(၃၀)ကို ရုပ်အစု။

ထိုရူပကုန္ဒာသည် ထွက်သက်လေ၊ ဝင်သက်လေရှုရာဖြစ်သည်။ ထိုရူပကုန္ဒာသည် ဝေဒနာ(ခံစားမှု)၏တည်ရာဖြစ်သောကြောင့် တည်ရာခွက်နှင့်တူသည် (ဝါ)ထမင်းစားသောပန်းကန်ပြားနှင့်တူသည်-

တစ်ဖန်လူနာနှင့်တူသော ဝိညာဏဥပါဒါနကုန္ဒာ၏ မှီရာတည်ရာအာရုံတို့၏ အစွမ်းအားဖြင့်နေရာဌာနဖြစ်သောကြောင့် သူနာဇရုပ် (ဆေးရုံ)နှင့်တူသည်။

ဆုပ်နယ်ခြင်းငှာမခံနိုင်သည့်အတွက် ရူပပါဒါနက္ခန္ဓာ
သည် ရေမြုပ်နှင့်တူသည်။

ဟူ၍ ဥပမာပေးကြပါသည်။

ရုပ်ခန္ဓာကို ရေမြုပ်ဆိုင်နှင့်တူသည်ဟူ၍ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်ရှုအပ်သောယောဂီသည် အနှစ်သာရမရှိသောခန္ဓာငါး
ပါး၌ အနှစ်သာရရှိ၏ ရှုလေ့မရှိပါ။

အထူးအားဖြင့် အဇ္ဈတ္တိကရုပ်ကို အသုဘရှုသော
ယောဂီသည် ကဗဠိဟာရကို ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သည်။

အသုဘဖြစ်သော အဇ္ဈတ္တိကရုပ်၌-

- အသုဘရှုမှတ်မှားသော သညာဝိပုလ္လာသ၊ စိတ္တဝိ
ပလ္လာသ၊ ဒိဋ္ဌိဝိပုလ္လာသတို့ကို စွန့်ပယ်နိုင်ပါသည်။
- ကာမောဃမှ ကူးခတ်နိုင်သည်
- ကာမယောဂနှင့်မယှဉ်
- အဘိဇ္ဈာဟူသော ကာယဂန္ထကို ဖျက်ဆီးနိုင်၏
- ကာမုပါဒါန်ကို မစွဲလမ်းပါ

ဝေဒနက္ခန္ဓာ

- ပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့် အတူတကွ ယှဉ်ဘက်ဖြစ်သော
ဝေဒနာစေတသိက်ဖြစ်သည်။ လေကို ရှူရှိုက်၍
ကောင်းသည်၊ မကောင်းသည်ကို ခံစားသည်။

-ဝေဒနက္ခန္ဓာသည် ဝိညာဏ၏ခံစားအပ်သောကြောင့်
ဘောဇဉ်နှင့်တူသည်(ဝါ)ထမင်းနှင့်တူသည်။

-တစ်ဖန် ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ဝိပရိဏာမဒုက္ခ၊သင်္ခါရဒုက္ခ အဖြစ်
၏ အစွမ်းဖြင့် နှိပ်စက်ညှင်းဆဲတတ်သောကြောင့်
အနာရောဂါနှင့်တူသည်။

-ဝေဒနုပါဒါနက္ခန္ဓာသည် တစ်ခဏမျှသာ မွေ့လျော်
အပ်သည်အဖြစ်ကြောင့် ရေပွက်ကဲ့သို့မှတ်အပ်သည်
ဟု ဥပမာတင်စားဆိုကြပါသည်။

-ဝေဒနာကို ဒုက္ခအားဖြင့်ရှုသော ယောဂီသည် ဖဿာ
ဟာရကို ပိုင်းခြား၍ သိသည်။

-ဒုက္ခ၌ သုခဟု မှတ်မှားသော ဝိပုလ္လာသသုံးပါးကို
ပယ်စွန့်နိုင်သည်-

- ဘဝေါဃကိုကူးခတ်နိုင်၏
- ဘဝယောဂနှင့်မယှဉ်
- ဘဝါသဝအားဖြင့်အာသဝေါကင်းသည်
- ဗျာပါဒကာယဂန္ထကို ဖျက်ဆီးနိုင်၏
- သီလဗ္ဗတုပါဒါန်ဖြင့် မစွဲလမ်း

သညာက္ခန္ဓာ

- ပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့် အတူတကွ ယှဉ်ဘက်ဖြစ်သော သညာစေတသိက်ဖြစ်သည်။
- ထွက်လေ ဝင်လေရှုရိုက်သည်ကို မှတ်သားသည်
- သညာခန္ဓာသည် ဝေဒနာ၏ သာယာခံစားခြင်းကို ရခြင်းအကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ခံစားဖွယ်ဟင်းလျာနှင့်တူသည်။
- တစ်ဖန် ကာမသညာစသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် ရာဂ စသည်တို့နှင့်ယှဉ်သော ဝေဒနာဖြစ်သောကြောင့် သလိပ်၊ သည်းခြေ၊ လေစသော အနာရောဂါဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်းနှင့်တူပါသည်။
- သညုဒါဒါနက္ခန္ဓာသည် ချွတ်ချွတ်ယွင်းယွင်းဆိုမြည်းယောင်ယမ်းစေတတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် တံလျှပ်ကဲ့သို့ မှတ်အပ်ပါသည်။

သင်္ခါရက္ခန္ဓာ

- ဝေဒနာ၊ သညာမှကြွင်းသော (ဝါ)တစ်ဘဝမျှ တစ်ဘဝသို့လှုံ့ဆော်ပေးတတ်သော စေတနာ(၅၀)သည် သင်္ခါရက္ခန္ဓာဖြစ်သည်။

- ထွက်လေ၊ ဝင်လေရှုရိုက် အားထုတ်စေ့ဆော်နေသည်ကို သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည် ပြုပြင်စီရင်တတ်သောကြောင့် ထမင်းချက်ပြုတ်သူစားဖိုမှူးနှင့်တူပါသည်။
- တစ်ဖန် ဝေဒနာဟူသော အနာရောဂါ၏အကြောင်းရင်း၏အဖြစ်ကြောင့် သင်္ခါရုပါဒါနက္ခန္ဓာသည် မသင့်မတင့်မလျှောက်ပတ်သော ဥတုဘောဇဉ် စသည်ကို မှီဝဲသည်နှင့်တူပါသည်။
- သင်္ခါရုပါဒါနက္ခန္ဓာ အနှစ်သာရမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငှက်ပျောတုံးနှင့်တူပါသည်။
- သညာကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ခါရကို လည်းကောင်း၊ အနတ္တအားဖြင့်ရှုသောယောဂီသည် မနောသဉ္ဇေတနာဟာရကို ပိုင်းခြား၍ သိ၏။
- အတ္တမဟုတ်သည်၌ အတ္တဟု မှတ်မှားသော ဝိပ္ပလ္လာသသုံးပါးကို ပယ်စွန့်နိုင်သည်
- ဒိဋ္ဌောယကို ကူးခတ်နိုင်၏
- ဒိဋ္ဌိယောဂနှင့်မယှဉ်
- ဒိဋ္ဌာသဝအားဖြင့် အာသဝေါကင်း၏
- ဣဒံသစ္စာဘိနိဝေသကာယဂန္ထကိုဖျက်ဆီးနိုင်၏
- အတ္တဝါဒုပါဒါနိဖြင့် မစွဲလမ်း

ဝိညာဏက္ခန္ဓာ

-ပဋိသန္ဓေစိတ် (စိတ်အကျဉ်း(၈၉)အကျယ်(၁၂၀)ဖြစ်သည်။

-ထွက်လေ၊ ဝင်လေကို ရှုမှန်းရှိုက်မှန်းသိသောစိတ်ဖြစ်သည်

-ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည် ဝေဒနာတည်းဟူသော ဘောဇဉ်ကို စားတတ်သောကြောင့် စားတတ်သောထမင်းရှင်နှင့်တူပါသည်။ ထမင်းစားသူနှင့်တူသည်

-ဝေဒနာဟူသော အနာရောဂါမှ အလွတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဝိညာဏုပါဒါနက္ခန္ဓာသည် လူနာနှင့်တူပါသည်။

-သခင်သည် လည်ပတ်သောကြောင့် မျက်လှည့်ပြသောအရုပ်တို့နှင့်တူသည်

-ဝိညာဏကို အနိစ္စအားဖြင့် ရှုသောယောဂီသည် ဝိညာဏဟာရကို ပိုင်းခြား၍ သိပါသည်။

-အနိစ္စ၌ နိစ္စဟုအမှတ်မှားသော ဝိပုလ္လာသသုံးပါးကို ပယ်စွန့်နိုင်သည်-

- အဝိဇ္ဇောယကို ကူးခတ်နိုင်၏
- အဝိဇ္ဇာယောဂနှင့်မယှဉ်

-အဝိဇ္ဇာသဝအားဖြင့် အာသဝေါကင်း၏

-သီလဗ္ဗတပရာမာသကာယဂန္ထကိုဖျက်ဆီး
နိုင်၏

-ဒိဋ္ဌုပါဒါန်အားဖြင့် မစွဲလမ်း

ဤခန္ဓာငါးပါးသည် သန်လျက်ကိုင်ထားသောရန်သူ
နှင့် တူသည်။ အသားစားဘီလူးနှင့်တူသည်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှင့်
တူသည်ဟု ဘုရားရှင်က အာသီဝိသုပမာသုတ်၊ ခဇ္ဇနိယ
ဒေသနာဘာရသုတ်တို့၌ ဟောထားခဲ့ပါသည်။

တတိယအရွယ် ဘာဝနာသည်တို့သည် ဤခန္ဓာငါးပါး
ကိုသန်လျက်စွဲကိုင်ထားသော လူသတ်သမား၊ ဆီအသားစား
ဘီလူးကဲ့သို့ ပညာမျက်စိဖြင့် ကြည့်ကြပြီးလျှင် ခန္ဓာဝန်ထုပ်ကြီး
ကို ချနိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်သာ ဖြစ်သည်။



သံသရာဓကီရုဟကီလည်ပတ်ရ ဝဋ်နွယ်များ

စက္ကဟူသော ပါဠိကိုမြန်မာဘာသာဝေါဟာရအနေ ဖြင့် “စက်” ဟူ၍ ခေါ်ဆိုနေကြပါသည်။

“စက်”ဆိုသည်မှာ လည်ပတ်ခြင်းဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါ သည်။ ရဟတ်ဆိုသော မြန်မာဝေါဟာရသည် မပြတ်လည် ပတ်နေသော အရာဟု သိထားကြသည်။

သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည် သုဂတိဘုံ၊ ဒုဂ္ဂတိဘုံ(ဝါ) လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံဟူသော သုဂတိဘုံ၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဟူသော ဒုဂ္ဂတိဘုံတို့၌ တပြောင်းတပြန် ဖြစ်ပြီး ကျင်လည်ကျက်စားသွားလာနေရသည်။

ထိုသည်ကို ဝဋ်လည်နေသည်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား တော်ကို မသိ၍မကျင့်ကြ၊ မကျင့်၍ သံသရာဝယ် ဘုံအသီးသီး ၌ ရုပ်ရုပ်ခန္ဓာတွေဖြစ်ပြီး ကျင်လည်နေရသည်။

အစမထင်သော အနမတဂ္ဂသံသရာတစ်ခွင်ဝယ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါ(၁၂)ပါးတို့သည် အချင်းချင်းကြောင်းကျိုးဆက်စပ်နွယ်ကာ အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ခြင်းကြောင့် အကျိုးဆက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းကို ပြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ရဟတ်ဟူ၍ တင်စားခေါ်ကြလေ့ရှိပါသည်။

ဥပမာ-သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားအပ်သော လှည်းရထားကို နွား၊ မြင်းတပ်ဆင်၍ မောင်းနှင်သော် လှည်းဝင်ရိုး၊ လှည်းမကျိုး၊ လှည်းသံပတ်လည်မပြတ်၊ လှည်းဘီးအထောက်အကန့်တွေကလည်း မကျိုးမပျက်၊ နေ့-လရည်ကြာစွာ တကျည်ကျည်အလည်မပြတ် တရစပ်လည်နေရသကဲ့သို့ လှည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်တို့ဖြင့် တမင်သက်သက် ရိုက်ခိုးဖျက်ပစ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ထိုလှည်းသည် ရှေးကကဲ့သို့မလည်နိုင်တော့ဘဲ ရပ်သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ထို့တူပမာ ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပ၊ ဟူသော ဘုံသုံးပါးလှည်းရထားကြီး၌ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာဖြင့်ပြီးသော ပုံတောင်း (ဗဒေါင်း)၌-

ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု၊ စျာန်သမထကျင့်မှုဟူသော
အကန့်အထောက်-အိုခြင်း၊ သေခြင်းဟူသော အကွပ်
သံပတ်ကို ကောင်းစွာပတ်၍ အာသဝသမုဒယ
ဟူသော ဝင်ရိုးကို ထိုးလျှိုကာ-

မသိခြင်း (အဝိဇ္ဇာ)အစရှိသောအကြောင်းများကြောင့်
သံသရာရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး၊ အဆုံးမရှိ-ရံခါဒုဂ္ဂတိဘုံ၊
ရံခါ သုဂတိဘုံ၊ မြဲသည်တူ၍ မရှိဘဲ ဘဝများစွာ၊ ကမ္ဘာများစွာ
ဘဝအဆက်ဆက် ကမ္ဘာအဆက်ဆက် တပြောင်းပြန်ပြန်၊
တပတ်ပတ်တချာချာ၊ ဟဝဲလည်လည် လည်ပတ်နေရသည်။

ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ရဟတ်ရထားကြီးသည်ကား
အလိုအလျောက်ပျက်စီးရိုး ထုံးစံမရှိပါ။ ပကတိတုတ်၊ ဓားတို့
ဖြင့် ဖျက်ဆီး၍လည်း မရနိုင်ပါ။ ခေတ်ပေါ်အနုမြုလက်နက်
စသည်ဖြင့်လည်း ဖျက်ဆီး၍မရပါ။

ထို့ထက် အစွမ်းထက်သော အရဟတ္တမဂ်ဓား၊
သန်လျက်တို့ဖြင့် ဖျက်ဆီးမှသာ အရဟတ္တမဂ်ဓဏတွင် (၁၅၀၀)
ကိလေသာဝဋ်ကြီး အပြီးအပြတ်လက်စသတ်သွားနိုင်ပါသည်။

ကိလေသာဝဋ်ပြတ်၍ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်တို့သည်
လည်း မတည်တံ့နိုင်တော့ဘဲ အကုန်လုံးမခိုင်လဲ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ခေါ်သော သံသရာစက်ရဟတ်ဘုံကြီး ကျိုးပြတ်သွားသဖြင့်
ရှေးရှေးကံဟောင်းများသည်လည်း မီးလောင်ပြီးသော မျိုးစေ့
ကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။ ပြန်မပေါက်နိုင်တော့ပါ။

ကံသစ်များကလည်း ရေသောက်မြစ်ပြတ်ပြီးသော
သစ်ပင်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ တစ်ခါတည်းအလည်ရပ်ပါတော့သည်။

ဤသို့အလည်ရပ်လျှင် ဘဝအပူသိမ်း၍ အငြိမ်းကြီး
ငြိမ်းနေပါတော့သည်။





ကြောင်းကျိုးနွယ်စပ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဓကရဟတ်

ဤခန္ဓာငါးထုပ်ကြီးကို ချခိုင်ရန် ဘာဝနာသည် အကြောင်းကျိုးဖြစ်ပေါ်မှု (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်) တရားတော်ကို သိထားရန်လိုအပ်ပါသည်။

လောကတွင် သိရခက်ခဲသောအခက်ကြီးလေးမျိုး ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်-

- သစ္စာလေးပါး
- သတ္တဝါတို့၏အတ္တကိစ္စပြီးခြင်း
- ပဋိသန္ဓေ
- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဤလေးမျိုးသည် သာမန်လူတို့သိနိုင်ခဲ့သည် ဟုဆိုပါသည်။

မဟာဝါပါငြိတော်၊ မဟာနိဒါနသုတ်၌-

“အာနန္ဒာ . . . ထိုပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကို လျော်စွာမသိခြင်းကြောင့် ထိုးထွင်း၍ မသိခြင်းကြောင့် ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည် ချည်ခင်ထွေးကဲ့သို့ဖြစ်၍၊ စာပေါင်း သိုက်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဖြူဆံ့မြက်၊ ပြိန်းမြက်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ မကောင်း သော လားရာ၊ ပျက်စီးလျက်ကျရောက်ရာဖြစ်သော အပါယ် သို့လည်းကောင်း၊ သံသရာသို့လည်းကောင်း မလွန်မြောက်နိုင် ဘဲ ရှိလေသည်”

ဟူ၍ ဘုရားရှင်က ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

လူသားတို့၏ဘဝစက်သည် အလွန်နက်နဲသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရှိပါ။ အထူးထူးသောနည်း တို့ဖြင့် တောချုံကဲ့သို့ ထူထပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် လွန် မြောက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သမာဓိတည်းဟူသော မြတ်သောကျောက်၌ထက်စွာ သွေးအပ်သောမဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသော သန်လျက်ဖြင့် ဤဘဝ စက်ကို မဖောက်ခွဲနိုင်သမျှ သံသရာရှည်နေကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ခန္ဓာအိုးအိမ်တည်းဟူသော ဘဝစက်ကိုအရိယာမဂ်
ဖြင့်မပယ်ဖြတ်ရသေးသောပုဂ္ဂိုလ်များသည် သံသရာကို မလွန်
မြောက်နိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် မိမိ၏လည်းကောင်း၊ သူတစ်
ပါး၏လည်းကောင်း၊ စီးပွားချမ်းသာခြင်းအကျိုးငှာ၊ချမ်းသာခြင်း
အကျိုးငှာ ကျင့်လိုပါက ပြင်ပဗာဟိရကိစ္စများကို လျော့၍
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား၌ လုံ့လကြိုးကုတ်အားထုတ်ကြရသည်။

-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား၊ မသိငြား၊ ရှည်လျားသံသရာ
ကျင်လည်မှာ

-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား၊ သိမြင်ငြား၊ ရှည်လျားသံသရာ၊
လွတ်မြောက်မှာ

-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား၊ မသိငြား၊ လေးပါးပါယ်ရွာ၊
ကျင်လည်မှာ

-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား၊ ဉာဏ်တံတား၊ လေးပါးပါယ်ရွာ
လွတ်မြောက်မှာ

ဟု စာဆိုပညာရှိတို့က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားနှင့်ပတ်သက်၍
အကျိုးနှင့်အပြစ်လင်္ကာစပ်၍ ပြဆိုထားခဲ့ကြသည်ကိုလည်း
တွေ့ရပါသည်။

ဤကျိုးကြောင်းဆက်နွယ်သော သဘာဝတရားကြီးကို သတ္တဝါများအဖို့ လိပ်ပတ်လည်အောင် သိစေသည်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင်ဘုရားသခင်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မိဂဒါဝုန်တောတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးတို့အား ဟောကြားခဲ့သောဘုရားရှင်၏တရားဦးဓမ္မစကြာတရားတွင် သစ္စာလေးပါးနှင့်မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတို့ ပါဝင်သောမလျော့လွန်းမတင်းလွန်း၊ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ် မဇ္ဈိမပဋိပဒါကျင့်စဉ်ကိုသာ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

သစ္စာလေးပါးတရားသည် ကြောင်းကျိုးဆက်နွယ်ပုံကို ပြသောတရားပင်ဖြစ်သော်လည်းကြောင်းကျိုးဆက်စပ်မှုအပြည့်အစုံပါဝင်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်မှာ နက်နဲလှသဖြင့် ဘုရားရှင်က ဆက်စပ်ပုံကို ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်တွင် ညွှန်ပြခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ဤကြောင်းကျိုးဆက်နွယ်ခြင်း သဘာဝတရားကြီးကို ဘုရားရှင်သည် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး မဆုတ်မနစ်သော ပါရမီတော်များ၊ ဖြည့်ကျင့်ပြီးမှ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရှိရန် ဤသဘာဝတရားကြီးကို ဆင်ခြင်ရပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကြောင်းကျိုးဆက်နွယ်နေသော ဤ သဘာဝတရားကြီးကို ရှေ့နောက်ပြောင်းပြန်အပြန်ပြန်အလှန် လှန် အဖန်ဖန်ဆင်ခြင်တော်မူပြီးနောက်မှ သဗ္ဗညုတဉာဏ် တော်ကို ရရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရှိခြင်း၊ ပွင့်တော်မူခြင်း၊ နိုးကြားခြင်းဟူသည်မှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို သိမြင်ခြင်းကို အစပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သည် ဘုရားရှင်တို့၏ ဝိပဿ နာဟူ၍လည်း ဆိုရပါသည်။

ဘုရားရှင်တို့သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို သိမြင်တော်မူခြင်း ကြောင့် အရိယသစ္စာခေါ် အရိယာတို့သာသိနိုင်သော သစ္စာ လေးပါးကို သိမြင်တော်မူလေသည်။



မသိမှုကြောင့်ပြုပြင်လုပ်မှုထွေ ဖြစ်ရပုံ
(အဝိဇ္ဇာပစ္စယာသင်္ခါရာ)

- အဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ မသိမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မသိပုံမှာ-
- ဆင်းရဲမှုကို မသိမှု
- ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်းကို မသိမှု
- ဆင်းရဲချုပ်ရာကို မသိမှု
- ဆင်းရဲငြိမ်းရာရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို မသိမှု

တို့ ဖြစ်ပါသည်။

မသိမှုအဝိဇ္ဇာ၏တရားကိုယ်မှာ မောဟစေတသိက် ပင်ဖြစ်ပါသည်။

မောဟသည် ပုထုဇဉ်၏သန္တာန်ဝယ် မရေမတွက်နိုင် သော(အနမတဂ္ဂ)သံသရာဘဝများကတည်းက အမြစ်တွယ် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ မဂ်ဉာဏ်လေးဆင့်ဖြင့် ဖြိုဖျက်နိုင်မှသာ လုံးဝ ကင်းစင်နိုင်ပါသည်။

တိမ်တိုက်ကြီးလေးခုက မှစ်ပတ်လွှမ်းခြုံထားသကဲ့သို့ ရှိပေရာ-

-ပထမတိမ်တိုက်ကြီးကို ပထမမဂ်ဖြင့် ပယ်လွှမ်းလိုက်ရာ ဒုတိယတိမ်တိုက်ဖြစ်သော မောဟက ကျန်ပါသေးသည်။

-ဒုတိယမဂ်ဖြင့် ဒုတိယတိမ်တိုက်ကြီးကို ပယ်လွှင့်လိုက်ရာ တတိယတိမ်တိုက်ဖြစ်သော မောဟကျန်သေးသည်။

-တတိယမဂ်ဖြင့် တတိယတိမ်တိုက်ကြီးကို ပယ်လွှင့်လိုက်ရာ တတိယတိမ်တိုက်ဖြစ်သော မောဟကျန်သေးသည်။

-စတုတ္ထမဂ်ဖြင့် စတုတ္ထတိမ်တိုက်ကြီးကို ပယ်လွှင့်လိုက်သောအခါ မောဟအားလုံးကင်းစင်သွားသည်။ (မောဟသည် အရဟတ္တမဂ်ရောက်မှ လုံးဝကွာသည်ဟုဆိုလိုပါသည်)

သစ္စာလေးပါးကို ဖြုံးလွှမ်းတတ်သော မောဟ(အဝိဇ္ဇာ) ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ကောင်းမှု (ပုညာဘိသင်္ခါ)၊ မကောင်းမှု(အပုညာဘိသင်္ခါ)၊လမ်းလွဲသောကောင်းမှု(အာနေ

ဉ္ဇာဘိသင်္ခါ)၊ အစုံလုပ်တော့သည်။ ကာယသင်္ခါရ-ဝစီသင်္ခါရ-
စိတ္တသင်္ခါရ တို့ ပြုလုပ်လာပါသည်။

-အဝိဇ္ဇာ(မောဟ)ဦးစီး၍ ဒါန၊ သီလ စသော ပုညာဘိ
သင်္ခါရကို အားထုတ်ပြုလုပ်သူသည် နတ်သမီးကို
အလိုရှိ၍ တောင်ထိပ်မှခုန်ချသော လူမိုက်နှင့်တူ
သည်။ သန်လျက်သွားမှာလူးနေသောပျားသကာကို
လျက်နေသောသူနှင့်တူသည်။

-အပုညာဘိသင်္ခါကို ပြုလုပ်သောသူသည် မစင်ကို
ကိုင်၍ ဆော့ကစားနေသော ကလေးမိုက်နှင့်တူ
သည်။ အဆိပ်စား၍ သေကြောင်းကြံ့သူနှင့်တူသည်။

-အာနုဉ္ဇာဘိသင်္ခါရကိုပြုလုပ်သူသည် လမ်းခရီးအမှန်
ကိုမသိ၍ ဘီလူးမြို့သို့ ရှေ့ရှုသွားနေသောသူနှင့်
တူသည်။

ဟူ၍ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၊ ပညာဘူမိနိဒ္ဒေသ၌ နှိုင်းယှဉ်ဆိုပြ
ထားပါသည်။

“ရဟန်းတို့ . . . ပညာမရှိသော အဝိဇ္ဇာနှင့်ပြည့်စုံသော
သူသည် ပုညဘိသင်္ခါရကိုလည်းပြု၏။ အပုညဘိသင်္ခါရကို
လည်း ပြု၏။ အာနုဉ္ဇာဘိသင်္ခါရကိုလည်း ပြု၏။”

ရဟန်းတို့ . . . ရဟန်းသည် အဝိဇ္ဇာကို ပယ်အပ်ပြီးသည့် အသိဉာဏ်ပညာ၊ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်သည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုအဝိဇ္ဇာ ကင်း၍ ဝိဇ္ဇာလင်းသောရဟန်းတို့သည် အဝိဇ္ဇာကင်းခြင်းကြောင့် ဝိဇ္ဇာဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပုညာဘိသင်္ခါရစသည်ကို မပြုသည်သာတည်း”

ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

မှတ်ချက်

-ကာမသုဂတိ(၇)ဘုံ၊ ရူပ(၁၆)ဘုံ၊ စိတ်ညွတ်ပြုသော ပုညကြိယာ(၁၀)ပါး၊(ဝါ)သုစရိုက်(၁၀)ပါး ကုသိုလ်စေတနာသည် ပုညာဘိသင်္ခါရ

-အပါယ်လေးဘုံ အကုသိုလ်စေတနာသည် အပုညာဘိသင်္ခါရ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးတွင် ပါဝင်ပြီး ရုပ်သာရှိပြီး နာမ်မရှိသော အရူပဗြဟ္မာလေးဘုံသို့ ရောက်စေသော ဣန်စသောကုသိုလ်စေတနာသည် အာနဇ္ဇာဘိသင်္ခါရ

-သုအသက် သတ်လိုခြင်း စသော ကာယကံစေတနာ သုံးပါးသည် ကာယသင်္ခါရ

- လိမ်ညှာပြောဆိုခြင်းစသော ဝစီစေတနာလေးပါးသည် ဝစီသင်္ခါရ
- သူတစ်ပါးကိုပျက်စီးစေလိုသော မနောကံစေတနာသုံးပါးသည် စိတ္တသင်္ခါရ

သင်္ခါရကြောင့်ပိညာဏဖြစ်ရမယ့်

(သင်္ခါရပစ္စယာဝိညာဏ)

သင်္ခါရခြောက်ပါးဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေစိတ် (၁၉)ခုဟူသော ဝိညာဏ(ဝါ)စိတ်(၈၉)ဟု ဆိုသော ဝိညာဉ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်ရသည်။

အဘိသင်္ခါရ ခေါ် ဘဝတစ်ဖန်ဖြစ်စေတတ်သောကံများကြောင့် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာကံတို့၏အကျိုး (ဝိပါက)အဖြစ် သေလွန်ပြီးနောက် မလွဲမသေ ပဋိသန္ဓေအသစ်ကို ရ၊ရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ သုဂတိ၊ ဒုဂ္ဂတိ၊ ရူပ၊ အရူပဗြဟ္မာတို့များသို့ လာရောက်ရခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်သစ်ဖြစ်ရခြင်းကို သင်္ခါရကြောင့် ဝိညာဉ်ဖြစ်သည် ဟုဆိုပါသည်။

ပိညာဏကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်ရပုံ

(ဝိညာဏပစ္စယာနာမရူပံ)

ဝိပါကခေါ် အကျိုးဘက်ဖြစ်သော ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်
ကြောင့် ဝိညာဉ်နှင့်တကွဖြစ်သော နာမ်နှင့်ရုပ်တို့သည် ပြိုင်
တူပေါ်ပေါက်လာရပါသည်။

နာမ်ဆိုသည်မှာ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ ဤသုံးပါး
ကို ဆိုလိုပါသည်။

ရုပ်ဆိုသည်မှာပဋိသန္ဓေအခိုက်တွင် ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်
နှင့် အချင်းချင်းကျေးဇူးပြုကာ ပေါ်ပေါက်လာသောရုပ်၏
အစကနဦးအပိုင်းနှင့် ထိုမှဆက်လက်တိုးပွားပြည့်စုံလာသော
ရုပ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

နာမ်ရုပ်ကြောင့် အာယတနဖြစ်ရပုံ

(နာမရူပပစ္စယာသဋ္ဌာယတနာ)

စိတ်၊ စေတသိက်တို့၏ မှီခိုရာဖြစ်သော ဌာနခြောက်
ပါးဖြစ်သော မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့သည်
အာယတနခြောက်ပါးဖြစ်သည်။

ယင်းခြောက်ပါးသည် ပဋိသန္ဓေအခိုက်တွင် ဖြစ်သော နာမ်ရုပ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ယင်းခြောက်ဌာနတို့သည် ပြင်ပရှိသက်ဆိုင်ရာအာရုံ အသီးသီးနှင့်တိုက်ဆိုင်မိသောအခါ ဆိုင်ရာအသိစိတ်ဖြစ်စေ သဖြင့် အကြည်ဓာတ်(ပဿာဒ)ရုပ် ဟုခေါ်ပါသည်။

ကိုယ်တွင်းမှာရှိသဖြင့် အတွင်းအာယတနဟူ၍လည်း ခေါ်ပါသည်။

အာယတနကြောင့် ဂေဟ္မ.ထိပ္ပုဖြစ်ရပုံ

(သဇ္ဇာယတနပစ္စယာပဿာ)

မျက်စိအကြည်ဓာတ်သည် ပြင်ပရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် တစ်ခုခုနှင့်တိုက်ဆိုင်သောအခါ ဖဿတည်းဟူသော မြင်သိ စိတ်နှင့်ယှဉ်သော စေတသိက်ကို ဖြစ်စေ၏။

- နားအကြည်ဓာတ်သည် အသံနှင့်လည်းကောင်း
- နှာခေါင်းအကြည်ဓာတ်သည် အနံ့နှင့်လည်းကောင်း
- လျှာအကြည်ဓာတ်သည် အရသာနှင့်လည်းကောင်း

-ကိုယ်အကြည်ဓာတ်သည် တွေ့ထိမှုနှင့်လည်းကောင်း

-မနောဓာတ်သည် သိဖွယ်၊ ကြံဖွယ်တို့နှင့်
လည်းကောင်း

တိုက်ဆိုင်သောအခါများတွင် သက်ဆိုင်ရာသိစိတ်
များနှင့်ယှဉ်သော ဖဿအသီးသီး ဖြစ်ပေါ်လေသည်။

ကျွမ်းကျင်ကြောင့် ခံစားမှုဖြစ်ရပုံ

(ဖဿပစ္စယာဝေဒနာ)

မျက်စိနှင့်အရောင်အဆင်းတို့ တိုက်ဆိုင်သောအခါ
မျက်စိအတွေ့နှင့်တကွ မြင်သိစိတ်ဖြစ်၏။

ဤသဘာဝတရားကား ထင်ရှားလှပါသည်။ စိတ်
ကြိုက်မြင်တွေ့လျှင် ထိုအတွေ့ကြောင့် ကောင်းသောခံစားချက်
ပေါ်ပါသည်။

မနှစ်သက်ဖွယ်မြင်တွေ့လျှင် မကောင်းသောခံစားချက်
ပေါ်ပါသည်။ ကြိုက်သော မကြိုက်သော အထွေအထူးမရှိ
သောအဆင့်ကိုမြင်တွေ့လျှင် ကောင်းသည်မဟုတ်၊ မကောင်း
သည်မဟုတ်သော ခံစားချက်ပေါ်၏။

ကောင်းသောခံစားချက်ကို လူသားသည်သိတတ်
သောအရွယ်မှစ၍ သေရာညောင်စောင်းအထိ တရှိုက်မက်
မက် ရှာဖွေခံစားလေ့ရှိပါသည်။

ဖဿ၏စွမ်းရည်ကား အလွန်ကြီးမားလှပါသည်။ ဥမ္မာ
ဒန္တီအဆင်းကို တွေ့ရမူကြောင့် ပုဏ္ဏားများ မူးမေ့သွားရပါမည်။
ပဉ္စပုပီအတွေ့အထိကြောင့် ကိုင်မိသူ မူးမေ့သွားရသည်
ဟူသောသာဓကများက ဖဿအစွမ်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအသိမျိုးကား သာမန်အသိသာရှိသေးသည်။
ပညာရှိသိ-သိလျှင် ဖဿ၏စွမ်းရည်သည် အလွန်လွန်ကြီးမား
ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ဘုရားရှင်က နိဒါနဝဂ္ဂသုပုတ္တမံသုပမာသုတ်၌-

“ရဟန်းတို့ . . . ဖဿဟာရခေါ်ဖဿ၏ စွမ်းဆောင်
ချက်ကို ပိုင်းခြား၍ သိသည်ရှိသော် ဝေဒနာသုံးပါးကို ပိုင်းခြား
၍ သိနိုင်၏။ ဝေဒနာသုံးပါးကို ပိုင်းခြား၍ သိသည်ရှိသော်
ဒုက္ခမှ အပြီးတိုင်လွတ်မြောက်တော့၏”
ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ခံစားမှုကြောင့် လျှော့ငြိမ်ရမည့်

(ဝေဒနာပစ္စယာတဏှာ)

ဝေဒနာခြောက်ပါးဟူသော အကြောင်းကြောင့်-

- အဆင်းကြိုက် - ရူပတဏှာ
- အသံကြိုက် - သဒ္ဒတဏှာ
- အနံ့ကြိုက် - ဂန္ဓတဏှာ
- အရသာကြိုက် - ရသတဏှာ
- အတွေ့ကြိုက် - ဖောဋ္ဌဗ္ဗတဏှာ
- အတွေ့ကြိုက် - ဓမ္မတဏှာ

တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏(ဝါ)တဏှာအစစ်(၁၀၈)ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။

လျှော့ငြိမ်ကြောင့် ခွဲလမ်းရမည့်

(ဝေဒနာပစ္စယာတဏှာ)

တဏှာသည် တွယ်တာမှု၊ ဥပါဒါန်သည် စွဲလမ်းမှု ဤ(၂)မျိုးစလုံးသည် လောဘစေတသိက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ တဏှာကြောင့် ဥပါဒါန်လေးပါးဖြစ်ရသည်။

ကာမုပါဒါန် - အစွဲအလမ်းအားကြီးသောတဏှာ

သစ်ပင်ပေါက်ကလေးကို ပြောင်းရွှေ့၍ ရနိုင်စေကာမူ ရေသောက်မြစ်တွယ်ပြီးသော သစ်ပင်ကြီးပေါ်လာသောအခါ ပြောင်းရွှေ့၍ မလွယ်သကဲ့သို့ တဏှာကိုဖျောက်ဖျက်ပစ်၍ ရကောင်းသော်လည်း စွဲစွဲလမ်းလမ်း တွယ်တာပိုသောဥပါဒါန် ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ခဲယဉ်းလှပါသည်။

တဏှာကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း အားနည်းသောလောဘ(တဏှာ)ကြောင့် အားကြီးအားကောင်းသော လောဘ(ဥပါဒါန်)ဖြစ်ခြင်းသဘောသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒိဋ္ဌုပါဒါန် - အယူဝါဒတစ်ခုခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်မှု

အယူဝါဒသည် (၆၂)ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဝါဒကို ဆိုလိုပါသည်။ ယင်းအနက် နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီးသုံးပါးသည် အပါယ်သို့မူချရောက်စေတတ်သည်။

ထိုသုံးပါးကား-

- (၁) နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ - ကောင်းတာပဲလုပ်လုပ်၊ မကောင်းတာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာအကျိုးမှ မပေးတတ်ဟူ၍ အကျိုးတရားကို ပစ်ပယ်သော အယူဝါဒ

(၂) အဟေတုကဒိဋ္ဌိ -အတိတ်ကံသည် ပစ္စုပ္ပန်အတွက် အကြောင်းတရားဖြစ်သည် ဟူသော ကံ၏အကြောင်းတရားကို ပစ်ပယ် သောအယူဝါဒ

(၃) အကိရိယဒိဋ္ဌိ -ကံတရားကို လုံးလုံးလက်မခံသော အားဖြင့် ပြုသမျှ အမှုတွေသည် ပြုရာမရောက်ခြင်း မမည်ယူသော အယူဝါဒ

ထို့ကြောင့် ဤဒိဋ္ဌိကြီးသုံးပါးသည် ငရဲသို့ရောက်စေ တတ်သော အကျိုးပေးစေတတ်သောကြောင့် နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကြီးဟု ခေါ်ပါသည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတိုင်းသည် အပါယ်သို့မပို့တတ်ပါ။ ဥပမာ- သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းမဟုတ်သော် လည်း အပါယ်ကျကြောင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှင့် ယှဉ်သောကုသိုလ်သည် သုဂတိအကျိုးကို ပေးတတ်ပါသည်။

သီလဗ္ဗတုပါဒါန်

-အကျင့်သီလ၌ စွဲမြဲစွာယူသောအယူဖြစ်သည်။ ကျမ်း စာများ၌ နွားလိုကျင့်သောအကျင့်မျိုး၊ ခွေးလိုကျင့်

သောအကျင့်မျိုး၌ ဟု ဖွင့်ဆိုပြထားပါသည်။ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကိုရည်မှန်း၍ ကျင့်သောအကျင့်များသည် အကုသိုလ်မဟုတ်သော်လည်း မဂ်လမ်းမှ လွဲမှားသော အကျင့်မျိုးဖြစ်၍ သီလဗ္ဗတုပါဒါန် ဟု ဆိုပါသည်။

တရားကိုယ်မှာ သီလဗ္ဗတပရာမာသသံယောဇဉ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အတ္တာဝါဒုပါဒါန်

မှောက်မှားစွာ ဆွဲယူသောဒိဋ္ဌိဖြစ်ပါသည်။

မိမိကိုယ်ကောင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ အစွဲအလမ်းအလွန်ကြီးလှပါသည်။ ရုပ်နာမ်မျှသာရှိခြင်းအမှန်ဖြစ်ပါလျက် ငါ့ရုပ်-ငါ့စိတ်စသည်ဖြင့် စွဲလမ်းခြင်းကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟု ခေါ်ပါသည်။

ငါ့စွဲနှင့်လုပ်သမျှသောကုသိုလ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်လမ်းမှ သွေဖီနေသည့်အတွက် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို အတ္တာဝါဒုပါဒါန် ဟူ၍ ခေါ်ရသည်။

ဤခန္ဓာငါးပါးရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ ကံကြောင့်ဖြစ်ရတာပါကလား၊ ကံဆိုတာ စေတနာသင်္ခါရကြောင့် ဖြစ်တာပါ

ကလား၊ သင်္ခါရတွေဟာ အမှန်ကိုမသိတဲ့အဝိဇ္ဇာကြောင့်သာ လုပ်နေတာပါကလား ဟု အကျိုးအကြောင်းသက်သက်မျှ ဖြစ်ပုံကို သဘောပေါက်သောအခါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ပျောက်ပါ တော့သည်။

ရွဲလမ်းမှုကြောင့် ဘဝဖြစ်ရပုံ

(ဥပါဒါနုပစ္စယာဘဝေါ)

သတ္တဝါတို့သည် သန္တာန်၌ ဥပါဒါန်အစွဲပြင်းထန်လှ သောကြောင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်၌ အတ္တစွဲ(သက္ကာယဒိဋ္ဌိသတ္တဝါ ဥပါဒါန်) မြဲသည်ထက် မြဲလာပါသည်။

ထိုဝဋ်ခိုင်မြဲလာသောကြောင့် ကိုယ့်တွက်တာ တစ် ခဏမျှအတွက်ရည်မျှော်ပြီး သူတော်ကောင်းတို့၏ အလေ့ အကျင့်ဖြစ်သော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာလောကီကုသိုလ်များကို ကြိုးစားအားထုတ်သဖြင့် ကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပ ကုသိုလ်ဟူသော ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားများ ဖြစ်ပွားကြပါ သည်။

ဤကုသိုလ်-အကုသိုလ်ကမ္မပထတရားနှစ်ပါးကို (ကမ္မဘဝ)ဟု ခေါ်ပါသည်။

ထိုကမ္မဘဝကြောင့် ထိုက်သင့်ရာ အပါယ်လေးဘုံ၊ ကာမဘုံ၊ ရူပဘုံ၊ အရူပလေးဘုံတို့ ဝိပါက်နာမ်ခန္ဓာနှင့် ကမ္မဇရုပ်များ ဖြစ်ပွားလာရသည်။

ထိုဝိပါက်နာမ်ခန္ဓာနှင့်ကမ္မဇရုပ်များကို ဥပပတ္တိဘဝ ဟူ၍ ခေါ်ပါသည်။

လောကီကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကမ္မပထတရားများ သည် ဥပပတ္တိဘဝကို ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် ဘဝမည်ပါ သည်။

ဘဝဖြစ်မှုကြောင့် မွေးဖွားရပုံ

(ဘဝပစ္စယာဇာတိ)

ကုသိုလ်ကမ္မဘဝ၊ အကုသိုလ်ကမ္မဘဝတည်းဟူသော ကံနှစ်ပါးတို့၊ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့ သည် ယခုလောလောဆယ်ဖြစ်ရာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကုန်ဆုံး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီးလျှင် ထိုကံနှစ်ပါးအကျိုးပေးဖြစ်ကြရာ-
-ရုပ်ခန္ဓာတစ်ပါးသာရှိသော အသညသတ်ဘုံ
-နာမ်ခန္ဓာလေးပါးရှိသော အရူပလေးဘုံ

-ခန္ဓာငါးပါးအပြည့်ရှိသောကာမဘုံ-ရူပဘုံ

ထို၌ ကမ္မနိယာမဓမ္မတာအတိုင်း ပဋိသန္ဓေအခါ-
ပဝတ္ထိအခါတို့၌ ဝိပါက်နာမ်ခန္ဓာ၊ ကမ္မဇရုပ်တို့ဖြစ်ပွားမှု(ဥပါဒ်)
တည်းဟူသော ဇာတိဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။

ဥပပတ္တိဘဝခေါ်လော ဝိပါက်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာ၊ ကမ္မဇ
ရုပ်တို့၌ ဖြစ်ဆဲဇက (ဥပါဒ်)၊ တည်ဆဲဇက(ဋီ)၊ ပျက်ဆဲဇက
(သင်)ဟူ၍ ဇကဝယ် အချိန်တို့(၃)ပိုင်း ရှိရာတွင်-

- ဥပါဒ်ဇကအခိုက်ကို - ဇာတိ
- ဋီဇကအခိုက်ကို - ဇရာ
- သင်ဇကအခိုက်ကို - မရဏ

ဟူ၍ ခေါ်ဆိုပါသည်။

အကြောင်းကံ(ကမ္မဘဝ)ဟုရားက ဥပပတ္တိဘဝ၊ ဥပါဒ်
ဇကဟူသော ဇာတိဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုပါသည်။

ယင်း ဥပပတ္တိဘဝ၊ ဥပါဒ်ဇကအခိုက်တည်းဟူသော
ဇာတိတရားသည်လည်း တစ်ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်သာဖြစ်သည်
မဟုတ်၊ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်၍ အစဉ်သဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာတဖြည်း
ဖြည်း ပြည့်ဖြိုးကြီးထွားလာကာ အထည်ဒြပ်သန္တာန်ဖြစ်ပေါ်
လာခဲ့ပါသည်။

မွေးဖွားမှုကြောင့် အို၊ သေရပုံ

(ဇာတိပစ္စယာဇရာမရဏ)

“ဒီ”၏နောက်က ရေသည် ထပ်ကြပ်လိုက်ပါလာသကဲ့သို့ ဇာတိ၏နောက်ဝယ် အိုခြင်း၊ သေခြင်းတရားတို့သည် တရစပ် လိုက်ပါနေတတ်ပါသည်။

ဥပါဒ်ဟူသောဖြစ်ဆဲခဏနောက်ဝယ် ဋ္ဌိခဏဟူသော ရင့်ရော်မှု(ဇရာ)တရားသည် နေ့ညမစဲ တသဲသဲအမြဲလိုက်ပါနေပါသည်။ ထိုရင့်ရော်မှုကို ဇရာမီးဟု ခေါ်ပါသည်။

ဇရာမီးသည်-

- ထိုထိုဘဝခန္ဓာတို့ တည်ဆဲခဏ၊ အချိန်ပိုင်းတည်းဟူသော ရင့်ရော်အိုမင်းမှု (ခဏဇရာ)
- အအေးရုပ်သန္တာအစဉ်၊ အပူရုပ်သန္တာအစဉ် စသည်တို့၏ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် အစဉ်အားဖြင့် ရင့်ရော်အိုမင်းမှု(သန္တတိဇရာ)

ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာ အသက်အရွယ် ငယ်သူ၊ ကြီးသူအားလုံးပင် ထိုဇရာနှစ်ပါးဟူ၍ တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာကာ ဆံဖြူ၊ သွားကျိုး၊ ပါးရေတွန့် စသည်ဖြစ်ရပါတော့သည်။

ဇရာ (ရင့်ရော်မှု)အစစ်တရားကား စိတ်ဖြင့်ကြံဆ၍ သိအပ်ထင်အပ်သောတရားသဘော ဖြစ်နေပါသည်။

ဥပမာ-ရေတိုက်စားများသွားသောလမ်း၊ မီးအကြီး အကျယ်လောင်သွားသောလမ်းတို့၌ ရေဒဏ်၊ မီးဒဏ်ကြောင့် သစ်ပင်မှာ ကျိုးပျက် ဖျက်ဆီး၍ ကျန်ရစ်ခြင်း၊ မီးသွေးပြာ စသည်ကျန်ရစ်ခြင်း စသည်တို့ကို ဖြစ်ရ၍ တိုက်စားသွားသော ရေ၊ လောင်ကျွမ်းသွားသောမီးတို့ကို စိတ်ဖြင့်ကြံဆ၍ သိရ သည်။

အလားတူပင် ဇရာတည်းဟူသော ရေကြမ်း၊ ဇရာ တည်းဟူသော မီးလောင်ကျွမ်း၍ သွားသောလမ်းခရီး ဟုဆို အပ်သော အလွန်အလွန် ရင့်ရော်သောရုပ်တရားတို့၌ ဖြစ် ပေါ်နေသော မျက်စိဖြင့် မြင်ကောင်းသောဆံဖြူ၊ သွားကျိုး စသော သဘောတရားများကို ဇရာရေကြမ်း၊ မီးတို့ကို တိုက် စားသွားသော အချက်ဟု သိအပ်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတို့သည် ဇရာမီးနှစ်ပါးတည်းတောက် လောင်ခံနေရသောကြောင့် ငယ်သောအရွယ်၊ အရွယ်လတ်၊ ကြီးသောအရွယ် စသည်ဖြင့် အရွယ်များ ခြားနားဖြစ်ပေါ်လာ နေရပါသည်။

ဇရာခေါ်သောတည်ဆဲ(ဋီ)ခဏအခြားမဲ့မှာပင် ဘင်
ခဏ(ပျက်စီးခြင်း)သို့ ရောက်ရှိကြသောသတ္တဝါတိုင်းသည်
ခဏိကမရဏအားဖြင့် အချိန်တိုင်းသေလွန်နေကြရသည်။

ထိုသည်ကို သမ္မုတိမရဏ မရောက်ကြသေး၍
သေမှန်းမသိကြပါချေ။ သေခြင်း(၃)မျိုးရှိပါသည်-

(၁) ခဏိကမရဏ

-သတ္တဝါတိုင်း မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း
ဝယ် ဖြစ်-တည်-ပျက်-ကုဋေတစ်သိန်း ဖြစ်ပျက်ကာ
သေကြေသည်။

(၂) သမုစ္ဆေဒမရဏ

-ဘုရားရဟန္တာတို့၏ ဝဋ်ဆင်းရဲကို အကြွင်းမဲ့ အမြစ်
ပြတ်တောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

(၃) သမ္မုတိမရဏ

-ဘုရားရဟန္တာမှကြွင်းသောသတ္တဝါတို့၏ တစ်ဘဝ၌
အကျုံးဝင်သော ဇီဝိတိန္ဒြေပြတ်ဆဲ သေဆုံးခြင်းမျိုး
ဖြစ်သည်။ ယင်းသေဆုံးခြင်းသည်-

(က) သက်တမ်းကုန်၍သေခြင်း

(ခ) ကံကုန်၍သေခြင်း

(ဂ) အသက်ကံနှစ်ပါးစုံကုန်၍ သေခြင်း

(ဃ) ကံဆိုးဖြတ်၍ ရုတ်တရက်သေခြင်း

ဟူ၍ လေးမျိုးရှိသည်။

ဤသေခြင်းလေးမျိုးဖြင့် သတ္တဝါတို့သည် တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝသေနေကြရသည်။

စိုးရိမ်ပျခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊

ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးပျခြင်းများ ဖြစ်ရပုံ

ပဋိသန္ဓေလေးမျိုးဖြင့် ခန္ဓာထွေပြားရှိခဲ့သော် ဘဝ မမှတာအတိုင်း-

- ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း
- စီးပွားဥစ္စာပျက်စီးခြင်း
- အနာရောဂါစွဲကပ်နှိပ်စက်ခြင်း
- ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်စီးခြင်း
- အယူဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်း

ငါးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ကြုံလာရတတ်ပါသည်။ ထိုသို့ကြုံကြိုက်ခဲ့ သည်ရှိသော်-

- နှလုံးပူပန်စိုးရိမ်ခြင်းဟူသော သောကတရားများ
- ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းဟူသော ပရိဒေဝတရားများ
- ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဟူသော ဒုက္ခတရား
- စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဟူသော ဒေါမနဿတရား
- နှလုံးပြင်းစွာပူပန်ခြင်း ဟူသော ဥပါယာသတရား

တို့သည် မပြတ်ဖြစ်ပေါ်နေရပါသည်။

မိမိတို့၏ဘဝသည် အတိတ်အဝက မသိမှု(အဝိဇ္ဇာ) ကြောင့် ကုသိုလ်-အကုသိုလ်တွေပြုခဲ့ကြရာမှာ ဤဘဝတွင် ရုပ်-နာမ်ရှိ သတ္တဝါအမျိုးမျိုး လာဖြစ်နေရသည်။

ဤခန္ဓာကိုယ်ဘဝတွင် တဏှာတည်းဟူသောလောဘကြောင့် စွဲလမ်းမှုတွေဖြစ်ကာ ဘဝသစ်ဖြစ်ရဦးမည်။

ထို့ကြောင့် သတ္တဝါတိုင်းအဖို့ အဝိဇ္ဇာ၊တဏှာတည်းဟူသော အရင်းအမြစ်နှစ်ပါးကို သိရှိကြပြီး ထိုနှစ်ပါးကို အမြစ်ကနေ ပယ်ဖြတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။



ဝဋ်သုံးသူယ်လည်၍ ဖြစ်ရသည်မှာ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ရဟတ်ကြောင့် ဝဋ်သုံးပါးသံသရာ
လည်ရပါသည်။ ဝဋ်သုံးသူယ်သည်-

- ၁။ ကိလေသာဝဋ် - အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန
- ၂။ ကမ္မဝဋ် - သင်္ခါရဘဝ (ကမ္မဘဝ)
- ၃။ ဝိပါကဝဋ် - ဝိညာဏာ၊ နာမ်ရူပံ၊ သဠာယတနာ၊
ဖဿ၊ ဝေဒနာ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာသည်
ရှိနေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အထက်ဆုံးဖြစ်သော ဘဝဂ်ဘုံ၌
ဘဝပေါင်း အသင်္ချေအနန္တတိုင်အောင် အဖန်ဖန်ရောက်ကုန်ရ
သော်လည်း တံငါ၊ မုဆိုး၊ သူခိုး၊ ဓားပြစသောအကုသိုလ်ကမ္မ
ပထအတွင်းသို့ အဖန်တလဲလဲကျရောက်တတ်ကြရပါသည်။

ထိုအကုသိုလ် ကမ္မပထအတွင်းသို့ကျရောက်သဖြင့် အပါယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့ တစ်ဝဲလည်လည်ကျရောက်ကြရပါ သည်။

ကုသိုလ်ကမ္မပထအတွင်းကျရောက်၍လည်း နတ် ခန္ဓာ၊ ဗြဟ္မခန္ဓာအတွင်း ကျရောက်ကာ တဝဲလည်လည် ကျ ရောက်ကြရသည်။

သို့အတွက် (၃၁)ဘုံက မကျွတ်လွတ်နိုင်ဘဲ တဝဲလည် လည် ပြန်လှန်၍နေရသည်ကို ဝဋ် ဟူ၍ ဆိုပါသည်။ ထိုဝဋ်သည်လည်း-

- အပါယ်သံသရာနှင့်ဆိုင်ရာဝဋ်သုံးပါး
- ကာမသုဂတိသံသရာနှင့်ဆိုင်ရာဝဋ်သုံးပါး
- ရူပသံသရာနှင့်ဆိုင်ရာဝဋ်သုံးပါး
- အရူပသံသရာနှင့်ဆိုင်ရာဝဋ်သုံးပါး

ဟူ၍ သုံးမျိုးလေးလီ ရှိနေပါသည်။

အပါယ်သံသရာနှင့်ဆိုင်သော ဝဋ်သုံးပါးမှာ-

- သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ဤနှစ်ပါးသည် ကိလေသာ ဝဋ်
- သူ့အသတ်ခြင်းအစ-အယူမှားခြင်းအစရှိသော အကုသလကမ္မပထ(၁၀)ပါး လွန်ကျူးကျင့်ခြင်းသည် ကမ္မဝဋ်

-ထိုသို့ ကျူးလွန်ကျင့်သဖြင့် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဘုံ၌ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ခြင်းသည် ဝိပါကဝဋ်

ကာမသုဂတိသံသရာနှင့်ဆိုင်ရာဝဋ်(၃)ပါးမှာ-

-ကောင်းသောအဆင်းစသောအာရုံငါးပါး၌ နှစ်သက် တွယ်တာသော ကာမတဏှာသည်(ကိလေသာဝဋ်)

-ထိုသို့တွယ်တာ၍ ကာမာဝစရ၊ ပုညကြိယာဝတ္ထု (၁၀)ပါးပြုလုပ်ခြင်းသည် (ကမ္မဝဋ်)

-ထိုသို့ပြုလုပ်သဖြင့် လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ခန္ဓာခြင်း သည် (ဝိပါကဝဋ်)

ရူပ-အရူပသံသရာနှင့်ဆိုင်ရာဝဋ်(၃)ပါးမှာ-

-ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝတို့၌ သာယာတွယ်တာသော ရူပတဏှာ၊ အရူပတဏှာများသည်(ကိလေသာဝဋ်)

-ရူပဈာန်ကုသိုလ်ငါးပါး၊ အရူပဈာန်ကုသိုလ်လေးပါး ကို အားထုတ်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် (ကမ္မဝဋ်)

-ရူပဗြဟ္မာ၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ အရူပဗြဟ္မာဟူသော နာမ် ခန္ဓာခြင်းသည် (ဝိပါကဝဋ်)

ဝဋ်သုံးပါးလေးလီရိုရာတွင် အပါယ်ဝဋ်သုံးပါးသည်

အဓိကလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးခေါင်း၌ မီးလောင်နေသောအခါ၌ ထိုမီးကိုသတ်ရန် အရေးသည် တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်မျှ ဖင့်နှေးနှောင့်နှေး၍ မရသောအရာဖြစ်သကဲ့သို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသတ်ရန်အရေးသည် အလွန်အရေးကြီးလှပါသည်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိချုပ်လျှင် ဝိစိကိစ္ဆာအကြွင်းမဲ့ချုပ်ပါတော့သည်-

- ပထမအနုသယဘုံ
- ဒုတိယပရိယုဋ္ဌာနဘုံ
- တတိယဝိတိက္ကမဘုံ
- အဖြစ်မူလ
- မနောကံ
- ကာယကံသုံးပါး၊
- ဝစီကံလေးပါး

ကံသုံးပါးမရောက်သေး၍ ကံသုံးပါး၏အဖြစ်မူလ၊ ဝိစိကိစ္ဆာအနေနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး၌ ထိုဒိဋ္ဌိ၏အပွားအစီးဖြစ်သော အကုသိုလ်စုသည် အနုသယဘုံမှထကြွ၍ ပရိယုဋ္ဌာနဘုံကို ပြည့်စေတည်စေ၏။(မနောကံအဖြစ်သို့ရောက်၍ တည်လေသည်)

မနောကံအဖြစ်တွင် မငြိမ်းနိုင်ပြန်သော် ထိုပရိယုဋ္ဌာနဘုံမှ ဝိတိက္ကမဘုံကိုပြည့်၍ တည်လေသည်။(ကာယကံ၊ ဝစီကံအဖြစ်သို့ရောက်၍ တည်လေသည်)

လောကဥပမာဖြင့်ကြည့်လျှင်-

-ဒိဋ္ဌိအနုသယဘုံသည် မီးခြစ်ဆံ ယမ်းခဲအတွင်း၌ ကိန်းဝပ်နေသော ဓာတ်နှင့်တူသည်

-ပရိယုဋ္ဌာနဘုံသည် ကော်ပတ်နှင့် တိုက်ခြစ်သော အခါမှပေါ်ထွက်လာသော မီးတောက်နှင့်တူသည်

-ဝိတံက္ကမဘုံသည် အမှိုက်ပုံကိုမီးလောင်နေသည်နှင့် တူပါသည်

-အာရုံခြောက်ပါးက ယမ်းပြားနှင့်တူပါသည် အကြင်မျှလောက် တရားအလုပ်အားမထုတ်၍ မဂ်

ဖိုလ်မရ၊ နိဗ္ဗာန်မဝင်စံရသေး။

ထိုမျှလောက် သည်ဘုံဘဝမှာ မည်သည့်သတ္တဝါ ကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ကမ္ဘာတည်စ၊ နှစ်၊ လ၊ ရက်က၊ ကမ္ဘာပျက်သည်တိုင်အောင် တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုသုံးပါးလည်သလို မဆုံးနိုင် သံသရာလည်ကြရ မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိလေသာဝဋ်ကြောင့် ကိလေသာဝဋ်ထပ်၍ ဖြစ် သောကြောင့် ကိလေသာဝဋ်ကြောင့် ကမ္မဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်ကြောင့် ကိလေသာဝဋ်၊ အဆုံးမရှိနိုင် တော့ဘဲ ထပ်တလဲလဲ လွတ်ကင်းပျောက်မပြတ် ချားရဟတ် ပမာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဖြစ်ပျက် မွေးသေ၊ သံသရာရည်၍ နေရပါ တော့သည်။

ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်တို့မပြတ်ဖြစ်နေရာ သံသရာ
သည်-

- အောက်တန်းစား - အပါယ်လေးပါးသံသရာ
- အလယ်တန်းစား - လူ၊ နတ်သံသရာ
- အထက်တန်းစား - ဗြဟ္မာသံသရာ

ဟူ၍ သုံးမျိုးသုံးစားရှိလေရာ အောက်တန်းစား အပါယ်လေး
ပါးသံသရာ၌ ဒိဋ္ဌိကလေသဝဋ်ကြောင့် ဒုစရိုက်ကမ္မဝဋ်ဖြစ်၊
ယင်းကမ္မဝဋ်ကြောင့် အပါယ်လေးဘုံ၌ အပါယ်လေးဘုံသား
ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဟုခေါ်သော ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန်ပြန်၍ ကိလေသာဝဋ်ဖြစ်၊ ကိလေသာဝဋ်
ကြောင့် ကမ္မဝဋ်ဖြစ်၊ ကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ်ဖြစ်၊ ဤသို့ဖြင့်
နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးသမျှ အဆုံးမသတ်လည်ရတော့သည်။

ထို့အတူ အလတ်တန်းစား လူ၊ နတ်သံသရာ၌ ကာမ
တဏှာကိလေသာဝဋ်ကြောင့် အထက်တန်းစားဗြဟ္မာသံသရာ
၌ ရူပ-အရူပတဏှာကိလေသာဝဋ်ကြောင့် ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ်
များ ဖြစ်ကြကာ သံသရာလည်နေကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝဋ်သုံးပါးသည် နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း
သံသရာလည်နေရတော့သည်သာ။



သေဘေးသည် ကြောက်စရာမဟုတ်ပါ

မိမိသည် ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်တို့တွင်
သေဘေးကင်း၍ ယခု တတိယအရွယ်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

လောကသည် မမြဲသက်ရှိသတ္တဝါအားလုံးသည်မမြဲ၊
သေရမည်သာ ဓမ္မတာဖြစ်ပါသည်။

သကြား၌ အချို့ဓာတ်ပါသလို၊ သံပူရာသီး၌ အချဉ်
ဓာတ်ပါသလို၊ ငရုတ်သီး၌ အစပ်ဓာတ်ပါသလို၊ ကြက်ဟင်းခါး
သီး၌ အခါးဓာတ်ပါသလို၊ သက်ရှိသတ္တဝါတို့၌ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊
သေခြင်း ဓာတ်ကြီးများက မွေးကတည်းက ပါလာပါသည်။

ယခုအိုဓာတ်ထဲသို့ရောက်နေပြီး နာဓာတ်ကလည်း
ဝင်နေသည်၊ မုချအသေဓာတ်သို့ရောက်ရမည်၊ ရာဇဝတ်ဘေး
ပြေးမလွတ်သကဲ့သို့ အသေဘေးကြီးက ပြေးမလွတ်ပါ။

ပြေးမလွတ်သော အသေဘေးကြီးကို မိမိသည် ဝိဇ္ဇာ (အသိ)မရှိက ကြောက်နေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဝိဇ္ဇာ(အသိ) ရှိထားပါက ကြောက်စရာမဟုတ်ပါ။ ဘုရားရှင်က ထိုအသေ ဘေးကြီးကို ကြောက်သူလေးယောက်၊ မကြောက်သူလေး ယောက် ဟူ၍ ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

သေဘေးကြောက်သူ(၄)ယောက်မှာ-

- (၁) သားမယား၊ အိုးအိမ်တိုက်တာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ လယ်ယာ စသည်တို့ကို စွဲလမ်းမှုအားကြီးလျှင် သေခါနီး၌ ထို အာရုံ ကာမဂုဏ်များနှင့် ခွဲခွာရတော့မည် ဟု ပူပန် ကြောင့်ကြနေသူသည် သေရမည်ကိုကြောက်ပါသည်
- (၂) မိမိကိုယ်ကိုစွဲလမ်းနေသူသည် သေရမည်ကို ကြောက် ပါသည်
- (၃) အကုသိုလ်များနေသူသည် သေရမည်ကို ကြောက် ပါသည်
- (၄) တရားကို မယုံကြည်သောသူသည် သေရမည်ကို ကြောက်ပါသည်

သေဘေးမကြောက်သူ(၄)ယောက်မှာ-

- (၁) ကာမဂုဏ်အာရုံတို့ကို တရားနှင့်ဆင်ခြင်၍ နေသော သူသည် သေရမည်ကို မကြောက်ပါ
- (၂) မိမိကိုယ်ကိုမစွဲလမ်းသူသည် သေရမည်ကို မကြောက်ပါ
- (၃) အကုသိုလ်မများသူသည် သေရမည်ကိုမကြောက်ပါ
- (၄) တရားကို ယုံကြည်သောသူသည် ' သေရမည်ကို မကြောက်ပါ



သေဘေးမကြောက်ရန်

တရားမှန်ရအောင်လုပ်ပါ

သတ္တဝါမှန်သမျှသည် ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သေပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး (၃၁) ဘုံ၌ အဖန်ဖန် အပြန်ပြန် ကျင်လည်နေကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ကြရာတွင် သာမန်ကြည့်လျှင်-

-တိရစ္ဆာန်ဘဝထက်စာသော် လူ့ဘဝကပို၍ အရတော်သည်

-လူ့ဘဝထက်စာသော် နတ်ဘဝက ပို၍ အရတော်သည်

-နတ်ဘဝထက်စာသော် ဗြဟ္မာဘဝက ပို၍ အရတော်သည်

ဟု ထင်မှတ်ကြမည်။

သို့သော် ဤပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအားလုံးသည် အိုရမည့်
ဘေး၊ နာရမည့်ဘေး၊ သေရမည့်ဘေး၊ ချစ်ခင်သူနှင့်ကွေ့ကွင်း
ရသည့်ဘေး၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖက်ရသည့်ဘေး၊
ရတာမလို၊ လိုတာမရ ဟူသော ဘေးဆိုးကြီးများနှင့် မလွတ်
ကင်းနိုင်ကြပါ။

ဤဘေးကလွတ်ကင်းအောင် မိမိကိုယ်ကို အသိဉာဏ်
ရရှိအောင် တရားကိုသိရှိကြသော ရဟန်းသံဃာတော်များထံ
တရားနာခြင်း၊ တရားစာပေဖတ်ကြားခြင်းဖြင့် အသိဉာဏ်ရ
အောင်လုပ်ပြီးလျှင် မိမိဘဝကို(၃၁)တံ၌ ကျင်လည်အောင်
လှုံ့ဆော်ပေးနေသော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတရားတို့ကို ပယ်သတ်
နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့အားထုတ်နိုင်ရန်အတွက် မိမိစိတ်ကို ထိန်းသိမ်း
၍ ထိုက်သင့်သောသမာဓိကိုရအောင် ဆောင်ရွက်ရန်မှာ
အဓိကပဓာနကျပါသည်။

မိမိစိတ်ကိုနိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းရန်မှာကလည်း ရှင်
သာရိပုတ္တရာမိန့်ကြားသကဲ့သို့ သူတစ်ပါး၏စိတ်ကို အကဲခတ်
ရသည်မှာ မှားသော်ရှိ မှန်သော်ရှိမည်၊ မိမိ၏စိတ်ကို အကဲခတ်
ရသည်မှာ အမှန်ဆုံးဖြစ်သည်၊ မိမိ၏စိတ်ကို မိမိအကဲခတ်ရာ

တွင်လည်း ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်၏သန္တာန်၌ အရိယာမဟုတ်သေး၍
ပုထုဇဉ်စိတ်သာ ခေါ်ပါမည်။ ပေါ်ချင်ရာပေါ် ရှေ့စိတ်ပေါ်ရာ
ကို နောက်ညာဏ်နှင့်ရှုရပါမည်။

ထိုကဲ့သို့လျှင် ရှေ့စိတ်က ပျက်ပျက်သွားတာကို တွေ
ရမည်။

- ပျက်သွားသည်က အနိစ္စ
- နောက်ကိုမရှိမှန်သိလိုက်သောဉာဏ်က မဂ်

ဖြစ်ပျက်နှင့်မဂ်ဆိုက်သွားအောင် ရှုပေးရပါမည်။

ဤကဲ့သို့ ဆက်လက်ရှုသွားလျှင် စိတ်ကိုမတွေ့ရတော့
ဘဲ စိတ်၏မရှိမှုတွေကိုသာတွေ့ရပြီး သမာဓိရလာပါလိမ့်မည်။

ထိုသမာဓိရရန်နည်းလမ်းသည် အဓိကကျသောလမ်း
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသမာဓိရနိုင်ရန်အတွက် “သမထ”ဝိပဿနာ
ရှုနည်းကို သိရှိနားလည်ထားရန် လိုအပ်ပါသည်။



ကျွတ်ထိုက်သ၊ သူ နတ်ဩဇာ

သင်ပါ - မပါ ဆန်းစစ်ပါ

ကျွတ်ထိုက်သောသူကို “ဝေနေယျ” ဟုခေါ်၍ မကျွတ်ထိုက်သူကို “အဝေနေယျ(သတ္တဝါ)” ဟုခေါ်ပါသည်။

စတုကင်္ဂ်တ္ထိရ်ယုဠိတော်ပုဂ္ဂလဝင်ဥက္ခိဋ္ဌိကညသုတ်နှင့်ပုဂ္ဂလမညတ်ပါဠိတော်၌ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး ဟောကြားထားတော်မူခဲ့ပါသည်။

- (၁) အကျဉ်းပြုကာမျှဖြင့်တရားကိုသိသူ (ဥက္ခိဋ္ဌိကညပုဂ္ဂိုလ်)
- (၂) အကျယ်ပြုမှတရားကိုသိသူ (ဝိပဇ္ဇိကညပုဂ္ဂိုလ်)
- (၃) အကျဉ်း၊ အကျယ်နှစ်မျိုးလုံးပြုမှတရားသိသူ(နေယျပုဂ္ဂိုလ်)
- (၄) တရားနာယူရုံမျှသာဖြစ်၍ ဘဝတွက်မင်ဖိုလ်မရထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ် (ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်)

ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးကို ဘုရားရှင်က ကြာလေးမျိုးနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ဟောပြောပြခဲ့ပါသည်-

- ရေပေါ်တက်နေ၍ ယနေ့ပွင့်မည့်ကြာ
- ရေနှင့်ညီနေ၍ နက်ဖြန်ပွင့်မည့်ကြာ

-ရေအောက်မှာနေ၍ တက်လာကာ သန်ဘက်ခါကျ
မှပွင့်မည့်ကြာ

-ရေအောက်မှာနစ်နေ၍ ပေါ်မလာတော့ဘဲ ရေထဲမှာ
ပင် ပုပ်ဆွေးသွားမည့်ကြာ

ဥပမာ-ဥပမေယျနိုင်ငံယှဉ်ပြသည်မှာ-

-ယနေ့ပွင့်မည့်ကြာနှင့် -ညွှင်ကညပုဂ္ဂိုလ်တူသည်

-နက်ဖြန်ပွင့်မည့်ကြာနှင့် -ဝိပဇ္ဇိကညပုဂ္ဂိုလ်တူသည်

-သန်ဘက်ခါပွင့်မည့်ကြာနှင့်-နေယျပုဂ္ဂိုလ်တူသည်

-ရေထဲမှာပုပ်မည့်ကြာနှင့်-ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်တူသည်

ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ လယ်တီဆရာတော်

ဘုရားကြီးက ဗောဓိပက္ခိယကျမ်းပုဂ္ဂိုလ်ခွဲခန်း၌-

-ညွှင်ကညပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသည်ကား သက်တော်ထင်ရှား

ရိုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံ

ရ၍ တစ်ခုသောတရားဓမ္မကို ဟောတော်မူရာ

အကျဉ်းသင်္ခေပဥဒ္ဒေသစကား၏အဆုံး၌ မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်

သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုခေါ်၏။

-ဝိပဋိကညပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား အကျယ်ဝိတ္တာရအားဖြင့် ဖွင့်ပြဝေဖန်၍ ဟောတော်မူမှသာ မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး

-နေယျပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုသည်ကား ဥဒ္ဒေသ-နိဒ္ဒေသ အကျဉ်းအကျယ်အားဖြင့်ဟောသော်လည်း ဒေသနာ အဆုံး၌ မဂ်-ဖိုလ်ကိုမရနိုင်ဟူ၍ ထိုဒေသနာကိုကြား နာဆောင်ရွက်လေ့ကျက်မှတ်သား၍ ထားပြီးလျှင် ထို ဒေသနာ နာလည်း ရှိတိုင်းသော တရားကို များစွာ သော နေ့၊ ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ဖြင့် ကျင့်ကြံပွားများ အား ထုတ်မှသာ မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး

ဤနေယျပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည်လည်း မိမိသန္တာန်၌ပါရှိသော ပါရမီအနုအရင့်အဆင့်ဆင့်သို့လိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ကိလေ သာ-အထက်၊ အနံ့-အဆင့်ဆင့်သို့လိုက်၍ လည်းကောင်း၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသော ကာလအတိုအရှည်အားဖြင့် အများ ရှိကြသည်။

ခုနစ်ရက်ကျင့်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များမှစ၍ အနှစ်သုံးဆယ် ကျင့်ရသောပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ အနှစ်ခြောက်ဆယ်ကျင့်ရသောပုဂ္ဂိုလ် မျိုးကို ဆိုလိုပါသည်။

ထိုတွင် ခုနစ်ရက်ကျင့်မှရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုခုနစ်ရက်
ကို ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်တို့၌ ကျင့်မည်ဖြစ်အံ့၊ ရဟန္တာ
တိုင်အောင်ဖြစ်နိုင်၏။

ခုနစ်ရက်ကျင့်မှုဆိုသည်ကား အင်အားရှိသလောက်
အစွမ်းကုန်ကျင့်မှုကို ဆိုသတည်း။

ဝီရိယထုတ်လျော့၍ နေပြန်လျှင်လည်း ခုနစ်ရက်၊
ခုနှစ်နှစ် စသည်ဖြင့် ရှည်လျားသွားတတ်သည်။

ယခုဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ်ကိုရလောက်အောင် ဝီရိယထုတ်
မှုမရှိပြန်လျှင် ဤသာသနာမှာ အကျွတ်ရပြီး နောက်နောင်
ဘုရားသာသနာမှာလည်း ကြံ့ကြိုက်မှုကျွတ်နိုင်မည်။

နိယတဗျာဒိတ်ရပုဂ္ဂိုလ်မှာ သေချာပေါက်ကျွတ်နိုင်၍
ဗျာဒိတ်ရပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဟုတ်လျှင် စိတ်မချရ။

“ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုသည်ကား ဘုရားသာသနာနှင့်
ကြံ့၍ ပဋိပတ်တရားကို ဘယ်လိုပင်အားထုတ်သော်လည်း
ယခုဘဝမဂ်ဖိုလ်ကိုမရထိုက်မူ၍ ဝါသနာ၊ ဘာဂီပါရမီမျှကိုသာ
ရထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား
ယခုဘဝ၌ မကျွတ်နိုင်၊ သမထအလုပ်၊ ဝိပဿနာအလုပ်၊
လက်ရှိနှင့်သေလွန်၍ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၌ ဖြစ်သည်ရှိသော်

နောက်ဘဝ၌ ဤဘုရားသာသနာ၌ပင် အကျွတ်ရနိုင်သည်” ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုရေးပြထားပါသည်။

“ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတွင် ညွှိဋ္ဌိကညပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝိပဋ္ဌိကည ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ယခုခေတ်မှာ ခပ်ရှားရှားပင် ဖြစ်ပါသည်။ နေယျပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ ခပ်များများရှိပါမည်။ ထို့ကြောင့် ရောက်ဆဲဖြစ်နေတဲ့ နေယျခေတ်အားလျော်စွာ မိတ်ဆွေ ကောင်း၊ ဆရာများကိုရှာကြံ၍ နည်းနာခံယူကာ ကျင့်ပွားနိုင် ကြဖို့လိုအပ်ကြောင်း”

ဆိုဆုံးမထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာခေတ်အနှစ်(၁၀၀၀)မှ နောက် ကာလ၌ ဤသာသနာတော်သည် နေယျပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မဒပရမ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ခေတ်သမယသာ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ သာသနာတွင်း၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်မျိုးသာရှိ သည်မှန်သော်လည်း သာသနာငါးထောင်သည် ပိဋကတ်သုံးပုံ ဟူသော ပရိယတ္တိသာသနာရှိနေသေး၍ အရိယာခေတ်ရှိနေ သည်ဟု မှတ်ရပါမည်။

ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့သည်ကား ယခုဘဝ ဘုရား သာသနာအတွင်း ကြံကြိုက်ဆဲအခါမှာ ဝါသနာဘာဂီ၊ ပါရမီသမ္ဘာရတို့ကို အစွမ်းရှိသမျှ အရအမိဆည်းပူးကြရပါမည်။

သီလ၊ သမာဓိတို့သည်ကား သုညကမ္ဘာ၌လည်း
ကမ္ဘာ့တန်ဆာကဲ့သို့ အမြဲရှိနေကြပါသည်။ ဘယ်အခါမဆို
ယူလိုလျှင် ရနိုင်ပါသည်။

ပညာသည်ကား သာသနာအတွင်းမှသာ ရနိုင်ပါ
သည်။ ဒါန၊ သီလ၊ သမာဓိတို့သည် စရဏမိုးဖြစ်၍ ပညာမှာ
ဝိဇ္ဇာမိုးဖြစ်သည်-

-ဝိဇ္ဇာကား မျက်စိနှင့်တူသည်

-စရဏကား ခြေလက်နှင့်တူသည်

စရဏနည်းပါးလျှင် နောက်ဘုရားတွေ့ခွင့်မရှိသလို
ပညာချို့တဲ့လျှင် ကျွတ်နိုင်ခွင့်မရှိတော့ပါ။



အလီညာဏ်လမ်းခဏိဋ္ဌာပါ

မိမိအဝသည် ဗယမအရွယ်ပညာသည်ဘဝတုန်းက လူကြီးဘဝ(ဝါ)အိမ်ထောင်သည်ဘဝအတွက် ကြီးပွားချမ်းသာမှုရနိုင်ရေးအတွက် အတတ်ပညာတို့ကို အပတ်တကုတ်ကြိုးစားနေရ၍ မိမိ၏ဘဝ၊ မိမိခန္ဓာကိုမစဉ်းစားနိုင်၊ ရုပ်-နာမ်ကတရစပ်ဖြစ်-ပျက်ပြီး တိုးတက်ယိုယွင်း အိုမင်းလာသည်ကို အမှတ်တမဲ့နေမိသည်။ အမှတ်မှား၍ မိမိကိုယ်ကို ပို၍လှလာသည်ဟူ၍ပင် ထင်မြင်နေမိသည်။

ဒုတိယအရွယ်တွင် သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုများ နိုင်ငံ့အကျိုးသည်ပိုးမှုများ၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ လူမှုရေး လုပ်ငန်းများဖြင့် မပြတ်တရစပ် စဉ်းစားဆင်ခြင် လုပ်ကိုင်နေရပြန်သဖြင့် မိမိ၏ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကြီး တစ်စစယိုယွင်း ချို့ယွင်းပျက်စီးလာသည်ကို သတိမပြုမိပါ။

အခါအားလျော်စွာ အသိပညာမပါသော ကုသိုလ်မှု များပြုမိသည်လည်း ရှိခဲ့ပါ၏။ ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေး၊ ရာထူး အာဏာရရေးတို့အတွက် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန၊ ဣဿ၊ မစ္ဆရိယတရားတို့ခြံရံကာ အကုသိုလ်တရားများ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်များလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

အသိဉာဏ်မဲ့လုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်များ သည်လည်း များစွာရှိပေလိမ့်မည်။

ဒါန၊ သီလ၊ ကုသိုလ်လုပ်ရာ၌လည်း မသိမှုကြောင့် ဤခန္ဓာကိုယ်မှ နတ်ခန္ဓာ၊ ဗြဟ္မာခန္ဓာဖြစ်ရလေအောင် ဆု တောင်းမှုများလည်း ရှိခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ခန္ဓာတွေရက မမြဲသောတရား၊ ဆင်းရဲသောတရား ဖြစ်၍ မုချအိုနာသေရမည့် ဒုက္ခသစ္စာတရားက လွတ်မည် မဟုတ်သည်ကို သတိမထားမိကြ။

ဤသို့ဖြင့် ပထမအရွယ်တွေ၊ ဒုတိယအရွယ်တွေ ကုန် ခဲ့ပြီး ယခုတတိယအရွယ်တွင် မိမိဘဝသည် အိုခြင်းတရား သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး၊ နာခြင်းတရားကား နှိပ်စက်ခံနေပြီး သေခြင်း တရားကား မုချဆက်ဆက်လာပေတော့မည်။

ဤတတိယအရွယ်တွင် မိမိသည် ဘာလုပ်သင့်ပါ သနည်း။

ကြုံတောင့်ကြုံခဲလှသော သာသနာခေတ်ကြီးနှင့်တွေ့
ဆုံနေသောကာလဝယ် မိမိသည် အလင်းတန်း(ဝိဇ္ဇာဉာဏ်)
ရအောင်လုပ်ရန် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်ထားရန် လိုအပ်ပါသည်။

ထို့နောက် ယခုဘဝတွင်ပင် မဂ်၊ဖိုလ်ရအောင် အား
ထုတ်အံ့-ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားရန် လိုအပ်ပါမည်။

ဤသို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးလျှင်-

-အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို ဆောက်တည်နိုင်ရန် ကြိုးစား
ပါ

-ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကိုစောင့်စည်းသော ဣန္ဒြိယသံဝရ
သီလကို စောင့်ပါ

-အစားအသောက်ကို မျှတရုံစားသောက်ပါ

-နေ့အခါ အိပ်ခြင်းမရှိဘဲ ညဉ့်သုံးယံတွင် တစ်ယံမျှ
သာအိပ်ပြီး ဘာဝနာအားထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားပါ

-သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ ဗာဟုသစ္စ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ
ဟူသော သူတော်စင်တရားခုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံနိုင်ပါစေ

ဤစရဏ(၁၁)ပါးကို ပြည့်စုံအောင် တည်ဆောက်ရပါမည်။

သမထ၊ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကြရာတွင်-

-ရတနာသုံးပါး၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ယုံကြည်သက်ဝင်
ခြင်း

-ကျန်းမာသန်စွမ်းခြင်း

-စိတ်ထားဖြောင့်မှန်ခြင်း

-အပတ်တကုတ်အားထုတ်ခြင်း

-ရုပ်နာမ်တို့၏ဖြစ်ပျက်မှုကို သိမြင်နိုင်လောက်သော

ဉာဏ်ပညာပြည့်စုံမှုကို ရအောင် ကြိုးစားပါ

ဤငါးမျိုးပြည့်စုံရန်လည်း အထူးလိုအပ်ပါသည်။

သမထ၊ ဝိပဿနာ၊ ဘာဝနာပွားများမှုကိစ္စသည် အဓိကအားဖြင့် စိတ်ကိုလေ့ကျင့်ပျိုးထောင်မှုပင် ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်၏တည်မီရာ ရုပ်၏ကြံ့ခိုင်မှုမရှိခဲ့လျှင် စိတ်၏စွမ်းအားသည်လည်း ထက်မြက်ရန်ခဲယဉ်းမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ဤအချက်ကိုထောက်မျှော်၍ ဘာဝနာလုပ်ငန်းကို ကိုယ်၏ခွန်အားယုတ်လျော့သောအရွယ်တိုင်အောင် နေ့ရွှေ့ညရွှေ့၊ ရက်ရွှေ့၊ လရွှေ့လုပ်မနေဘဲ သားသမီးသံယောဇဉ်၊ မြေးသံယောဇဉ်၊ ဥစ္စာစီးပွားသံယောဇဉ်တို့ကို ငါ၏ဘဝနိဂုံးသည် နီးနေပြီဆိုသည်ကို သဘောပေါက်ပြီး အပြီးအပိုင်ဖြတ်တောက်ကာ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရန် လိုအပ်နေပါသည်။

ဝိပဿနာရှုမှတ်သော အကျိုးသည် လက်ငင်းအကျိုးပေးပါသည်။ ဤအကျင့်မြတ်ကိုရရှိထားသောသူသည် သေရမည်ကို မကြောက်တော့ပါ။

ရုပ်နာမ်တို့၏ ခဏမစဲ တဖွဲဖွဲဖြစ်ပြီးပျက်၊ သေနေသော သဘောကို ပရမတ္တအမြင်ဖြင့် ယထာဘူတကျကျ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သေခြင်းကိုမကြောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ရသောအခါတွင်လည်း သတိနှင့် မကွာရှိနေသောအကျင့်က နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဇောစိတ်ကို အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်းမှုအဖြစ် စောင့်ရှောက်ထားသောကြောင့် ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်ဘဝကို တွယ်တာသောစိတ်များ မဖြစ်တော့ပါ။

ဤသို့သော ဇောစိတ်ရှိနေသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်ကို ရစေဦး သုဂတိသို့ရောက်ရမည်ကား သေချာလှပါသည်။

ဤဘဝ၏ ဝိပဿနာဉာဏ်မျိုးစေ့ ထက်သန်နေပြီး ဖြစ်၍ နောက်ဘဝတွင် လူ့အဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ နတ်အဖြစ်သော်လည်းကောင်း ရရှိပြီး မဂ်ဉာဏ်အထုံ ပါရမီပါပြီး ဖြစ်နေပါတော့သည်။



မဂ်ရဖိုလိဝင် နိဗ္ဗာန်မြင်လမ်းစမ္မာ:

တတိယအရွယ်သို့ ရောက်နေသောသူတို့သည် စတုတ္ထအရွယ်သေရာညောင်စောင်းလျောင်းရမည်မှာ အမှန် ဖြစ်သည်။

သေရာညောင်စောင်းမလျောင်းခင် အသိဉာဏ်ဝင်၍ သမထဝိပဿနာအကျင့်များကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် ဖြစ်ပါ သည်။

သမထဆိုသည်မှာ “သမေတီတိသမထော”နှင့်အညီ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော ကိုယ်တွင်းရန်သူကိလေသာ တို့ကို တဒင်္ဂ၊ တစ်ခဏစသည်ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်စေတတ်သော ကြောင့် “သမထ” ခေါ်ဆိုရသည်။ တစ်ခုတည်းသောအာရုံ၌ စူးစိုက်တည်ငြိမ်မှု “ဧကဂ္ဂတာစေတသိက်” ခေါ်သော “သမာဓိ” ကိုရ၏။ စိတ်တည်ငြိမ်နေမှုကို “သမာဓိ” ဟုဆိုသည်။

စိတ်ကည်ငြိမ်နေ၍ ကိလေသာ(နိဝရဏ)ငြိမ်ဝပ်နေမှုကို သမထဆိုသည်မှာ “သမာဓိနှင့်သမထ” အရ အတူတူပင် ယာဂုနှင့်ထမနဲကဲ့သို့တည်း။

ဝိပဿနာဆိုသည်မှာ “ဝိသေသနပဿတီတိ ဝိပဿနာ” နှင့်အညီ သူငါမဟုတ်၊ နာမ်နှင့်ရုပ်၊ ဒုက္ခသစ္စာ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသညာဟု သိမြင်သောအသိထူး၊ ဉာဏ်ထူးကို ဝိပဿနာဟု ဆိုသည်။

ပညိန္ဒြေခေါ်သော “အမောက” စေတသိက်ကို ရ၏။ သိသည်ကို ပညာဆိုသည်။

အထူးသိသည်ကို “ဝိပဿနာ” ဆိုသည်။

“ပညာနှင့်ဝိပဿနာ” အရ အတူတူပင် ယာဂုနှင့်ထမနဲ၏ ဤလိုဤပုံ သမထနှင့်ဝိပဿနာကို ခွဲခြား၍ သိထားပါလေ။

ထိုသို့သမထဝိပဿနာကို အချိန်ရသ၍ အားထုတ်နိုင်ရန်ကြိုးစားသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်ရဖိုလ်ဝင်နိဗ္ဗာန်မြင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုမဂ်ရဖိုလ်ဝင်နိဗ္ဗာန်မြင် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင် ကျင့်ရန် နည်းလမ်းများကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ သောတာပတ္တိဖလသုတ်၌-

“ရဟန်းတို့ . . . ဤတရားလေးပါးတို့ကို ပွားများအပ်၊
 ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် သောတာပတ္တိ
 ဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်တို့ကို
 မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှာ ဖြစ်ကုန်၏။ ပညာရခြင်းငှာ၊ ပညာတိုး
 ပွားခြင်းငှာ၊ ပညာပြန့်ပြောခြင်းငှာ၊ ပညာကြီးခြင်းငှာ၊ ပညာများ
 ခြင်းငှာ၊ ပညာနက်နဲခြင်းငှာ၊ ပညာအတိုင်းအရှည်မရှိခြင်းငှာ၊
 မြေအထူနှင့်တူသောပညာရှိခြင်းငှာ၊ ပညာပေါများခြင်းငှာ၊
 ပညာရွှင်ခြင်းငှာ၊ ပညာလျင်မြန်ခြင်းငှာ၊ ပညာပေါ့ပါးခြင်းငှာ၊
 ပညာထက်ခြင်းငှာ၊ ထွင်းဖောက်၍ သိနိုင်သော ပညာရှိခြင်းငှာ
 တို့လည်း ဖြစ်ကုန်၏”

- အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟူမူ-
- သူတော်ကောင်းဆရာစစ်-ဆရာမှန်ကိုမှီဝဲရခြင်း
- သူတော်ကောင်းထံမှတရားစစ်တရားမှန် နာကြား
ရခြင်း
- တရားစစ်-တရားမှန်ကိုနာကြားပြီး ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း
ရခြင်း
- မဂ်ဖိုလ်ပေါက်ရောက်သည်အထိ ဝိပဿနာတရား
အားထုတ်ခြင်း ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤအင်္ဂါလေးချက်ပြည့်လျှင် ဤဘဝမှာပင် တစ်မင်
တစ်ဖိုလ်ရပြီး နိဗ္ဗာန်နန်းဝင်နိုင်ပါသည်။

ဝိပဿနာတရားဟောကြားမည့်ဆရာများက ဤနိုင်ငံ
ဤသာသနာတော်ဝယ် နေရာအနှံ့၊ ဒေသအနှံ့ရှိနေပါသည်။

တရားစစ်တရားမှန်များကလည်း ပိဋကတ်သုံးပုံရှိနေ
၍ နေရာဒေသအနှံ့ စာအုပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အသံသွင်း
ခွေအဖြစ်လည်းကောင်း၊ တည်ရှိနေ၍ ဖတ်ကြားခြင်းဖြင့် လည်း
ကောင်း၊ နာယူခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ နည်းစနစ်ကို အိမ်မှာ
နေရင်းသိအောင် လုပ်နိုင်သည်။ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ပါသည်။

ဤမျှအခွင့်အခါကောင်း ကြုံကြိုက်နေသောကာလ
ဝယ် သင်သည် အနည်းဆုံးတော့ အပါယ်လေးပါးလွတ်
လူသားဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရန် လိုအပ်နေပါသည်။

ဤနေရာတွင် သမထ-ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ
အားထုတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ သတိထားရန် လိုအပ်သည်တို့ကို
ပြောပြလိုပါသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်မှုသည် ကိုယ်အမှုအရာ၊
နှုတ်အမှုအရာတို့နှင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်ရသောအမှုမျိုး
မဟုတ်ပါ။

မိမိသန္တာန်၊ သူတစ်ပါး၏သန္တာန်၌ ဖြစ်ပျက်နေသော နာမ်ရုပ်တို့၏မမြဲမှု(အနိစ္စ)၊ ဆင်းရဲမှု(ဒုက္ခ)၊ အစိုးမရမှု(အနတ္တ)၊ လက္ခဏာကို ထင်မြင်အောင်ရှုကြည့်ရသော ဉာဏ်ဝီရိယတို့ ၏ အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သွားရင်း၊ လာရင်း၊ စာရင်း၊ သောက်ရင်း နှင့်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အမှုသွားကို နားမလည်ခဲ့လျှင် ဝိပဿနာအားထုတ် သောအမှုကို ငါနှင့်မထိုက်တန် ကြီးကျယ်သောအလုပ်ဟု ထင်တတ်ပါသည်။

ဝိပဿနာအလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ လယ်တီဆရာ တော်ဘုရားကြီးက-

“ဤဝိပဿနာအလုပ်သည် သမထအလုပ်ကဲ့သို့ ပလိ ဗောဓ၊ စိတ်ငြိမ်ရာကြီးကိုရမှသာ ပြီးစီးနိုင်သည်မဟုတ်၊ ပါရမီ ဉာဏ်သည်သာ ပဓာနဖြစ်ပါသည်။ ပါရမီဉာဏ်ရှိခဲ့ပါမူ ရင့်ခဲ့ ပါမူ တရားနာရင်းနှင့်ပင် ပေါက်ရောက်၍ သွားတတ်ပါသည်”

ယရာဝါပကိစ္စအတွင်းမှာပင် ပေါက်ရောက်နိုင်ပါ သည်။ ပါရမီဉာဏ် မရင့်သန်သူများမှာမူကား သမထအလုပ် ကဲ့သို့ပင် အထူးအားထုတ်မှ ပေါက်ရောက်နိုင်ပါသည်။

“ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းသည်မူကား ဉာဏ်အလုပ်ဖြစ်၍ လယ်လုပ်ရင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ယာလုပ်ရင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၊ လှေသွားရင်း၊ လှည်းသွားရင်း၊ ဝန်ထမ်းရင်း၊ ရောင်းရင်း၊ ဝယ်ရင်း အစရှိသဖြင့် အိမ်အလုပ်၊ အိမ်စီးပွားနှင့် လက်တွဲလုပ်နိုင်ပါသည်”

ဟူ၍ ဝိပဿနာဒီပနီပရိညာတကထာ၌ လမ်းညွှန်ဟောထားပါသည်။

ဒါန၊ သီလ၊ သမထတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်စေနိုင်သည်မှန်သော်လည်း ဝိပဿနာအလုပ်သည် အဓိကကျသော အလုပ် ဖြစ်နေပါသည်။

ဥပမာပြောရလျှင် ပင်လယ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဖြင့် ခရီးသွားရာတွင်-

- စီးသွားသောသင်္ဘောက ရေမလုံလျှင် မရောက်နိုင်။
- သင်္ဘောရေလုံသော်လည်း ပဲ့ကိုင်မပါက လိုရာသို့ မရောက်နိုင်
- ပဲ့ကိုင်ပါသော်လည်း ရေနှေးအိုး(စက်ဆီ)မပါက စက်မခုတ်နိုင်။
- မမောင်းနိုင်၍ မရောက်နိုင်

-ရေခွေးအိုး (စက်ဆီ) ပါရှိသော်လည်း စက်မရှိက
မရောက်နိုင်

ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်ရာ၌ သဘော
ကြောင့်၊ ပဲ့ကြောင့်၊ ရေခွေးအိုးကြောင့်၊ စက်ကြောင့် ရောက်ရ
သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ဤရောက်ခြင်းအကြောင်းလေးပါးတွင် စက်သည်
အဓိကရောက်ကြောင်း အကြောင်းရင်းအစစ်ဖြစ်ပါသည်။

ကြွင်းသောအကြောင်းတို့က အခြံအရံနောက်လိုက်
များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤဥပမာ၌ ဒါနသည် သဘောကြီးနှင့်တူပါသည်-

-သီလသည် ပဲ့နှင့်တူပါသည်

-သမထသည် ရေခွေးအိုးနှင့်တူပါသည်

-ဝိပဿနာသည် စက်နှင့်တူပါသည်

ထိုသဘောကြီးသည် စက်မြန်မြန်ခုတ်ပါလျှင် မြန်မြန်
ရောက်နိုင်ပါသည်။ နှေးနှေးခုတ်လျှင် ပြေးပြေးရောက်မည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနည်းတူ ဝိပဿနာအလုပ်ကို တွင်တွင်အားထုတ်
လျှင် နိဗ္ဗာန်သို့မြန်မြန်ရောက်မည်၊ တွင်တွင်အားမထုတ်လျှင်
ပြေးပြေးရောက်မည်သာ ဖြစ်သည်။

“ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းသည်မူကား ဉာဏ်အလုပ်ဖြစ်၍ လယ်လုပ်ရင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ယာလုပ်ရင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၊ လှေသွားရင်း၊ လှည်းသွားရင်း၊ ဝန်ထမ်းရင်း၊ ရောင်းရင်း၊ ဝယ်ရင်း အစရှိသဖြင့် အိမ်အလုပ်၊ အိမ်စီးပွားနှင့် လက်တွဲလုပ်နိုင်ပါသည်”

ဟူ၍ ဝိပဿနာဒီပနီပရိညာတကထာ၌ လမ်းညွှန်ဟောထားပါသည်။

ဒါန၊ သီလ၊ သမထတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်စေနိုင်သည်မှန်သော်လည်း ဝိပဿနာအလုပ်သည် အဓိကကျသော အလုပ် ဖြစ်နေပါသည်။

ဥပမာပြောရလျှင် ပင်လယ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သင်္ဘောဖြင့် ခရီးသွားရာတွင်-

- စီးသွားသောသင်္ဘောက ရေမလုံလျှင် မရောက်နိုင်။
- သင်္ဘောရေလုံသော်လည်း ပဲ့ကိုင်မပါက လိုရာသို့ မရောက်နိုင်
- ပဲ့ကိုင်ပါသော်လည်း ရေနှေးအိုး(စက်ဆီ)မပါက စက်မခုတ်နိုင်။
- မမောင်းနိုင်၍ မရောက်နိုင်

-ရေခွေးအိုး (စက်ဆီ) ပါရှိသော်လည်း စက်မရှိက
မရောက်နိုင်

ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်ရာ၌ သဘော
ကြောင့်၊ ပဲ့ကြောင့်၊ ရေခွေးအိုးကြောင့်၊ စက်ကြောင့် ရောက်ရ
သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ဤရောက်ခြင်းအကြောင်းလေးပါးတွင် စက်သည်
အဓိကရောက်ကြောင်း အကြောင်းရင်းအစစ်ဖြစ်ပါသည်။

ကြွင်းသောအကြောင်းတို့က အခြံအရံနောက်လိုက်
များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤဥပမာ၌ ဒါနသည် သဘောကြီးနှင့်တူပါသည်-

-သီလသည် ပဲ့နှင့်တူပါသည်

-သမထသည် ရေခွေးအိုးနှင့်တူပါသည်

-ဝိပဿနာသည် စက်နှင့်တူပါသည်

ထိုသဘောကြီးသည် စက်မြန်မြန်ခုတ်ပါလျှင် မြန်မြန်
ရောက်နိုင်ပါသည်။ နှေးနှေးခုတ်လျှင် ပြေးပြေးရောက်မည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနည်းတူ ဝိပဿနာအလုပ်ကို တွင်တွင်အားထုတ်
လျှင် နိဗ္ဗာန်သို့မြန်မြန်ရောက်မည်၊ တွင်တွင်အားမထုတ်လျှင်
ပြေးပြေးရောက်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာ၌ သာမန်လူတို့သိသာနိုင်ရန် ကမ္မဋ္ဌာန်း၊
သမထ၊ ဝိပဿနာ၊ ဘာဝနာဟူသော သဘောကို ရှင်းပြလို
ပါသည်။

ကမ္မဋ္ဌာန၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဟူသည်

ကမ္မဋ္ဌာန = ကမ္မဿဋ္ဌာနံ ကမ္မဋ္ဌာနံ

ကမ္မဿ - ဝေဖန်စဉ်းစားအားထုတ်မှုပြုအပ်သော
အလုပ်၏

ဋ္ဌာနံ - တည်ရာအာရုံ

(ဝေဖန်စဉ်းစားအားထုတ်မှုပြုအပ်သော အလုပ်၏

တည်ရာအာရုံကို ကမ္မဋ္ဌာနံ ဟုခေါ်ပါသည်)

သမထ - ပစ္စနိကဓမ္မေသမေတီတိသမထောဈာန်

စသည်တို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော

နိဝရဏ စသည်တို့ကို ငြိမ်းစေတတ်သော

ကြောင့် သမထ

ဧကဂ္ဂတာ စေတသိက်တို့ဖြစ်သော သမာဓိ

ကိုယူရပါသည်။

ထိုသမထကမ္မဋ္ဌာန်းမျိုးများမှာ ရာဂစရိုက်စသော စရိုက်ခြောက်ပါးတွင် မိမိစရိုက်နှင့်လျော်သောကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူ၍ပြုလုပ်အပ်သောပရိကံကိုပြုပြီးလျှင် နိဝရဏတရားတို့ ငြိမ်းအေးပြတ်စဲသည်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း လောကီဈာန်ကိုးပါး ပြီးဆုံးသည်တိုင်အောင် အားထုတ်ရသော ကမ္မဋ္ဌာန်းမျိုးဖြစ် ၍ ဈာန်လမ်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဤဈာန်လမ်းကမ္မဋ္ဌာန်းမျိုးများမှာ ယခုလိုသာသနာ တွင်သာမက သာသနာပကာလအခါကာလ၌ပင် တောမှီ ပျော်မွေ့ရှင်ရသေ့တို့ လေ့လာအားထုတ်က ပေါက်ရောက်နိုင် ပါသည်။

ဤသမထသည် နတ်ပြည်-ဗြဟ္မာပြည်သို့ သွားနိုင် သောလမ်း ဖြစ်ပါသည်။

သမထနိမိတ် (၃) မျိုး

- ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဦးစွာ ပွားများလိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ပထဝီကသိုဏ်းဝန်းစသည်တို့၌ ကြည့်၍ မြေကြီး- မြေကြီး ဟူ၍ စီးဖြန်းမည်၊ ထိုမြေကြီးကသိုဏ်းဝန်း စသောအာရုံကို ပရိကမ္မနိမိတ် ဟု ခေါ်ပါသည်။

-ထိုပရိကမ္မနိမိတ်ကို စီးဖြန်းဖန်များသောအခါ မျက်စိဖြင့် မြင်ရဘိသကဲ့သို့ မနောဒွါရ၌ ထင်နေသော အာရုံကို ဥဂ္ဂဟနိမိတ် ဟု ခေါ်သည်။

-ထိုဥဂ္ဂဟနိမိတ်၌ သမာဓိလွန်စွာခိုင်မြဲသော ယောဂီအား အာရုံတစ်ခုသည် စိတ်၌ကောင်းစွာတည်သည်၊ သက်ဝင်လာသည်၊ ကသိုဏ်းအဖြစ်မှလွတ်၏။ ထိုအာရုံကို ပဋိဘာဂနိမိတ်ဟု ခေါ်သည်။

ဝိပဿနာ

-အနိစ္စာဒိဝသေနအာကာရေနပဿတီတိဝိပဿနာ အနိစ္စရုံသောအစွမ်းဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးသို့တင်၍ ဆင်ခြင်ပွားများအားထုတ်ရသော တေဘူမကသင်္ခါရဓမ္မကို ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းဟု ခေါ်ပါသည်။ (ပညိန္ဒြေစေတသိက်ဖြစ်သော (ပညာ)ကိုရပါသည်)

ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းမှာ စရိုက်ရွေးရန်မလို၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ကပ်ပြီး တေဘူမကသင်္ခါရတရားတစ်ပါးပါးကို လက္ခဏာရေးဆိုက် သစ္စာလေးပါးဆိုက်အောင် ဆင်ခြင်ပွားများ၍ အစဉ်အတိုင်းမဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါးပြီးဆုံးနိုင်အောင် အားထုတ်ရသော ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်ပါသည်။

ဤမဂ်လမ်း၊ ဖိုလ်လမ်း ကမ္မဋ္ဌာန်းမိုးမှာ သာသနာတွင် အခါမှသာရနိုင်သည်။ သာသနာပကာလမှာ လုံးဝမရှိပေ။

သမထဝိပဿနာကိုတွဲ၍ လုပ်ရမည်ဟု ဆိုသည်မှာ သမထလုပ်၍ စိတ်ငြိမ်သမာဓိရလာသောအခါ၌ ဝိပဿနာ သို့ ပြောင်းလဲကူးသွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်-

- နိဝရဏတို့ကို ငြိမ်းအောင်ပြုခြင်းသည် သမာဓိ (သမထ)
- အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာရေးသုံးပါး ရှုခြင်း သည် (ဝိပဿနာ)
- တိုးပွားအောင်ပွားများခြင်းသည် (ဘာဝနာ)
- သမာဓိကိုပွားများလျှင် (သမထဘာဝနာ)
- ပညာကိုပွားများလျှင် (ဝိပဿနာဘာဝနာ)



ဝိပဿနာရူနည်း

ဝိပဿနာရူနည်းဆိုသည်မှာ မိမိကိုယ်အတွင်းမှာ ရှိသော ရုပ်နှင့်စိတ်တို့၏ ပကတိသဘောကို ဉာဏ်ဖြင့်သုံးသပ်လာနိုင်အောင် စိတ်ကိုစနစ်တကျလေ့ကျင့်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်နှင့်စိတ်တို့သည် ခန္ဓာငါးပါး အစုအဝေးကြီးထဲတွင် အစဉ်တွဲလျက်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ထိုရုပ်နှင့်စိတ်ကို တခြားစီကွဲပြားစွာ ရှုမြင်နိုင်လျှင် ဝိပဿနာ၏အခြေခံဉာဏ်ကို ရရှိနိုင်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အခြေခံဉာဏ်ရရှိစေရန် ဦးစွာပထမသီလစင်ကြယ် (သီလဝိသုဒ္ဓိ) စေသော အာဇီဝဌမကသီလကို ဆောက်တည်၍ စိတ်စင်ကြယ်မှု(စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ)ကို ထူထောင်ရပါမည်။

အာဇီဝဌမကသီလဆိုသည်မှာလည်း အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေရသောအလုပ်အကိုင်၊ အရောင်းအဝယ်ဟူသမျှကို “အာဇီဝ” ဟု ခေါ်ပါသည်။

မတရားသောပစ္စည်းရှာမှုမှ ရှောင်ကြဉ်၍ တရားသဖြင့် ပစ္စည်းရအောင် ရှာလျှင် အာဇီဝစင်ကြယ်၏။ ကောင်းသောအသက်မွေးခြင်း မည်ပါသည်။ .

အာဇီဝဌမကသီလမှာ-

- (၁) သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏
- (၂) အရှင်မပေးသော သူတစ်ပါး၏ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏
- (၃) သူ့သားအိမ်ရာပြစ်မှားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏
- (၄) လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏
- (၅) ချောပစ်ရုံးတိုက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏
- (၆) ကြမ်းတမ်းစွာပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏
- (၇) အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းသောစကားပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏
- (၈) ဥပါသကာတို့မပြုကောင်းသောအသက်မွေးမှု(၅)မျိုး-
 - (၁) ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်ရောင်းဝယ်မှု

- (၂) ကျွန်းရောင်းဝယ်မှု
- (၃) ပြည်တန်ဆာရောင်းဝယ်မှု
- (၄) တိရစ္ဆာန်မွေး၍ သတ်ဖြတ်ရောင်းချမှု
- (၅) သေရည်မှူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှု တို့မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ (စိတ်စင်ကြယ်မှု)ဆိုသည်မှာ ကာယဂတာ သတိတည်ထောင်မှုပင် ဖြစ်ပါသည်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ တည်ထောင်ရန်နည်းလမ်း(၅)မျိုးကို ညွှန်ပြထားပါသည်။

- (၁) ထွက်သက်၊ ဝင်သက်အလုပ်နှင့်လည်းတည်ထောင်နိုင်၏။ ဣရိယာပုတ်လေးပါးလုံးမှာ ထွက်သက် ဝင်သက်၌ စိတ်ထားတိုင်းနေလျှင်ပင် ကာယဂတာ သတိသာမညတည်ပြီး။

မှတ်ချက်။ ကာယဂတာသတိသာမညဆိုသည်မှာ- ဝိပဿနာကျင့်စဉ်အတွက်လိုအပ်သော စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ သာမညကို ဆိုလို၏။ စျာန်လမ်းကို ကျင့်လိုသူမှာ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိအထူးကို တည်ထောင်ရ၏။

- (၂) ဣရိယာပုတ်လေးပါး၊ ကိုယ်အင်္ဂါလှုပ်ရှားမှုတို့၌ သတိ သမ္ပဇဉ်အလုပ်နှင့်လည်း တည်ထောင်ရ၏။ အဆင် အခြင်ဉာဏ်ကို သမ္ပဇဉ် ဟုခေါ်သည်။
- (၃) (၃၂)ကောဋ္ဌာသဟူသော ခန္ဓာကိုယ်၏ (၃၂)ခုသော စိတ်အပိုင်းများအနက် ဆံပင်၊ မွေးညင်း၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ အရေဟု ဆိုအပ်သော တစပဉ္စက (အရေလျှင်ငါးခု) မြောက်ပါဝင်သော ခန္ဓာကိုယ်၏ ထင်လွယ်၊ မြင်လွယ်သော အစိတ်အပိုင်း ငါးမျိုးကို ရှုမှတ်ခြင်းဖြင့်လည်း ထူထောင်ရ၏။ ဣရိယာပုတ် (၄)ပါးစလုံးမှာ ဤ(၅)ခုတို့၌ စိတ်ကိုမြဲစေရန် ဆင်ခြင် ရှုမှတ်ရ၏။
- (၄) မိမိ၏ကိုယ်တွင်းရှိ အရိုး(အဋ္ဌိ)နှင့်လည်း တည်ထောင် ရ၏။ မိမိဦးခေါင်းရိုး၌ မိမိစိတ်ကို ထားလိုတိုင်း ထား နိုင်လျှင် တည်ထောင်မိပြီး။
- (၅) အစမှစ၍ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတို့ကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ ရှုမှု စွဲမြဲနေမှုနေရာကျလျှင်လည်း ကာယ ဂတသတိကိစ္စ ပြီးတော့သည်။

ဤဖော်ပြပါနည်းအားလုံးသည် မိမိရှုမှတ်လိုရာ အာရုံ တစ်ခုတည်းတွင် စိတ်ကိုစွဲမြဲစွာရှိနေစေရန် လေ့ကျင့်ခန်းများ ပင် ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ကိုအသင့်အတင့်တည်ငြိမ်အောင် ပြုလုပ်နိုင် သောအခါ ဉာဏ်ကို ပိုမိုစိုက်ထုတ်၍ အာရုံကို ဆက်လက် ရှုမှတ်ရပါသည်။

ထိတိုင်းသိ၍နေသော စိတ်မှတ်မှုမျိုးရရှိသောအခါ ဉာဏ်သည်လည်း ပွင့်လင်းလာပါသည်။

ပျက်စီးမှုစသောဒွါရခြောက်ပါးတို့တွင် ဆိုင်ရာအာရုံ များသည် မပြတ်ပင်ထိခိုက်မှုရှိနေကြောင်း သိရပါမည်။

အကြမ်းဖျင်းသိရမည်မှာ နှာခေါင်းဝဋ်လေတိုးဝင်ခြင်း၊ တိုးထွက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုင်ရာကြမ်းပြင်နှင့်ကိုယ်ထိ နေခြင်းကိုလည်းကောင်း သိနေရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အတန်ကြာထိုင်၍ ညောင်းညာနာကျင်ကိုက်ခဲ တောင့်တင်းမှုများဖြစ်လာလျှင် ဝေဒနာ၏သဘောကို ရှုမှတ် ရပါမည်။

တရားထိုင်နေ၍ သက်တောင့်သက်သာရှိနေခိုက်တွင် ချမ်းသာသလို ထင်ရပါသည်။ ယင်းမှာ သုခဝေဒနာသဘော ဖြစ်ပါသည်။

မခံသာအောင် နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည့်အခါ ဒုက္ခ
ဝေဒနာသဘောဖြစ်ပါသည်။

ဤဝေဒနာအားလုံးသည် ဆန္ဒမပါ၊ သူ့သဘောသူ
ဆောင်ကာ ဖြစ်-တည်-ပျက်-နေသည်ကို ဆင်ခြင်ရပါမည်။
ယင်းမှာ အနတ္တလက္ခဏာ ရှုမှတ်ခြင်းသဘော ဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်ပြီးတည်တံ့သည့်သဘောမရှိ၊ ပျောက်ပျက်တတ်
သွားပုံကိုသတိပြုရှုမှတ်လျှင် ဤခန္ဓာနှင့်ဝေဒနာမမြဲသော
အနိစ္စသဘောကို ဖြစ်ပါမည်။

ရုပ်တရားသည်လည်း ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ဖြစ်ပြီးပျက်သဘော
ရှိနေပုံ၊ နာမ်တရားသည်လည်း ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်သာရှိ
နေပုံ၊ ဖြစ်ပျက်သာလွဲ၍ ခန္ဓာတွင်မည်သည့်အထည်ခြပ်မှာ
စင်စစ်မရှိပုံကို ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်သန်ထက်မြက်လာသည်
နှင့်အမျှ ကိုယ်တွေ့သိလာပါမည်။

မမြဲခြင်းသည်ပင်လျှင် ဆင်းရဲခြင်းအမှန်ဟု ဉာဏ်က
တစ်စတစ်စရိပ်မိလာပါသည်။ ဒုက္ခစစ်စစ်ဖြစ်သည်ဟု စွဲမြဲ
သောအမြင်ရလာသောအခါ ခန္ဓာ၌ ငါဟု တွယ်တာမှု ကင်း
ပြတ်လာပါတော့သည်။

ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲသောသဘော (အနိစ္စ)ကြောင့် ဆင်းရဲ(ဒုက္ခ)ပါတကား၊ မိမိအလိုမလိုက် သူ့သဘောသူဆောင်နေခြင်း မိမိက ဖန်တီး၍မရ(အနတ္တ) သဘောကြောင့် ဆင်းရဲ(ဒုက္ခ)ပါတကား ဟု မြင်နိုင်သော အသိဉာဏ်သည် “မဂ်ဉာဏ်” ဖြစ်ပါသည်။

ဆင်းရဲ (ဒုက္ခ)ကို ဆင်းရဲအမှန်သိခြင်းသည်ပင် ဝိဇ္ဇာ ဉာဏ် ဖြစ်ပါသည်။

ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရောက်က အဝိဇ္ဇာပျောက်မြဲဖြစ်ပါသည်။ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို တချီတည်း အပြီးအပြတ် ပယ်သတ်၍ ပုထုဇဉ်ဇာတ်သိမ်း၍ အရိယာအနွယ်ဝင် ဖြစ်စေ ပါသည်။

ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည် ဒုက္ခကို သုခချမ်းသာထင် သောအစွဲကြီးမဖျောက်နိုင်ကြသဖြင့် သေမင်းအစာ ဤခန္ဓာ ကြီးကို နေ့ဇဉ်ရိက္ခာဖြည့်တင်းခြင်းမှစ၍ အနှစ်သာရကင်းမဲ့ သော ကြောင့်ကြမှု၊ စိုးရိမ်မှုသောကတွေ၊ ပူလောင်မှုတွေနှင့် မအားမလပ် ဖြစ်နေကြရသည်။

ဒုက္ခသစ္စာကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သမုဒယသစ္စာ ကို ပယ်စွန့်ခြင်း အလိုလိုပြီးပါသည်။

နိရောဓသစ္စာမျက်မှောက်ပြုခြင်းလည်း အလိုလိုပြီးပါ
သည်။ မဂ္ဂသစ္စာကို မိမိသန္တာန်၌ ထာဝစဉ်ကိန်းအောင်းနေခြင်း
လည်း အလိုလိုပြီးသည်။

သိ-ပယ်-ဆိုက်-ပွား ဤလေးပါးသည် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရ
ကတည်းက ဆိုက်ရောက်ရရှိပြီး ဟု ဆိုရပါမည်။



အလယ်အလတ်အထွတ်တရား (၃) ပါး

ဗုဒ္ဓက သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာဟူ၍ ဓမ္မခန္ဓာပေါင်း (၈၄၀၀၀၀)ကို လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတို့ ချမ်းသာရေး အတွက် ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ထိုတရားတော်ကိုလေ့လာလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ၏ ကိုယ်ပိုင်နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ တည်ငြိမ်ချမ်းသာရေးအတွက် စီမံကိန်း(၃)ချက်ကို တွေ့ရပါမည်။

-နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ပြောဆိုရေးကား သီလကျင့်စဉ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

-တည်ငြိမ်ချမ်းသာရေးကား သမာဓိကျင့်စဉ်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

-အမှန်တရားကို အထူးသိမြင်ရေးကား ပညာဖြစ်ပါ သည်။

သီလကျင့်စဉ်ရေးတွင်-

- အမှန်ကိုပြောဆိုခြင်း (သမ္မာဝါစာ)
- အမှန်ပြုလုပ်ခြင်း (သမ္မာကမ္မန္တ)
- အမှန်အသက်မွေးခြင်း (သမ္မာအာဇီဝ)

ဟူသော မဂ္ဂင်သုံးပါး ပါဝင်ပါသည်။

ယင်းသုံးပါးပါဝင်သောသီလကို အဓိသီလဟု ခေါ်ပါသည်။ ဤသီလသည် သာသနာပကသီလမဟုတ်၊ ဘုရားရှင်အလိုကျသီလဖြစ်၍ အဓိသီလ ဟုခေါ်တွင်သည်။

သီလအမျိုးအစားများသည် ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ကိုးပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ၊ (၂၂၇)သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်သီလစသည်ဖြင့် သီလအမျိုးမျိုးရှိပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုးတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်တိုင်အုပ်ချုပ်နိုင်ရန် ဖြစ်သောကိုယ်ပိုင်နေထိုင်ရေးဥပဒေများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကာယကံမူဖြင့် ထကြွသောင်းကျန်းနေသော ကိလေသာ၊ ဝစီကံမူဖြင့်ထကြွသောင်းကျန်းနေသော ကိလေသာရိုင်းပြုမှုတွေကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာအောင်၊ ဣန္ဒြေရှိလာအောင် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်၍ နေခြင်းဖြစ်သည်။ သီလအုပ်ချုပ်

ရေးကောင်းကောင်းရှိမှ စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ ချမ်းသာရွှင်လန်းမှု၊ အမှန်ထိုးထွင်းသိမြင်မှုစသော ကုသိုလ်တရားများ စည်ကားစို့ပြေလာနိုင်ပါသည်။

ပထမသီလဖြင့်-

-ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်(ပု-ဒိ-အာ)ဟူသော ဝိဇ္ဇာသုံးပါးသို့ ရောက်နိုင်သည်

-ကာမသုခလ္လိကနုယောဂ ခေါ် လင်္ကျာစွန်းအကျင့်ကို ပယ်နိုင်သည်

-အပါယ်လေးဘုံမှ လွတ်သည်

-ကိလေသာကို တဒင်္ဂပဟာန် ပယ်သတ်နိုင်သည်

-လွန်ကျူးမှု (ဝိတိက္ကမ)ကိလေသာကို သတ်နိုင်သည်

-ဒုစရိုက်အကုသိုလ်အညစ်အကြေးကို ပယ်သတ်နိုင်သည်

-သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် ဖြစ်နိုင်သည်



သီလတရားဟူသည်

ဘုရားရှင်၏သာသနာတော်၌ လူသားတို့၏ဆောက်
တည်ရာအားကိုးရာသည်ကား သီလသာ ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတို့၏ ကိလေသာအညစ်အကြေး စင်ကြယ်
အောင်မြင်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာရေတို့ဖြင့် ဆေးကြော
၍မရနိုင်ပါ။ သီလရေစင်သာ တတ်နိုင်ပါသည်။

သတ္တဝါတို့၏ ကိလေသာအပူငြိမ်းအောင် မိုးသက်
လေးညှင်း၊ စန္ဒကူးရွှေပူလဲသွယ်၊ မြ-ပတ္တမြား၊ လရောင် စသည်
တို့ မတတ်နိုင်ပါ။ သီလအအေးဓာတ်သာ တတ်နိုင်ပါသည်။

သီလနှင့်တူသောနံ့သာမရှိပါ။ လေအောက်လေထက်
အတူမွှေးပါသည်။ သီလသည် -

- နတ်ပြည်တက်လိုလျှင် -စောင်းတန်း
- နိဗ္ဗာန်ဝင်လိုလျှင် -တံခါး

သီလတန်ဆာဆင်ထားသောသူသည် ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ
ပတ္တမြား ဆင်ယင်ထားသော ပြည်ရှင်မင်းထက် တင့်တယ်ပါ
သည်။

-အမှိုက်မှောင်သည် နေရောင်အတွင်းသို့ မှောင်နိုင်
သကဲ့သို့ စွပ်စွဲခြင်းစသောဘေးသည် သီလ၏စိတ်
အတွင်းသို့မဝင်နိုင်ပါ။

-လမင်းသည် အရောင်ပြည့်မှကောင်းကင်၌တင့်တယ်
သည်၊ ရဟန်းစသော သူတော်ကောင်းသည် သီလနှင့်
ပြည့်စုံမှသာ သာသနာတောအုပ်၌တင့်တယ်သည်။

-သီလရှိသောသူ၏ကိုယ်နံ့၊ ညစ်ကြေးနံ့သည်ပင် နတ်
ဗြဟ္မာတို့ကို ဝမ်းမြောက်စွာ မွှေးကြိုင်စေပါသည်။

-သီလနံ့သည် နံ့သာအားလုံးတို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏။ ပိတ်
ပင်တားဆီး၍ မရ၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာ အညီအမျှ
လှိုင်စေ၏။

-သီလရှိသောသူအား လှူဒါန်းသောပစ္စည်းသည်
နည်းသော်လည်း ကြီးကျယ်သောအကျိုးကိုရစေသည်။

-သီလရှိသူသည် ပူဇော်ခြင်း၏တည်ရာ၊ အရိုအသေ
ပြုခြင်း၏ တည်ရာဖြစ်၏။

-သီလရှိသောသူကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဘေးရန်မနှိပ်
စက်နိုင်ပါ။ နောက်ဘဝဒုက္ခ၏ အမြစ်ကို (ဒုဿီလ
သဘောကို) တူးပစ်၏။

-သီလရှိသူအား အလိုရှိလျှင် လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်း
စိမ်မခဲယဉ်းပါချေ။

-သီလရှိသူ၏စိတ်သည် အေးချမ်းသောနိဗ္ဗာန်သို့ပင်
ပြေးဝင်စေ၏။

ဤသီလအကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဘုရား
ရှင်က အာကခေယျသုတ်၌-

-မိမိ၏အပေါင်းအဖော်တို့က ချစ်ခင်သောမျက်စိဖြင့်
ကြည့်ရှုခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အလေးပြုခြင်း၊ ချီးမွမ်း
ခြင်းကို အလိုရှိလျှင် သီလကိုကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်
ရမည်။

-ပစ္စည်းလာဘ်လာဘပေါများခြင်းကို အလိုရှိလျှင်

-မိမိအား ပစ္စည်းလှူသူတို့ကို အကျိုးများစေလိုလျှင်

-ကုသိုလ်၌ပျင်းရိခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို
ပယ်လိုလျှင်

- မိမိအောက်မေ့သော ဆွေမျိုးပြိတ္တာများ အကျိုးများ စေလိုလျှင်
- ကြောက်လန့်ခြင်းနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်အာရုံများ ပယ်လိုလျှင်
- ရူပဈာန်-အရူပဈာန်ကို ရလိုလျှင်
- သောတာပန်, သကဒါဂါမ်, အနာဂါမ် တည်လိုလျှင်
- လောကီအဘိညာဉ်ငါးပါး ရလိုလျှင်
- အာသဝက္ခယဉာဏ်ကိုရလိုလျှင် သီလကိုကောင်းစွာ ကျင့်ကြရပါမည်။

သမာဓိဟူသည်

တည်ငြိမ်ချမ်းသာရေးဖြစ်သော သမာဓိစီမံကိန်းတွင် ပါဝင်သော မဂ္ဂင်တရားများမှာ-

- အမှန်အားထုတ်ခြင်း (သမ္မာဝါယမ)
- အမှန်သတိရခြင်း (သမ္မာသတိ)
- အမှန်တည်ကြည်ငြိမ်သက်ခြင်း (သမ္မာသမာဓိ)

ဟူသော မဂ္ဂင်(၃)ပါး ပါဝင်ပါသည်။

ဤသမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါးသည် -စိတ်တည်ငြိမ်ရေး၊စိတ်
ကြည်လင်ရွှင်လန်းရေး၊စိတ်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရေး အလုပ်ဖြစ်
ပါသည်။

သမာဓိမဂ္ဂိလျှင် စိတ်တည်ငြိမ်ချမ်းသာမှုမရနိုင်ကြပေ၊
သမာဓိထူထောင်ရေးများမှာ သမထလုပ်နည်း(၄၀)ရှိပါသည်။

လောကီစျာန်အဘိညာဉ်၊ လောကုတ္တရာစျာန်အဘိ
ညာဉ်သို့တိုင် ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိပါသည်။

စိတ်တွင်ထကြွဆူပွက်နေသော ကိလေသာအညစ်
အကြေး၊စိတ်ရှုပ်ထွေးမှု၊ စိတ်ပျံ့လွင့်မှုတို့ကို သမထကျင့်စဉ်
နည်းဖြင့် တည်ငြိမ်ရွှင်လန်းချမ်းသာစေသည်။

ကုသိုလ်အာရုံများ၌ တည်တံ့ငြိမ်သက်နေခြင်းကို ခဏိ
ကသမာဓိဟုခေါ်ပါသည်။

စျာန်လမ်း အဘိညာဉ်လမ်း မဟုတ်သော်လည်း
မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုရနိုင်ပါသည်။

သမာဓိဖြင့်-

- စျာန်အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး ရနိုင်ပါသည်၊
- အတ္တကိလမထခေါ်သော လက်ဝဲစွန်းအကျင့်များကို
ပယ်နိုင်သည်၊

- ကာမသုဂတိ(၇)ဘုံမှ လွတ်မြောက်သည်။
 - ကိလေသာတို့မှ ဝိက္ခမ္ဘာနုပဟန်ဖြင့် ပယ်သတ်နိုင်သည်။
 - ဆူပွက်မှုခေါ် (ပရိယုဋ္ဌာန)ကိလေသာကို သတ်နိုင်သည်။
 - တဏှာအညစ်အကြေးကို ပယ်သတ်နိုင်သည်။
 - အနာဂါမ်ဖြစ်နိုင်သည်။
- သမာဓိ(တည်ကြည်မှု) ရသောအကျိုးနှင့်ပတ်သက်၍
- ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား အပ္ပနာသမာဓိသည် မျက်မှောက်ချမ်းသာစွာနေခြင်း အကျိုးရှိသည်။
 - သေက္ခပုထုဇဉ်တို့အား အပ္ပနာသမာဓိ၊ ဥပစာရသမာဓိသည် ဝိပဿနာအကျိုးရှိသည်။
 - သမာပတ်ရှစ်ပါးရသူတို့အား အပ္ပနာသမာဓိသည် အကြောင်းလုံလောက်သည်ရှိသော် အဘိဉာဏ်ခြင်းအကျိုး ရှိပါသည်။
 - ဈာန်မှမယုတ်သူတို့အား အပ္ပနာသမာဓိသည် ဗြဟ္မာပြည်သို့ဆောင်ခြင်း အကျိုးရှိသည်။

-သမာပတ်ရှစ်ပါးရသော အနာဂါမ်တို့အား အပ္ပနာ သမာဓိသည် နိရောဓသမာပတ်ဝင်စားနိုင်ခြင်းအကျိုး ရှိပါသည်။

သမာဓိ၏ဘေးရန်များ

-လွန်လေပြီးသော အတိတ်ဟောင်းကို တရေးရေး တွေးကြံနေလျှင်

-မရောက်သေးသော အနာဂါတ်သစ်ကို တရေးရေး တွေးကြံနေလျှင်

-ဝိရိယလျော့လွန်းလျှင်

-ဝိရိယတင်းလွန်းလျှင်

-ယခုဘဝ နိဗ္ဗာန်မရနိုင်တော့ပြီ ဟု စိတ်ကိုနိဗ္ဗာန်နှင့် ခွာလွန်းလျှင်

-ယနေ့နက်ဖြန် ငါနိဗ္ဗာန်ရတော့မည်ဟု စိတ်ကိုညွတ် လွန်းလျှင် သမာဓိမရနိုင်တော့ပါ။ ဤသည်များမှာ သမာဓိရပါ။ မညွတ်ဘဲ ဘေးရန်များ ဖြစ်ပါသည်။

နိဗ္ဗာန်ကိုရချင်ပါဘိဟု အလွန်လည်း မညွတ်ရပါ။ မညွတ်ဘဲလည်း မရှိရပါ။ အလယ်အလတ်ကျကျ ဖြစ်စေရ ပါမည်။

- သဒ္ဒါတရား၏ရန်သူသည် -မယုံကြည်မှုပင်
- ဝီရိယတရား၏ရန်သူသည် -ပျင်းရိမှုပင်
- သတိ၏ရန်သူသည် -မေ့လျော့မှုပင်
- သမာဓိ၏ရန်သူသည် -ပျံ့လွင့်မှုပင်
- ပညာ၏ရန်သူသည် -သဘောမှန်ကို
မသိမှုပင်

ဤရန်သူများသည် မသိမသာဝင်လာတတ်၍ သမာဓိ
မရဘဲ ပျက်ရသည်များ ရှိပါသည်။

ပညာဟူသည်

- အထူးသိမြင်ရေး၊ ပညာရေးစီမံကိန်းတွင်-
- အမှန်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်း (သမ္မာဒိဋ္ဌိ)
- အမှန်သိကြံစည်စိတ်ကူးခြင်း (သမ္မာသင်္ကပ္ပ)

ဟူသော မဂ္ဂင်(၂)ပါး ပါဝင်ပါသည်။

အမှန်သိ,ဉာဏ်သိ,အရှင်းသိ,အလင်းသိ လောကမှ
လွတ်မြောက်သွားအောင် သစ္စာလေးပါးတရားကို ထူးခြားစွာ
သိမြင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

လောကရေးရာအာရုံတို့၌ နှစ်သက်သာယာမက်မော
တွယ်တာခြင်းမှ လွတ်ကင်းသွားအောင်သိသော အသိဉာဏ်
မျိုးဖြစ်ပါသည်။

တွေ့ကြုံသိမြင်နေရသော အဖြစ်အမျိုးမျိုးများသည်
မမြဲသောတရား၊ ဆင်းရဲတရား ဟုသိမြင်လာပါသည်။

အနှစ်အသားကင်းမဲ့ ဆိတ်သုဉ်းသည့်အနုတ္တဟု
သဘောဉာဏ် ထိမိအောင် ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

ပညာဖြင့် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး ရနိုင်သည်-

-အစွန်းနှစ်ပါးပယ်ပြီး အလယ်လမ်းစဉ်ကို ကျင့်နိုင်
သည်

-(၃၁)ဘုံမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည်

-ကိလေသာတို့ကို အမြစ်ပြတ်ဖြတ်နိုင်သည်

-အနုသယကိလေသာကို ပယ်သတ်နိုင်သည်

-ဒိဋ္ဌိအညစ်အကြေးကို ပယ်သတ်နိုင်သည်

-ရဟန္တာဖြစ်နိုင်သည်

ပညာ(ဝိဇ္ဇာ)၏အကျိုးသည် အလွန်များလှပါသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်အနေအထိုင်ကောင်းရန်ကား သီလဖြစ်
ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သီလစည်းကမ်းနှင့်နေပါ။

စိတ်ကြည်ရွှင်လန်း၊ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ရေးကား
သမာဓိဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သမာဓိတရားကို တည်
ဆောက်ပါ။ သမာဓိဖြင့် တည်ငြိမ်ရွှင်လန်းအောင်လုပ်ပါ။

- အနံ့အသားအခိုင်အမာ(အတ္တ)ဆိုသည်မရှိ
- အကောင်သတ္တဝါဆိုတာလည်း စစ်စစ်မဟုတ်
- အကြောင်းသတ္တိတို့၏ဆက်စပ်မှုတွင် ပေါ်ဟပ်လာ
သောသဘာဝ ပရမတ်ဓာတ်တို့၏အရိပ်အရောင်မျှ
သာဖြစ်ချေသည်
- အဖန်ဖန်ဖြစ်ပျက်မစဲဘဲ ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်နေ
သည့် ဆင်းရဲတရားချည်းသာ ဖြစ်သည်
- သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့၌ တောင့်တမှု
ကြောင့်ကြမှုကင်းရှင်းအောင် အမှန်ထိုးထွင်း သိမြင်
မှုသည် ပညာ

ထိုအမှန်သိ၊ အလင်းသိ၊ အရှင်းသိ၊ အထူးသိမြင်သော
ဝိပဿနာ-ပညာ၊ မဂ်ပညာ-ဖိုလ်ပညာသည် လောကလူမှုရေး
ရာပညာမျိုး မဟုတ်ပါချေ။

လောကီရေးရာပညာမျိုးကား တစ်ပွဲထိုး ခဏနေသာ
ထိုင်သာရှိရုံမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

-ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကို ပျောက်အောင်ဉာဏ်မရောက်နိုင်
ပါ။

-သမုဒယသစ္စာတဏှာ၏ဩဇာခံ၊ တဏှာအမိန့်တိုက်
ချက်အတိုင်း တဏှာအလိုကျ ပုံတော်ဆကိုမျှသာ
သိသော အလိမ္မာပညာမျိုးဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲတရားမှ
တကယ်လွတ်မြောက်အောင် မသိမြင်ကြပါချေ။
လောကရေးရာနယ်ချဲ့အလုပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ခေတ်သိပ္ပံပညာရှင်များက ကမ္ဘာသူ-ကမ္ဘာသားများ
ချမ်းသာစွာ စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေစေရန် စက်မှုလက်မှု၊
လူမှုရေးရာပစ္စည်းဝတ္ထုအမျိုးမျိုးတွေ ထွန်းကားတိုးတက်၍ အံ့
ဩစရာကောင်းအောင် လှုပ်ဆောင်ကြံစည်နိုင်သော်လည်း-
လူသတ္တဝါတို့ ချမ်းသာရေး၊ အစဉ်သွတ်မြောက်ရေးအစကို
ဖြစ်အောင် မကြံစည်နိုင်ကြပါ။

အာရုံဝတ္ထုသစ်တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာမှုသည် ဒုက္ခ
ဆင်းရဲတစ်မျိုး ထပ်မံတိုးလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဝိပဿနာ
ပညာအလိုရ ပြောနိုင်ပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ သီလ,သမာဓိ,ပညာ ဟူသော မဇ္ဈိမပဋိ
ပဒါအလယ်လမ်းစဉ်အမှန်ဖြင့်သာ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ကြ
မည်ဆိုက ဘဝ၏ငြိမ်းချမ်းရေးသည် အမှန်ပင် ရလာပါလိမ့်
မည်။

ဤကျင့်စဉ်ကို ယနေ့လိုက်နာနိုင်သူသည် ယနေ့ပင်
ချမ်းသာမည် အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

သီလ,သမာဓိ,ပညာဟူသော အလယ်အလတ်လမ်း
စဉ်မြတ်သည် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ချမ်းသာစွာနေ
ထိုင်ရေးအတွက် ဓမ္မစက်အုပ်ချုပ်ရေးကြီး ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဘဝတစ်သက်စာမျှသာဖြစ်သော စီမံကိန်းမဟုတ်
ပါချေ။ ဘဝလမ်းစဉ် နိဗ္ဗာန်ဝင်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်ရော
စိတ်ပါ ချမ်းသာစွာနေထိုင်နိုင်သော လမ်းစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

တရားရထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်များဟူသည်

မိမိသည် ဤတတိယအရွယ်တွင် အသိဉာဏ်ရှိ၍(ဝါ) မဂ်ဖိုလ်ရလို၍ တရားကိုအားထုတ်လိုသည်ရှိသော် မိမိ၏စိတ်ဓာတ်နှင့်ဘဝကို လေ့လာဆန်းစစ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် မရထိုက်၊ မရောက်ထိုက်သောသူကို 'အဘဗ္ဗ'ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဝေနေယျ (သတ္တဝါ)ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရပြီး ကျွတ်ထိုက်သောသူကို 'ဘဗ္ဗ ပုဂ္ဂိုလ်'ဝေနေယျ-ဟူ၍လည်းကောင်း ဟောခဲ့ပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏အင်္ဂါများကိုလည်း ပဉ္စဂိုဏ်းရပါဠိတော် သဒ္ဓမ္မဝဂ်၌ ဟောထားခဲ့ပါသည်-

မဂ်ဖိုလ်မရနိုင်ခြင်း (၅)ပါး

- (၁) တရားကိုအထင်သေး၍ မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်း
- (၂) တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်ကို အထင်သေးခြင်း၊ မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်း
- (၃) မိမိကိုယ်ကို အထင်သေးခြင်း၊မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်း

(၄) ပျံ့လွင့်သောစိတ်ဖြင့် တရားနာခြင်း

(၅) မသင့်တာ,မစစ်မမှန်တာကို နှလုံးသွင်းခြင်း

ထိုမှအပြန်အားဖြင့် ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်,ဖိုလ် တရား ရနိုင်ပါသည်။

ဒုတိယသမ္မတ္တနိယာမသုတ်၌-

(၁) တရားကိုမထီမဲ့မြင်ပြုခြင်း

(၂) တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်ကို မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်း

(၃) မိမိကိုယ်ကို မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်း

(၄) ပညာမရှိခြင်း၊ မှိုက်မဲခြင်း၊ ဆွံ့အခြင်း

(၅) သိယောင်,တတ်ယောင်ပြုခြင်း

ဟူ၍ မဂ်ဖိုလ်မရနိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်ငါးမျိုးကို ထပ်မံဟောထားခဲ့ ပါသည်။ ထိုမှအပြန်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်,ဖိုလ်တရား ရနိုင် သည်။

တတိယသမ္မတ္တနိယာမသုတ်၌လည်း-

(၁) ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချလိုစိတ်ဖြင့် တရားနာခြင်း

(၂) အပြစ်ရှာလိုစိတ်ဖြင့် တရားနာခြင်း

- (၃) တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်၌ ထိပါး ပုတ်ခတ်လှိုစိတ် ရှိခြင်း
- (၄) ပညာမရှိခြင်း၊ မှိုက်မဲခြင်း၊ ဆွံ့အခြင်း
- (၅) သိယောင်တတ်ယောင်ပြုခြင်း

ဟူ၍ မဂ်ဖိုလ်မရ နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ငါးမျိုးကို ထပ်မံဟောထားခဲ့ ပါသည်။ ထိုမှအပြန်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်ဖိုလ်တရား ရနိုင် သည်။

တစ်ဖန် ဆတ္တဂုံတ္တရပါဠိတော် သီတိဝဂ်သုဿုသတိ သုတ်၌-

- (၁) မနာယူခြင်း
- (၂) နားမစိုက်ခြင်း
- (၃) သိလိုသောစိတ်မဖြစ်ခြင်း
- (၄) အကျိုးမဲ့ကို မစွန့်ခြင်း
- (၅) အကျိုးရှိသည်ကိုစွန့်ခြင်း
- (၆) သာသနာနှင့်မလျော်သောပညာနှင့် ပြည်စုံ ခြင်း

ဤခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် မဂ်ဖိုလ်မရနိုင်၊ထိုမှအပြန်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်သည်ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

အပ္ပဟာယသုတ်၌လည်း-

“ရဟန်းတို့ တရားခြောက်မျိုးကို မပယ်မူ၍ ဉာဏ်အမြင်နှင့်ပြည့်စုံမှု သောတာပတ္တိမဂ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် မထိုက်တန် အဘယ်ခြောက်မျိုးနည်း-

- (၁) သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
- (၂) ဝိစိကိစ္ဆာ
- (၃) သီလဗ္ဗတပရာမာသ
- (၄) အပါယ်ရောက်ကြောင်း လောဘ
- (၅) အပါယ်ရောက်ကြောင်း ဒေါသ
- (၆) အပါယ်ရောက်ကြောင်း မောဟ

ဤတရားခြောက်မျိုးကို ပယ်နိုင်လျှင် သောတာပတ္တိမဂ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ထိုက်တန်၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖန် ဘဝရဏသုတ်၌-

- (၁) ပဉ္စနန္ဒရိယကံကြီးငါးပါးကို ထိုက်နေခြင်း
- (၂) နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်နေခြင်း
- (၃) တိဟိတ်မဟုတ်ဘဲ ဒွိဟိတ်, အဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေခြင်း
- (၄) ယုံကြည်လေးစားမှုမရှိခြင်း
- (၅) အလိုမရှိခြင်း တရားနခမ်းသတ်နေခြင်း
- (၆) အသိဉာဏ်လွဲမှားနေခြင်း

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း မဂ်ဖိုလ်မရနိုင်၊ ထိုမှအပြန် ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များသာ မဂ်ဖိုလ်တရားရနိုင်သည်ဟု ဟောထား ခဲ့ပါသည်။

ဒသဂုံတ္တရပါဠိတော်၊ ဒုတိယပဏ္ဏာသကာ၊ ဥပါလိဝဂ်၊ အဘဗ္ဗသုတ်တွင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့မျက်မှောက်မပြုထိုက်သော အဘဗ္ဗပုဂ္ဂိုလ်၏ အင်္ဂါ(၁၀)ပါးကို ဟောကြားထားပါသည်။

- ၁။ တပ်မက်နှစ်သက်ခြင်း (ရာဂ)
- ၂။ ပြစ်မှားခြင်း (ဒေါသ)
- ၃။ မိုက်မဲခြင်း (မောဟ)
- ၄။ အမျက်ထွက်ခြင်း (ကောဓ)

- ၅။ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း (ဥပနာဟ)
- ၆။ သူ့ကျေးဇူးကိုချေဖျက်ခြင်း(မက္ခ)
- ၇။ ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်း (ပဠာသ)
- ၈။ ငြူစုခြင်း (ဣဿာ)
- ၉။ ဝန်တိုခြင်း (မစ္ဆရိယ)
- ၁၀။ ထောင်လွှားခြင်း (မာန)

ဤတရား(၁၀)ပါးကို မပယ်စွန့်နိုင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မျက်မှောက်မပြုနိုင်၊ ရဟန္တာမဖြစ်နိုင် ဟူ၍ ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။

သင်သည် တတိယအရွယ်ဘာဝနာသည်ဘဝတွင် နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုလိုလျှင် ဤဆယ်ပါးကိုရှောင်နိုင်ကွင်း နိုင်၊ ပယ်နိုင်၊ မပယ်နိုင်ကို မိမိကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်ပါလေ။

ယနေ့ခေတ်သည် ရဟန်းအရိယာ၊ လူအရိယာပေါများနေသေးသောခေတ်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်နှင့် အဆုံးအမတရားများ၊ ကျင့်ရန် နည်းလမ်းမှန်များ ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေသေး၍ ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် တရားစစ်တရားမှန် ကျင့်နည်းမှန်၍ အရိယာဖြစ်နိုင်သူ ပေါများလှပါသည်။

ထိုပေါများလှသောအရိယာများကို မိမိက မသိဘဲ အထင်သေးအမြင်သေး ပြစ်မှားစွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ခြင်း ဟုဆိုအပ်သော ဥပါဝါဒန္တရာယ် မကျရောက်အောင် သတိထားရပါမည်။

ထိုဥပါဝါဒန္တရာယ်သည် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်လည်း ဆုံးရှုံး၊ လူ့အဖြစ်၊ နတ်အဖြစ်ကိုမျှ ဆုံးရှုံးသွားရတတ်ပါသည်။

မဂ်တား ဖိုလ်တား လူ့အဖြစ်၊ နတ်အဖြစ်ကိုပါ တားဆီးတတ်သောသဂ္ဂန္တရာယ်၊ မဂ္ဂန္တရာယ်ငါးမျိုး ရှိပါသည်-

- (၁) ပဉ္စနန္တရိယကံကြီးငါးပါးထိုက်နေခြင်း (ကမ္မန္တရာယ်)
- (၂) ပဋိသန္ဓေကပင် အဟိတ်၊ဒွိဟိတ်၊ ဆွံ့အ၊နားမကြား ဖြစ်နေခြင်း (ဝိပါကန္တရာယ်)
- (၃) နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်နေခြင်း (ကိလေသန္တရာယ်)
- (၄) အရိယာများကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း(ဥပါဝါဒန္တရာယ်)
- (၅) ဂရုကအာပါတ်၊ ဝိနည်းစည်းကမ်းကို ကျူးလွန်ခြင်း (အာဏာဝိတိက္ကမ္မန္တရာယ်)

မဂ်ဖိုလ်ရလို့သူတိုင်းသည် ဤအန္တရာယ်ငါးပါး မသင့် မိအောင်သတိနှင့် ရှောင်ရှားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ကောင်းမှုအန္တရာယ်(ပုညန္တရာယ်)နှင့် တရား အန္တရာယ်(ဓမ္မန္တရာယ်)ဖြစ်တတ်မှုလည်း ရှိပါသေးသည်။

ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
ကဗောဓိပက္ခိယဒီပနီ၌ လမ်းညွှန်ဆုံးမ ရေးပြထားသည်ကို
တွေ့ရပါသည်။

ဓမ္မန္တရာယ်ဖြစ်ပုံ

သာသနာနှင့်ကြံ့ကြိုက်ပါလျက်သားနှင့် ဝိဇ္ဇာမျိုး 'ပ'
နေခြင်းသည် အနာကြီးနာလှ၏။ လူဖြစ်နဲ့လှ၏။ နေယျ-ပဒပရ
မခေတ်ဖြစ်၍ အလေးပြုအားထုတ်မှု ယခုဘဝ၌ ဖြစ်စေ၊ နတ်
ပြည်၌ ဖြစ်စေ၊ ဤသာသနာတွင်း၌ ဖြစ်စေ၊ နောက်ဘုရား၌
ဖြစ်စေ၊ ကျွတ်တန်းဝင်နိုင်၏။ ယခုကာလ သီလနှင့်ပြည့်စုံသူ
ပေါ၏။ သမထဝိပဿနာပေါက်သူ နည်း၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

သမထ,ဝိပဿနာမှု၏ ဓမ္မန္တရာယ်ကိုပြုတတ်သော
မိစ္ဆာဓမ္မတို့ အလွန်ထကြွသောင်းကျန်းနေသောအခါ ဖြစ်လေ့
သောကြောင့်တည်း-

- (၁) သံသရာဘေးကိုကောင်းစွာမမြင်ခြင်း
- (၂) မဂ်, ဖိုလ်ရရှိနိုင်သော ခေတ်ကာလမဟုတ်ဟု
ထင်မှတ်ခြင်း
- (၃) ပါရမီအရင့်ကို စောင့်စားခြင်း

- (၄) ယခုကာလရှိကြသူတို့ကို ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ထင်မှတ်ခြင်း
- (၅) အဓိပတိဖြစ်သော ရှေးရှေးဆရာကြီးတို့ပင် မဖြစ်နိုင်ကြကုန်ပြီဟု ဆန္ဒ၊ ဥဿာဟနကို စွန့်ထားခြင်း
- (၆) ကျမ်းဂန်တို့၌ တိုက်ရိုက်ရှိနေသော ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ရပ် ပဋိပတ်ကျင့်စဉ်များကိုသာ တွေ့ရှိ၍ ခေတ်သမယကိုမမျှော်မိကြကုန်သော ဆရာ တို့သည်ကား ယခုအခါ၌ သမထအမှု၊ ဝိပဿနာအမှုများကို အားထုတ်နိုင်လျှင် သီလဝိသုဒ္ဓိပြည့်စုံပြီးလား၊ သီလဝိသုဒ္ဓိ မရှိရင် အာပေါက်အောင်စီးဖြန်းသော်လည်း မဖြစ် ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိကြကုန်၏။ အချို့သော လူပြိန်းတို့ကလည်း ထိုစကားကို နားယောင် ကြကုန်၏။ ဓမ္မန္တရာယ် ဖြစ်လေ၏။

ထိုသူတို့သည် အခါသမယကို မသိကြသည့်အတွက် ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံမှရယူနိုင်သော ဝိဇ္ဇာမျိုးမှအပဖြစ် ကြကုန်လတ္တံ့။

လွန်ခဲ့ပြီးသော အနုမတဂ္ဂသံသရာ၌ ဂင်္ဂါသဲလုံးမျှမက ဘုရားများနှင့်ကြုံခဲ့ကြပေမယ့် မျိုးခံမရှိ၍ မကျွတ်ရဘဲ သံသရာ မျောကြရကုန်၏။

လောက၌တစ်ယောက်သောသူသည် ရဟန်းပြုမည်၊ ကြံစည်အားသစ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ယောက်သောသူက တစ် သက်လုံးနေနိုင်မှကြံ၊ မနေနိုင်လျှင် မကြံနှင့်ဟု ဆိုတတ်မိ၏။ ဓမ္မန္တရာယ်ပြုသည်မည်၏။

သီလ, သမာဓိ, ပညာကိုလည်းကောင်း၊ အားထုတ်သူ ကိုလည်းကောင်း ရှုတ်ချလျှင် ဓမ္မန္တရာယ်ငြိတတ်သည်။

ဓမ္မန္တရာယ်ငြိခဲ့လျှင် နောက်နောက်ဘဝတို့၌ သီလ သိက္ခာ, အလိမ္မာကင်းရှင်း၍ ယုတ်ညံ့ခြင်းအတိ ဖြစ်သည်။ သတိမူကြလေကုန်။

ပုညန္တရာယ်ဖြစ်ပုံ

ဒါနကုသိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါနပြုလုပ်သူကိုလည်း ကောင်းရှုတ်ချလျှင် ပုညန္တရာယ်ငြိတတ်သည်။ ပုညန္တရာယ်ငြိ ခဲ့လျှင် နောက်ဘဝတို့၌ တန်ခိုးအရှိန်အဝါ ဥစ္စာဓနကင်းရှင်း၍ ဆင်းရဲအတိ ဖြစ်တတ်သည်။

ယခုအခါ သာသနာအတွင်း ကြံကြိုက်ကြကုန်သော သူအပေါင်းတို့အား ပြုဆိုင်ခဲ့ပြီးသော မိစ္ဆာဓမ္မတို့ကို ပယ်ရှင်း၍ ယခုဘဝ၌ပင် အပါယ်သံသရာမှ ကျွတ်ထိုက်လည်း ကျွတ်စေရမည်။ မကျွတ်ထိုက်လျှင်လည်း နောင်ဘဝ၌လည်းကောင်း၊ နောက်ဘုရားသာသနာတော်၌လည်းကောင်း ကျွတ်လွတ်နိုင်ရန် သမထ-ဝိပဿနာ ပါရမီမျိုးစေ့ကို အောင်မြင်စွာရစေမည် ဟု ထက်သန်သောဆန္ဒ၊ ဝီရိယဖြင့် သမထ၊ ဝိပဿနာအလုပ်များကို ယောက်ျား-မိန်းမအားထုတ်ကြမ္မာသာ ဘဝအခြေအနေနှင့် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ရန် ပြုဆိုင်ခန်းပြီး၏။

ပါဠိ = စိတ္တုပ္ပါဒမတ္တမ္ပိကုသလေသုဓမ္မေသု ဗဟုပကာရ ဝဒါမိ-ဟုဟောတော်မူ၏။

အနက် = ကုသလေသုဓမ္မေသု-ကောင်းမှုကုသိုလ်တရားငါးမျိုးတို့၌၊ စိတ္တုပ္ပါဒမတ္တမ္ပိ-စိတ်အကြံဖြစ်ခါမျှကိုလည်း၊ ဗဟုပကာရံ-ကျေးဇူးဥပကာရများ မြတ်လှ၏ ဟူ၍ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ ဝဒါမိ-ဟောတော်မူ၏။

ဓမ္မန္တရာယ်ပြစ်ဒါဏ်ဆယ်ပါးလင်္ကာ

အရိယာဇာတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို၊ ပြောတတ်ပြစ်ဆို၊
 အညစ်ပို၍၊ မလိုရန်ငြိုး၊ ထိုလူမျိုး၌၊ ဆယ်မျိုးပြစ်ဒါဏ်
 တွေ့ပြီးမှန်ခဲ့၊ သွေးအန်ဖြစ်လွယ်၊ ရောင်းဝယ်နှံ့ခြင်း၊
 ချွတ်ယွင်းအင်္ဂါ၊ နှနာကုဋ္ဌ၊ နှုတ်ဖောက်ပြန်၊ မင်းဒါဏ်
 သင့်ခန်း၊ ကြမ်းတမ်းစွပ်စွဲ၊ သေကွဲသားချင်း၊ ပျက်ယွင်း
 စည်းစိမ်၊ နေအိမ်မီးလောင်၊ ဒုက္ခကောင်သည်၊
 လူဘောင်ဒိဋ္ဌ၊ တွေ့ကြုံရ၍၊ သေရငရဲ၊ ကမ္ဘာစွဲခဲ့၊
 ရောက်ဆဲလူပြည်၊ တတ်ပြန်လေသော်၊ ကျက်သရေဖွဲ့၊
 မဂ်ဖိုလ်လွဲလျက်၊ အမြဲကြမ္မာ၊ ဝဋ်ကြောင်းပါသည်
 ရောင်ရာဓမ္မ၊ အန္တရာယ်တည်း။



အကျင့်လေးမျိုးနှင့်ကျင့်စဉ်လမ်းမှန်

တရားဘာဝနာအားထုတ်ရာ၌ ဘုရားရှင်က အကျင့်လေးမျိုးရှိကြောင်း စတုအင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်၊ ပဋိပဒါဝဂ်၊ ဝိတ္ထာရသုတ်၌ အကျယ်ဟောပြောပြခဲ့ပါသည်။

၁။ အကျင့်ဆင်းရဲအသိနွေးသောအကျင့်

အချို့သောသူသည် ပင်ကိုသဘောအားဖြင့် ပြင်းထန်သော ရာဂ၊ဒေါသ၊မောဟ သဘောများ ရှိကြသောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း (ဒုက္ခ၊ဒေါမနဿ)တို့ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား-

သဒ္ဓိန္ဒြေ

ဝီရိယိန္ဒြေ

သတိ၌

သမာဓိ၌

ပညိ၌ အားဖြင့် ဣန္ဒြေငါးပါး နှံ့နှေးသည်။

ဤငါးပါးနှင့် နှံ့နှေးသောကြောင့် အာသဝေါတရား ကုန်ခြင်းငှာ မိမိ၏မဂ်သမာဓိသို့ နှံ့နှေးစွာ ရောက်တတ်သည်။

၂။ အကျင့်ဆင်းရဲ၍ အသိမြန်သောအကျင့်

အချို့သောသူသည် ပင်ကိုသဘောအားဖြင့် ပြင်းထန်သော ရာဂ,ဒေါသ,မောဟ သဘောများ ရှိကြသောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းတို့ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည်။

သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဣန္ဒြေငါးပါး၌ လွန်ကဲစွာ ရှိသောကြောင့် မဂ်သမာဓိသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်တတ်ကြသည်။

၃။ အကျင့်ချမ်းသာ၍ အသိနှေးသောအကျင့်

အချို့သောသူသည် ပင်ကိုသဘောအားဖြင့် ပြင်းထန်သော ရာဂ,ဒေါသ,မောဟ သဘောများ မရှိကြသောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းတို့ မပြတ်မခံစားရပေ။ ဣန္ဒြေငါးပါးမူကား နှံ့နှေးကြသည်။

ဣန္ဒြေငါးပါး နံ့နွေးသောကြောင့် မဂ်သမာဓိသို့ နွေး
ကွေးစွာရောက်ရှိကြသည်။

၄။ အကျင့်ချမ်းသာ အသိလျင်မြန်သောအကျင့်

အချို့သောသူသည် ပင်ကိုသဘောအားဖြင့် ပြင်းထန်
သော ရာဂ၊ဒေါသ၊မောဟ သဘောများမရှိကြသောကြောင့်
ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းတို့ မပြတ်မခံစားရပေ။ ဣန္ဒြေ
ငါးပါးမူလည်း လွန်ကဲကြသောကြောင့် မဂ်သမာဓိသို့
လျင်မြန်စွာရောက်ကြသည်။

ဤအကျင့်လေးမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ပဋိပဒါဝဂ္ဂ၊ဥဘယ
သုတ်တွင်-

- အကြင်အကျင့်သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာလည်းကျင့်ရ
သည်။ နံ့နွေးသောအသိဉာဏ်ရှိလည်းရှိက နှစ်ပါးစုံ
ယုတ်ညံ့သောအကျင့်ဖြစ်သည်။
- အကြင်အကျင့်သည် လျင်မြန်သောအသိဉာဏ်ရှိပြီး
ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ကျင့်ရပါကလည်း ယုတ်ညံ့သည်။
- အကြင်အကျင့်သည် ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ အကျင့်
ရပြီး နံ့နွေးသော အသိဉာဏ်ရှိကလည်း ယုတ်ညံ့
သည်။

-အကြင်အကျင့်သည် ချမ်းသာလွယ်ကူစွာလည်း
ကျင့်ရသည်။ လျင်မြန်သော အသိဉာဏ်လည်း
ရှိသည်ဟုဆိုက နှစ်ပါးစုံမြတ်သောအကျင့်ဖြစ်သည်။

ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤအကျင့်နှင့်ပတ်သက်၍ သဠာယတနသံယုတ်၌
ဂါမဏိသံယုတ်၌ ရာသိယရွာသူကြီးက ဘုရားရှင်ကို-

“အရှင်ဂေါတမသည် ပြင်းထန်သောအကျင့်ကိုကဲ့ရဲ့၏
ပြင်းထန်သောအကျင့်၌မှီ၍၊ခေါင်းပါးသော အသက်
မွေးမှုရှိသူအားလုံးကို တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲ၏။ ပုတ်
ခတ်၏။ ဤသို့ဆိုကြသောသူတို့သည် ဘုရားရှင်၏
စကားတော်အတိုင်း ဆိုရာရောက်ပါသလား၊ ဘုရား
ရှင်ကို စွပ်စွဲရာရောက်ပါသလား၊ တရားတော်အား
လျော်သောတရားကို ဆိုရာရောက်ပါသလော”

ဟူ၍ မေးတော်မူသည်။

ထိုအမေးကို ဘုရားရှင်က-

“ဤသို့ဆိုကြသောသူတို့သည် ငါစကားအတိုင်းဆိုရာ
မရောက်ပါ ထင်ရှားမရှိ၊ မဟုတ်မမှန်သောစကားဖြင့်
စွပ်စွဲရာဖြစ်သည်”

ဟူ၍ မိန့်ကြားသည်။

ဆက်လက်၍ -

“ရွာသူတို့၏ အကျင့်ဖြစ်သော ပုထုဇဉ်အကျင့် ဖြစ်
သော အရိယာတို့အကျင့်မဟုတ်သော အကျိုးမဲ့နှင့်
စပ်သော ကာမဂုဏ်တို့၌ တွယ်တာကပ်ငြိသော
အကျင့်သည် အစွန်းတစ်ဖက်ဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲသော အရိယာအကျင့်မဟုတ်သော၊ အကျိုးမဲ့
နှင့်စပ်သော ကိုယ်ကိုပင်ပန်းစေသော အားထုတ်ခြင်း
သည် အစွန်းတစ်ဖက်ဖြစ်သည်။

ဤအစွန်းနှစ်ဘက်ကို မမှီဝဲအပ်၊ ဉာဏ်မျက်စိကို
ပြုတတ်သော အသိဉာဏ်ကိုပြုတတ်သော၊ ငြိမ်းခြင်းငှာ၊ အထူး
သိခြင်းငှာ၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှာ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ခြင်းငှာ
အလယ်အလတ်ဖြစ်သော အကျင့်ကို ဘုရားရှင်သည်
ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူပါသည်။

ထိုအလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်ဟူသည်-

- မှန်ကန်သော မြင်ခြင်း
- မှန်ကန်သော ကြံစည်ခြင်း
- မှန်ကန်သော စကားရှိခြင်း

- မှန်ကန်သော အလုပ်ရှိခြင်း
- မှန်ကန်သော အသက်မွေးမှုရှိခြင်း
- မှန်ကန်သော လုံ့လရှိခြင်း
- မှန်ကန်သော သတိရှိခြင်း
- မှန်ကန်သော တည်ကြည်မှုရှိခြင်း

ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးသည် အရိယာမဂ်ဖြစ်သည်။ ဤအလယ်အလတ်
 လမ်းစဉ်ကို ငါဘုရား သိတော်မူ၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပါ
 သည်။



ဒိဋ္ဌိကိလေသာအမြစ်ဖြတ်ပါ

ကိလေသာအပေါင်းတို့တွင် ဒိဋ္ဌိဟူသောကိလေသာသည် အဆိုးရှားဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ခပ်သိမ်းသောဒုစရိုက်အမိုက်ကြီး အမှားကြီးဟူသမျှတို့သည် ထိုဒိဋ္ဌိမှ ဖြစ်ပွားကြပါသည်။

ဒိဋ္ဌိကိလေသာအမြစ်ပြတ်လျှင် ခပ်သိမ်းသောဒုစရိုက်အမိုက်ကြီးအမှားကြီးတို့သည် အမြစ်ပြတ်ကုန်တော့သည်။ ထိုသူများ အပါယ်သံသရာကြီး အပြီးချုပ်ငြိမ်းပါတော့သည်။

ထိုဒိဋ္ဌိကိလေသာကို အမြစ်ပြုတ်အောင် ဆောင်ရွက်ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် အထူးလိုအပ်လှပါသည်။

လောကဥပမာအားဖြင့် ပျင်းရိသော ယာလုပ်ယောက်ျားသည် စိုက်ပျိုးရန်တောချုံတစ်ခုကို ရှင်းလင်းရာ၌ ကြီးပားသော အငုတ်,အရင်းတို့ကို ရှောင်ကွင်းပြီးရှင်းလင်းကာ ထိုမြေပေါ်၌ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးသည်။

မိုးလေဖြောင့်မှန်လျှင် တစ်နှစ်စာ စားရသောက်ရရုံ
မျှရ၏။ မိုးဦးကျလျှင် ယာပြင်တစ်ခုလုံး ချုံနွယ်သစ်ပင်တို့ဖြင့်
ပြည့်ပြန်၏။ ခုတ်ထွင်၍ မျိုးကြံမြ၊ ပျိုးကြံရပြန်သည်။ ယာ
ကောင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ မရှိ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ခုတ်ထွင်မှု မငြိမ်းနိုင်
ရှိလေသည်။

မိုးခေါင်၍သော်လည်းကောင်း၊ မိမိက အရပ်တစ်ပါး
၌ နေရခိုက်ကြံ၍သော်လည်းကောင်း၊ မခုတ်မလုပ်ရဘဲ သုံး၊
လေး၊ ငါးနှစ်သည် ကြာညောင်းခဲ့လျှင် တောကြီးမြက်မည်း
ဖြစ်ပြန်လေသည်။

ဝီရိယကောင်းသော ယောက်ျားသည်ကား ပေါက်တူး၊
ပေါက်ဆိန်၊ တူးရှင်းစုံလင်စွာနှင့်တကွ အစမှစ၍ ရှိသမျှသော
ချုံနွယ်သစ်ပင်တို့ကို ရှေးဦးစွာ အကိုင်းအခက်တို့ကို ခုတ်ထွင်
ရှင်းလင်း၍ အငုတ်အရင်းမျှသာ ကျန်စေသည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်၍ အငုတ်အရင်းတို့ကိုဖြတ်တောက်
ရှင်းလင်း၍ မြေတွင်းရှိ အမြစ်ကြီးငယ်မျှသာ ကျန်စေသည်။

သုံးကြိမ်မြောက်၍ အမြစ်ကြီးငယ်တို့၏ပွားစီးဖြစ်ပေါ်
ရာမြေတို့ကို ဖယ်ရှားတူးဖော်ပြီး အမြစ်တို့ကို တွယ်ရာမရဖြစ်
အောင် တူးဖော်ထား၏။

လယ်ပေါ်၌ အမြစ်တို့ကို နောက်ထပ်တစ်ဖန်မပေါက်
ပွားစေရန် အထက်အညွန့်မထွက်စေရန် ဓားဖြင့်နုတ်နုတ်စဉ်း
ပစ်ပြန်သည်။ ထိုအမြစ်များကို နေလှန်းပြီး ခြောက်သွေ့သော
အခါ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သာယာချောမွေ့သောယာပြင်ကြီးဖြစ်လာ
သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာဖြစ်ထားသော်လည်း ထိုအပင်တို့ကား
ပြန်ပေါက်ရောက်ခြင်းမရှိတော့ပေ။

ဤဥပမာ၌-

-အကိုင်းအခက်များ ရှင်းလင်းမှုသည် သီလဝိသုဒ္ဓိနှင့်
တူပါသည်

-မြေပေါ်၌ပေါ်နေသော အငုတ်အရင်းတို့ကိုရှင်းလင်း
မှုသည် သမာဓိဟုဆိုအပ်သော စိတ္တဝိသုဒ္ဓိနှင့်တူပါ
သည်

-အမြစ်ဟူသမျှ ပယ်နုတ်ရှင်းလင်းပစ်ခြင်းသည် ခန္ဓာ
ငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို ဝိပဿနာရှုသုနှင့်တူပါ
သည်

မြေကြီးသည် ပကတိအတိုင်းတည်ရှိ၍ သစ်ပင်ကြီး
ငယ်တို့ကို အစာရေစာ ဝစွာပေး၍ မွေးမြူသဖြင့် သစ်ပင်ကြီး
ငယ်တို့သည် ထိုကျေးဇူးဖြင့် စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးကြီးပွားကြသကဲ့သို့

ရုပ်နာမ်တရားတို့ကိုလည်း ကိလေသာတို့က အစာရေစာ ဝစွာ
ကျွေး၍ မွေးမြူထားသဖြင့် အနမတဂ္ဂသံသရာတစ်လျှောက်
ကြီးပွားရှင်သန်လျက် ရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုမြေတို့ကို ပယ်လှန်၍ ပစ်လိုက်သော် သစ်မြစ်တို့
သည် တွယ်ရာမရ ကျွတ်ထွက်သေဆုံးကုန်ကြသကဲ့သို့ မိမိ
ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို ဝိပဿနာဉာဏ်ပေါက်တူးနှင့် ဖြိုပစ်သည်
ရှိသော် ကိလေသာအမြစ်တို့သည် တွယ်ရာမရှိရာမရှိတော့ဘဲ
ကျွတ်လွတ်ကြပေမည်။

သစ်မြစ်တို့ကို မြေပေါ်တွင် ဒီအတိုင်းထားကာ အတက်
အညွန့်ပြန်၍ ပေါက်နိုင်သည်။ မီးရှို့ပစ်လိုက်မှ ကြီးပွားမှုရပ်တန့်
သကဲ့သို့ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို မဂ်ဉာဏ်တည်းဟူ
သောမီးဖြင့် အကြွင်းမဲ့ ဖုတ်ကြည်းရှို့ပစ်မှသာ ကိလေသာ
အကြွင်းမဲ့ပြတ်၍ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ကို ရရှိကြမည်ဖြစ်သည်။

ဤကိလေသာပြတ် ဝိပဿနာအကျင့်သည် ဘုရား
သာသနာရှိသောအခါ၌သာ ရအောင်ပါသည်။ သာသနာပဉ္စ
မရနိုင်ပါချေ။



ကိန်းအောင်းအနုသယကို မှယ်သတ်တတ်ပါ

သတ္တဝါတို့၏သန္တာန်တွင် အစဉ်ဖြစ်ပွားနေသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ စသောကိလေသာ တရားများ အစဉ်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိပါသည်။ ထိုတရားများကို သီလ-သမာဓိ- ပညာဟူသော မြတ်သောအကျင့်ဖြင့် ပယ်ရှား နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရပါမည်။

ကိလေသာတရားတို့တွင် တစ်ခုသော လောဘကိ လေသာတရား၌ အခိုက်အတန့်သည် (၃)မျိုး ရှိပါသည်-

- ၁။ လွန်ကျူးမှုအခိုက်အတန့် (ဝိတိက္ကမ)
- ၂။ စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လောင်နေမှုအခိုက်အတန့် (ပရိယုဋ္ဌာန)
- ၃။ အစဉ်ကိန်းအောင်းနေမှုအခိုက်အတန့် (အနုသယ)

ဝစီဒွါရ (နှုတ်)မှလောဘစကားမျိုးထွက်၍လာအောင်
အလွန်သောင်းကျန်းမှု

ကာယဒွါရ (ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်)မှ လောဘအမှုအရာ
မျိုးဖြစ်ပွားလာအောင် အလွန်သောင်းကျန်းမှု

ဤသို့ ကိုယ်-နှုတ် နှစ်ပါး လှုပ်ရှားလာအောင် ဖော်ပြ
နေသောသာယာမှု၊ ချစ်ခင်မှု၊ ရချင်မှုများသည် လွန်ကျူးမှု
(ဝိတိက္ကမ)အခိုက်အတန့်များ ဖြစ်ပါသည်။

ဤလွန်ကျူးမှုများကို ဘေးမှမြင်ကြလျှင်-ဤသူသည်
သာယာသော တဏှာရာဂလောဘဖြစ်နေသည် ဟု သိနေ
ကြသည်။

-ကိုယ်နှုတ်လှုပ်ရှား မလွန်ကျူးဘဲ စိတ်ထဲ၌သာလျှင်
လိုချင်မှုဇောများ ပွက်ပွက်ဆူထနေခြင်းသည် ပရိယု
ဋ္ဌာနအခိုက်အတန့်ဖြစ်သည်။

ဤလောဘသည်ကား စိတ်ထဲမှာသာ ခံစားဖြစ်ပေါ်
နေ၍ သာမန်လူတို့မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်ပေ။

အဘိညာဉ်ရပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ကိုယ်စောင့်နတ်စသော နတ်
များသာ သိရှိနိုင်ပါသည်။

စိတ်သန္တာန်၌ ဇောကိစ္စနှင့်အမျှထကြွခြင်း မရှိမူ၍ အနမတဂ္ဂသံသရာနှင့်အမျှ စိတ်သန္တာန်ထဲဝယ် အမြဲထာဝရ ကိန်းအောင်းငုပ်လျှိုးနေသော လောဘသည် 'အနုသယ' ဖြစ်သည်။

ဤလောဘကိုမူ သဗ္ဗညုတဘုရားရှင်တို့သာသိနိုင်ပါ သည်။ သာသနာပအခါ၌ တခြား-တခြားသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ မဆိုထားဘိ သရဘင်္ဂရသေ၊ ဟရိတစ ရှင်ရသေ၊ ဓမ္မဓဇရှင်ရသေစသော အဘိညာဉ်ရ ဘုရား အလောင်းတော်ကြီးများသော်မှ ဤအနုသယလောဘကို မသိနိုင်-မမြင်နိုင်ကြပေ။

ဘုရားအလောင်းတော်ရသေကြီးများသည် စျာန် အဘိညာဉ်သမာဓိဖြင့် နှစ်ရှည်လများစွာ ဟိမဝန္တာ၌ နေကြပြီး တစ်ချိန်တွင် ဗာရာဏသီသို့ရောက်လာကြပြီး မင်းဥယျာဉ်၌ နေထိုင်သီတင်းသုံးကြသည်။

နေ့စဉ်ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မင်းနန်းတော်သို့ ဆွမ်းစား ကြွကြသည်-

တစ်နေ့သောအချိန်တွင် ကောင်းကင်မှ မိဖုရားကြီး အသွင်အပြင်ကို မြင်ကြရာ မိဖုရားကြီး၏အသွင်အပြင် ရုပ်

အဆင်း၌ ရှင်ရသေ့၏မျက်စိနှင့် ဘဝင်ဓာတ်တို့ကို ခိုမိသည်၊
 မီးခြစ်ဆံနှင့် ယမ်းပြားထိခိုက်မိ၍ မီးထတောက်သကဲ့သို့
 ကာမစ္ဆန္ဒ ခေါ်သော လောဘတဏှာရာဂမီးသည် အနုသယ
 ငုတ်ဓာတ်မှ ခဏချင်းထတောက်ကာ နှလုံးပြင်မှာ ပွက်ပွက်
 ဆူတော့သည်၊ ကောင်းကင်မှငှက်လေး မြားထိ၍ ကျသကဲ့သို့
 ရှင်ရသေ့များသည် အဆင်းဓာတ်လက်နက်၏ဘဝင်၌ဝင်ခြင်း
 ကြောင့် ခဏချင်းဈာန်လျှော့ကြကာ မိဖုရားထံသို့ ရောက်ခဲ့ကြ
 ရသည်။

အလားတူပင် သီဟိုဠ်၌ ဈာန်ပျံ့ကိုရင်ငယ်သည် ဆရာ
 နောက်သို့ ဈာန်ပျံ့၍ သပိတ်လိုက်ပေးရင်း ရေကန်ထဲ၌ သီချင်း
 ဆို၍ ကြာပန်းခူးနေသော မိန်းမငယ်၏အသံ၌ သာယာနှစ်
 သက်သဖြင့် ဈာန်လျှော့ခဲ့ရသည်၊ ဤသည်မှာ အသံဟူသော
 လက်နက်စူးရှပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုရှင်ရသေ့ ရှင်သာမဏေသည် လောဘငှပ်ဓာတ်
 လှုပ်ကြွ၍ ပရိယုဋ္ဌာနအဖြစ်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
 အနှစ်ရှည်ကြာစွာ အားထုတ်၍ထားအပ်သော ဈာန်အဘိညာဉ်
 သမာပတ်တို့သည် ခဏချင်းပင် အကုန်ကွယ်ပျောက်တော့
 သည်။

ဤသို့လျှင် သမထမည်သည် အနုသယကို မပယ်နိုင်
ပါ။ အနုသယဟူသော ငုပ်ဓာတ်အဖြစ်ကို မပြတ်နိုင်သမျှ
ကာလပတ်လုံး ဘဝင်္ဂဘုံမှာ ဗြဟ္မာကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်သော်
လည်း အပါယ်ဘုံမှ လွတ်ခွင့်မရှိသေးပါ။

ဤအနုသယစသည်နှင့်ပတ်သက်၍ လောကဥပမာ
နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် မီးခြစ်ဆံနှင့်ကော်ပြားအသွင်ရှိပါသည်။

-စိတ်သန္တာန်သည် မီးခြစ်ဆံနှင့်တူသည်။

-စိတ်သန္တာန်အတွင်းရှိ အစဉ်ကိန်းဝပ် ငုပ်နေသော
လောဘသည် မီးခြစ်ဆံ၌ရှိသော မီးဓာတ်နှင့်တူပါ
သည်။

-အဆင်း၊ အသံ စသောအာရုံခြောက်ပါးသည် ယမ်း
သုတ်ထားသော ကော်ပတ်နှင့်တူပါသည်။

ကော်ပတ်နှင့်မီးခြစ်ဆံ မတွေ့သေးမျှကာလပတ်လုံး
ထိုမီးစာသည် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပူလောင်မှုအစွမ်းမပြနိုင်
သေးပါ။

ထို့အတူပင် အနုသယဟူသောကိန်းဓာတ်၊ ငုပ်ဓာတ်၊
ရုပ်ဓာတ်တစ်မျိုးသည် မိမိကိုယ်ကြွစေသောအာရုံမျိုး မျက်စိ
စသော အပေါက်တစ်ခုခုတွင် မထိခိုက်လာသေးသမျှ ငြိမ်ဝပ်
နေပါသည်။ ကိလေသာမရှိသကဲ့သို့ပင် ထင်နေရပါသည်။

မီးခြစ်၌ငုပ်နေသောမီးဓာတ်သည် ယမ်းကော်ပတ်နှင့် တိုက်ခိုက်မိသောအခါ မီးခြစ်ဆံ့၌ မီးထ,တောက်ပါတော့သည် အလားတူပင် လောဘစသော ကိလေသာငုပ်ဓာတ် ကို ထကြွအောင်နှိုးဆော်၊ လှုံ့ဆော်နိုင်သော အဆင်း,အသံ စသောအာရုံသည် မျက်စိ,နားစသည်၌ တိုက်ခိုက်ဆုံစည်းလာ သည်။

ထိုအခါ ထိုငုပ်ဓာတ်သည် ခဏချင်းထကြွ၍ ဇော ကိစ္စနှင့် မနောဒွါရအစဉ်မှာ ပွက်ပွက်ဆူလောင်စွာ ဖြစ်ပေါ် လာသည်။

ဤသည်မှာ ပရိယုဋ္ဌာန-ဟူသော ထဓာတ်ကြွဓာတ် သဘောဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် မီးခြစ်ဆံ့၌တောက်လောင်နေသော မီး တောက်သည် မီးဇာမရှိခဲ့လျှင် မီးခြစ်ဆံ့တွင်ပင် သေငြိမ်းရလေ သည်။

လောင်စာမီးဇာရှိပါက ခဏချင်းပင် အားကြီးစွာ တိုး ပွားပြီး တစ်မြို့လုံး၊ တစ်ရွာလုံးပင် ပြာဖြစ်သွားအောင် သောင်း ကျန်းဖျက်ဆီးသွားနိုင်ပါသည်။

အလားတူပင် မနောဒွါရ၌ ထကြွနေသော လောဘ မီးသည် သတိပညာနှင့်အုပ်ချုပ်ထားပါက မြတ်နိုးချစ်ခင်ဖွယ် ဝတ္ထုဟူသော မီးဇာနှင့်တာရှည်ပွားစီးခွင့် မရသည်ရှိသော် မနောဒွါရ၌ပင် ရုပ်သိမ်း၍ ငုပ်မြဲငုပ်ဝင်နေပါသည်။

သတိပညာအချုပ်အထိန်းမရှိပါမူ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ဝတ္ထု သို့ကူးစက်ခံ၍ အာရုံသို့လွတ်၍ ပေးလိုက်သည်ရှိသော် စိတ် တွင်မကတော့ဘဲ ကိုယ်နှုတ်တို့ပါ ထကြွသောင်းကျန်းလှုပ်ရှား လာပါတော့သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ဝတ္ထု၌ တဏှာရာဂစကားမျိုးထွက်လာ ပါသည်။ ရယူနိုင်ရန်အတွက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလွန်ကျူးလာ ရပါသည်။

ဤသည်မှာ ဝိတိက္ကမဟူသော လွန်ကျူးသောင်းကျန်း မှုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျန် ဒေါသ၊မာန၊ဒိဋ္ဌိအစရှိသော ကိလေသာတို့၌ လည်း ထိုနည်းတူပင် ရှိပါသည်။

အကြမ်းစားဖြစ်သော ကာယကံ၊ဝစီကံ ဟူသော ဝိတိက္ကမ-ကိလေသာမျိုးကို သီလသည် တဒင်္ဂပဟာန်အဖြစ်

ပယ်နိုင်ပါသည်။ ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာ၊ အနုသယကိလေသာ မျိုးကို မပယ်နိုင်ပါ။

အလတ်စားဖြစ်သော မနောကံဟူသော ပရိယုဋ္ဌာန ကိလေသာမျိုးကို ဥပစာရဈာန်နှင့်တကွသော သမာပတ်ရှစ် ပါးဟူသော သမာဓိတရားဖြင့် ဝိက္ခမ္ဘနုပဟာန်အဖြစ် ပယ်နိုင် ပါသည်။

အရင်းလဲကျလျှင် အဖျားထင်းဖြစ်သကဲ့သို့ ပရိယုဋ္ဌာန ပယ်နိုင်လျှင် ဝိတိက္ကမကိုလည်း ဝိက္ခမ္ဘနုအနေဖြင့် ပယ်ခြင်း ကိစ္စပြီးပါသည်။

အနုသယဆိုသော ငုပ်ဓာတ်ကိုကား မပယ်နိုင်ပါ။

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးတို့ဖြစ်ပွားရန် အမြစ်မူလဗီဇမျိုးစေ့အနေနှင့် စိတ်သန္တာန်ထဲမှာ အစဉ်ကိန်းဝပ် နေသော အနုသယကိလေသာကိုမူ ပညာဖြင့်သာ အမြစ်ပြတ် ပယ်သတ်နိုင်ပါသည်။

အနုသယကိလေသာကို သီလ၊ သမာဓိဖြင့် မဖြတ်နိုင်၊ ပညာဖြင့်သာ ဖြတ်နိုင်ပါသည်။

ရေမိုးကောင်းစွာစွတ်ပြီးသော မီးခြစ်ကိုယ်မီးကော်ပတ်
 နှင့်အကြိမ်တစ်ရာပင် ပွတ်တိုက်ခြစ်သော်လည်း မီးမျိုးစေ့ပျက်
 နေပြီးဖြစ်၍ မီးထတောက်မှုမရှိသကဲ့သို့ လောဘစသော
 ကိလေသာတို့ကို ပညာဖြင့်အမြစ်ပြတ်ပယ်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်
 အား ချောသော၊ လှပသော နတ်သမီးတစ်ရာတို့က လာ
 ရောက်ပြီး အဆင်း၊ အသံ၊ အတွေ့တို့ဖြင့် လာရောက်ဖြား
 ယောင်းသော်လည်း သာယာသော တဏှာရာဂ အနှူမြူမှု
 မရှိတော့၍ ဖြားယောင်း၍မရနိုင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအနုသယဟူသော ကိလေသာအမြစ်တို့သည်
 အဘယ်၌ တိုးပွားစည်ပင်နေပါသနည်းဆိုသော် ခန္ဓာ၊ အာယာ
 တနဓာတ်တို့၌ တိုးပွားစည်ပင်နေပါသည်။

ထိုခန္ဓာစသည်တို့ကိုပြတ်အောင် ဝိပဿနာပညာဖြင့်
 သာရုမှတ်ပွား၍ ကြိုးစားပယ်ရပါသည်။ သို့မှသာ အနုသယ
 ပွားမှုစည်ပင်မှုတွေ ပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားပါမည် ဖြစ်ပါ
 သည်။



ထွက်သက်ဝင်သက်(အာနာပါန နုဿတိ)

“အို-ရဟန်းတို့. . . သတိလွတ်သောသူအား ပညာ
အဆင်အခြင်ကင်းသောသူအား အာနာပါနုဿတိ ဘာဝနာ
ကို ငါဘုရားသည် ဟောတော်မမူ”

ဟူ၍ ဘုရားရှင်ကဟောထားခဲ့ပါသည်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ၊
အနုသယကိလေသာကမ္မဋ္ဌာန နိဒ္ဒေသပိုင်း၌-

အာနာပါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသည်ကား ခက်ခဲသော
ဘာဝနာဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရားသားတော်
ယောက်ျားမြတ်တို့၏သာလျှင် နှလုံးသွင်းရာဌာန ဖြစ်သည်။

သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်မဟုတ်၊ သာမန်လူစားများ၊ နည်းနာ
ကျကျသဘာဝနှင့်အညီ မှီဝဲနိုင်သည် မဟုတ်၊

အကြင်အကြင်သို့ နှလုံးသွင်း၏။ ထိုနှလုံးသွင်းသော အတိုင်း ငြိမ်သက်သည်လည်း ဖြစ်၏။ သိမ်မွေ့မှုသည်လည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဤအာနာပါနုသုတိကမ္မဋ္ဌာန်း၌ အားကြီးသောသတိကိုလည်းကောင်း၊ ပညာဉာဏ်ကို လည်းကောင်း အလိုရှိအပ်ပါသည်။

သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အဝတ်ကိုချုပ်သောအခါ သိမ်မွေ့သော၊ ငယ်သောအပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထို့ထက် သိမ်မွေ့သေးငယ်သော အပ်နဖားထွင်းသော စူးကိုလည်းကောင်း၊ အလိုရှိအပ်သကဲ့သို့ ဤအဟု နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအဝတ်နှင့် တူသော ဤအာနာပါနုကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားစေသောကာလ၌ အပ်နှင့်တူသောသတိကို လည်းကောင်း၊ အပ်နဖားတွင် စူးနှင့် တူသော ထိုသတိနှင့်ယှဉ်သော အားကြီးသော ပညာကို လည်းကောင်း၊ အလိုရှိအပ်၏ဟု ဖွင့်ဆိုရေးသားပါသည်။

ထို့ကြောင့် သမထဝိပဿနာကို အားထုတ်လို၍ အာနာပါနုသုတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများလိုသောသူသည်-

-မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုရားကိုလှူရပါသည်။

-အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပြစ်မှားမိတာရှိသော် တောင်း
ပန်ဝန်ချရပါမည်။

-ငါပြုသမျှကုသိုလ်တို့သည် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ကျေးဇူး
ပြုကြပါစေ

-သက်ရှိသတ္တဝါတို့ ချမ်းသာကြပါစေ

သေရတဲ့ဘဝတွေ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှလေပြီး
ဟူ၍ ရှေးဦးပြုဖွယ်ငါးပါးကို ပြုရပါမည်။

ထို့နောက် ခါးကိုဖြောင့်မတ်စွာထား၍ တင်ပလ္လင်ခွေ
ထိုင်ပါ

-မျက်စိမှိတ်ထားပါ

-ကိုယ်မှာစိတ်ကိုထားပါ

-ဣန္ဒြေမလှုပ်ရှားဘဲ စိတ်ကိုငြိမ်သက်စွာထားပါ

-ထွက်သက်ထွက်လျှင် ထွက်တယ်ဟုသတိပြုပါ

-ဝင်သက်ဝင်လျှင် ဝင်တယ်ဟုသတိပြုပါ

- ရှုလျှင်ရှုတယ်ဟု သတိပြုပါ
- ရှိုက်လျှင် ရှိုက်တယ်ဟုသတိပြုပါ
- ထိလျှင်ထိတယ်ဟု သတိပြုပါ
- နှုတ်ခမ်းနှာသီးဝတွင် စိတ်ကိုအမြဲထားပါ
- ထိမှုပေါ်တွင်သိမှုကို ဖိကာလိုက်ရပါမည်
- ထိ,သိနှစ်ပါးမြဲအောင်သိအောင်လုပ်ပါ
- ထိလျက်,သိပျက် အဆက်မပြတ်ရှုရပါမည်
- မမြဲဆင်းရဲ အစိုးမရသည်ကို အမြဲရှုရပါမည်
- အမှတ်ကြံလျှင် ကိလေသာဝင်ပြီး ရုပ်-နာမ်မထင်
တော့ပါ
- အမှတ်စိတ်လျှင် ကိလေသာစင်ပြီး ရုပ်-နာမ်ထင်လာ
ပါမည်
- အမှတ်သဘောမြဲက သံသရာကလွတ်၍ နိဗ္ဗာန်ဝင်
ပါမည်

ဤသို့လျှင် သမာဓိရအောင်တရားကို အားထုတ်ရပါမည်။

ဤအာနာပါနအားထုတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မဟာဝဂ္ဂ
သံယုတ်, အာနာပါနသံယုတ်, ဧကဓမ္မဝဂ်၊ ဒုတိယဖလသုတ်၌-

“ရဟန်းတို့ . . . ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်
တောသို့သွားရောက်၍ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ သွားရောက်၍
ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ သွားရောက်၍ဖြစ်စေ၊ တင်ပလွင်ခွေ
ပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာထား၍ သတိကို(ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့)
ရှေ့ရှုဖြစ်စေလျက် ထိုင်နေ၏။

ထိုရဟန်းသည် သတိရှိလျက်သာလျှင် ထွက်သက်
လေကိုထုတ်၏။ ဝင်သက်လေကို ရှု၏။

စွန့်လွှတ်မှုကို အဖန်တလဲလဲရှုလျက် ထွက်သက်လေ
ကို ရှုအံ့ဟု အားထုတ်၍ ကျင့်၏။

ရဟန်းတို့ . . . အာနာပါနနုဿတိကို ဤသို့ပွားများ
အပ်, ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်အပ်သည်ရှိသော် ခုနစ်ပါးသော
အကျိုးအာနိသင်တို့ကို မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်အပ်၏”

၁။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် မသေမိစောစောက အရဟတ္တ
ဖိုလ်ကိုပြီးစေနိုင်၏

- ၂။ သေခါနီးအခါ၌ ပြီးစေနိုင်၏။
- ၃။ သက်တမ်း၏အလယ်၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရသော အန္တရာပရိနိဗ္ဗာယိအနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်၏။
- ၄။ သက်တမ်း၏ထက်ဝက်ကို လွန်လျက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရသော ဥပဟစ္စပရိနိဗ္ဗာယိအနာဂါမ်ဖြစ်နိုင်၏။
- ၅။ ပယောဂလုံ့လမပါဘဲ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်လျက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရသော အသင်္ခါရပရိနိဗ္ဗာယိ အနာဂါမ်ဖြစ်နိုင်၏။
- ၆။ ပယောဂလုံ့လနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လျက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရသော သသင်္ခါရ ပရိနိဗ္ဗာယိအနာဂါမ်ဖြစ်နိုင်၏။
- ၇။ အထက်အထက်ဘုံသို့ အဆင့်ဆင့်တက်၍ (အကနိဋ္ဌဘုံ)သို့ရောက်လျက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရသော ဥဒ္ဓံသောတအကနိဋ္ဌဂါမိအနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်၏။

ဟူ၍ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အရသာကျမ်း၌-

- ဤဘာဝနာသည် ငြိမ်သက်၏
- မရောင့်ရဲနိုင်အောင်မြတ်၏
- ပင်ကိုငြိမ်သက်၏
- ဝင်စားတိုင်း ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ၏
- ခဏချင်းမကောင်းမှုပယ်နိုင်၏
- မိစ္ဆာဝိတက်ကင်း၏
- မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း မူလအခြေခံပါဒကဖြစ်၏
- စုတိစရိမကဖြစ်သော နောက်ဆုံးဝင်သက်၊ ထွက်သက်ထင်ရှား၏

ဟူ၍ဖော်ပြထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် အာနိသင်ကြီးမားလှသည်ဖြစ်၍ ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုမကပွင့်တော်မူခဲ့ကြသော ဘုရားရှင်တိုင်း ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ထက်၌ ဓမ္မတာအားဖြင့် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တို့၏ အခြေခံပြု၍ အားထုတ်အပ်သော ဤအာနာပါနုဿတိကို ကြိုးစားအားထုတ်ရပါမည်-

- အာနာပါနအားထုတ်က တစ်ထိုင်တည်းနဲ့မဂ်ဖိုလ်ရ
- အာနာပါနအားထုတ်က သေကာနီးကျမဂ်ဖိုလ်ရ
- အာနာပါနအားထုတ်က နတ်ပြည်ရောက်ကမဂ်ဖိုလ်ရ
- အာနာပါနအားထုတ်က သာသနာပမဂ်ဖိုလ်ရ
- အာနာပါနအားထုတ်က နောက်ဘုရားကျမဂ်ဖိုလ်ရ
- အာနာပါန၊ ကျိုးငါးဝ၊ အားထုတ်သူတို့ မဂ်ဖိုလ်ရ

ဟူ၍ ရာဟုလောဝါဒသုတ်၌ ဖွင့်ဆိုပြထား၍ ဤဘဝ၊ ဤအရွယ်တွင် အသိပညာဉာဏ်ကြွယ်ပြီး အာနာပါနအားထုတ်နိုင်ကြရန်တိုက်တွန်းအပ်ပေသည်။

တရားနာ၊ တရားအားထုတ်ရအကျိုးများ

မဂ်လာတရားတော်မှာ အခွင့်အခါသာတဲ့အချိန်မှာ တရားနာတရားဆွေးနွေးပါဟု မှာကြားထားပါသည်။

မိမိ၏ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်ဘဝတစ်လျှောက် ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့ကြောင့် ယရာဝါသော ဗဟုကိစ္စောအလုပ်များပြီး တရားဘက်ကို မလှည့်နိုင်ခဲ့ပါ။

ယခုတတိယအရွယ်ရောက်တော့ တရားဘက်ကို မဖြစ်မနေ လှည့်ရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချိန်မှာ တရား နာခြင်း၊ တရားဆွေးနွေးခြင်း၊ တရားကိုသိအောင် ပြုလုပ်ခြင်း များကို ဆောင်ရွက်ကြရမှာ ဖြစ်ပါသည်။

တရားနာ၊ တရားအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ အကျိုး(၁၂)ပါးရသည်ဟု ဆိုထားပါသည်။

တရားနာကျိုး အားထုတ်ကျိုး(၁၂)ပါးနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိသည် ဉာဏ်လေးမျိုးကို သိထားရန်လိုအပ်ပါသည်။

ဉာဏ်လေးဉာဏ်ရှိပါသည်-

- ၁။ သုတမယဉာဏ်
- ၂။ စိန္တာမယဉာဏ်
- ၃။ ဘာဝနာမယဉာဏ်
- ၄။ ပဋိဝေဓဉာဏ် တို့ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်တိုင်စာသင်၍ စာကြည့်၍၊ တရားနာ၍၊ ဆွေး နွေး၍ရလာသော အသိဉာဏ်၊ သူများက ဟောပြောပြလို့ တစ်ဆင့်သိရသော အသိဉာဏ်ကို သုတမယဉာဏ်ဟုခေါ်ပါ သည်။

ဤဉာဏ်သည် ကိလေသာကို မပယ်သတ်နိုင်သေးပါ
ကိလေသာဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ် ဟူသောဝဋ်သုံးသွယ်တွင်
ကိလေသာဝဋ်က အရင်းမူလတူပါသည်။

ကိလေသာဝဋ်ကို ပယ်သတ်နိုင်ပါမှ ကမ္မဝဋ်ကို ပယ်
နိုင်ပါမည်၊ ကမ္မဝဋ်ကိုပယ်နိုင်ပါမှ ဝိပါကဝဋ်ကိုပယ်နိုင်ပါမည်။

တရားအားထုတ်ခြင်း၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်သည်
ကိလေသာဝဋ်တို့ကို ပယ်နိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

တရားနာကြားမှုသည် တရားအားထုတ်ပုံ-အားထုတ်
နည်းများကို တတ်သိနားလည်အောင် သုတမယဉာဏ်ဖြင့်
ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ သုတမယဉာဏ်မရှိက တရား
အားထုတ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။

နာကြားမှု၊ သင်ယူမှုစသည်တို့ကြောင့် ရလာသော
သုတမယဉာဏ်ကို အမှီပြုပြီး ဤနည်းဖြစ်နိုင်သည်၊ ဤနည်း
မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤနည်းမှန်သည်၊ ဤနည်းမှားသည်-စသည်ဖြင့်
ကြံစည်မှုသည် စိန္တာမယဉာဏ်ဖြစ်ပါသည်။

သုတမယဉာဏ်ကို အမှီပြုပြီး စိန္တာမယဉာဏ်ကို
ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ သုတမယဉာဏ်ကြောင့် စိန္တာမယဉာဏ်က

အဆင့်မြင့်သည်မှန်သော်လည်း ဤစိန္တာမယဉာဏ်ကလည်း ကိလေသာကို မပယ်နိုင်ပါ။

ပထမနာကြားရသော သုတမယဉာဏ်ပိုင်းမှာလည်း သင်ယူအံ့၊ မှတ်မိအံ့၊ သိအံ့-ဆိုသောသဘောနှင့် တရားနာမည်၊ တရားနာရင်း ရှုမှတ်သည်၊ ရှုမှတ်ရင်း နာကလည်း တရားထူးရနိုင်ပါသည်။

ဥပမာသာဓကပြုရလျှင် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ သားကာလကို ဘခင်သူဌေးကြီးကကျောင်းသွား၍ တရားနာခိုင်းပါသည်။ မှတ်မိအောင်နာပြီး ငါ့ကိုပြန်ပြောရမယ် ပြောနိုင်ရင် ငွေတစ်ထောင်ပေးမယ်လို့ ဘခင်ကပြောတော့ ငွေလိုချင်လောနှင့် တရားနာခဲ့ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားက ထိုအကြောင်းကိုသိတော့ မမှတ်မိအောင် တရားဟောပါတယ်။ ကာလကမှတ်မိအောင် တရားနာပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ငွေလိုချင်လောပျောက်ပြီး မှတ်မိအောင်နာရင်းနှင့် တရားသဘောပေါက်ပြီး သောတာပန်တည်သွားပါသည်။

သုတမယဉာဏ်အတွက် တရားနာရင်း စိန္တာမယ ဉာဏ်ဝင်ကာ အကြောင်းကား ဘယ်လို၊ အကျိုးကား ဘယ် နည်း စသည်ဖြင့် သုတမယဉာဏ်မှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထင်ဆောင် ပြီး ရှုမှတ်ပွားများသောအခါတွင် ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်ပြီးလျှင် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ရဟန္တာများ ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တရားနာသောအခါမှာ မှတ်မိအောင် နာကြားပြီး၊ ပြန်ပြီးစဉ်းစားရပါမည်။ စဉ်းစားပြီး ရှုမှတ်ပွားရ ပါသည်။

သုတမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ်နှစ်ပါးကို အရင်းခံပြီး နာရုံနှင့် မပြီးသေးပါ။ စဉ်းစားရုံနှင့်မပြီးသေးပါ။ ရှုမှတ်ပွားများ မှသာပြီးမည်ဆိုသည်ကို သိရှိပြီး ရှုမှတ်ပွားများရပါမည်။ ထိုရှု မှတ်ပွားများသောဉာဏ်သည် ဘာဝနာမယဉာဏ်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ရှုမှတ်ပွားများ၍ ဘာဝနာမယဉာဏ်အမြင် သန့်လာပါက ပဋိဝေဓဉာဏ်ဆိုက်ရောက်ပါမည်။

ပဋိဝေဓဉာဏ်ဆိုသည်မှာ ရှုမှတ်ပွားများ၍ ရသော ထိုးထွင်းသိသောဉာဏ်ကို ခေါ်ပါသည်။ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် များဖြစ်ကြပါသည်။

ထပ်မံပြောရလျှင် နာကြား၊ သင်ကြား၊ ဆွေးနွေးမှုများ သည် ပရိယတ္တိဗဟုသုတများ ဖြစ်ကြပါသည်။

အားထုတ်မှုသည် ပဋိပတ္တိဗဟုသုတဖြစ်ပါသည်။ ပရိယတ္တိဗဟုသုတ၊ ပဋိပတ္တိဗဟုသုတမရှိသူကို အကန်းပုထုဇဉ် (အန္ဓပုထုဇဉ်) ဟူ၍ ခေါ်ပါသည်။

ခန္ဓာလည်းမသိ၊ အာယတနလည်း မသိ၊ ဓာတ်လည်း မသိ၊ တရားအားထုတ်တဲ့သဘောလည်းမသိ၊ သူသည်ဉာဏ် မျက်စိကန်းနေသူဖြစ်၍ အကန်းပုထုဇဉ်ကို ဆိုပါသည်။

ပကတိမျက်စိကန်းသူမှာ ကြောက်သတဲ့သို့ ဉာဏ် မျက်စိကန်းမှာကို ပို၍ ကြောက်သင့်ပါသည်။ ဉာဏ်မျက်စိကန်း ပါက အပါယ်သို့ကျရောက်နိုင်ပြီး နိဗ္ဗာန်နှင့်ဝေးသွားနိုင်ပါသည်

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သည်ဆိုသည်မှာ ဉာဏ် ပညာမျက်လုံးတပ်ဆင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်ပညာမျက်လုံးမရှိပါက လုပ်သင့်တာမလုပ်သင့် တာကိုခွဲခြား၍ မသိနိုင်ပါ။ မသိ၍ မလုပ်သင့်တာတွေကိုလုပ်မိ၊ လုပ်သင့်တာတွေကို မလုပ်မိသော် နှစ်ဘက်အကျိုးယုတ်ရပါ သည်။

ထို့ကြောင့် ပကတိမျက်စိကနေပြီး ဉာဉာဏ်မျက်စိဖြစ်
လာအောင် နာကြား၊ စဉ်းစားရှုမှတ်ပွားများမှုများ ပြုလုပ်ကြ
ရပါသည်။

ထိုသို့သော ဉာဏ်ပညာမျက်စိရှိသောသူကို ကလျာ
ဏပုထုဇဉ်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရပါသည်။

ဉာဏ်မျက်စိရလာ၊ ကောင်းလာ၍ တရားကိုတရား
မှန်းသိ၊ မတရားကိုမတရားမှန်း သိထားပါက အမှားကိုမလုပ်
မိတော့ပါ။

အတိတ်ဘဝက မိမိတို့မသိခဲ့လို့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေ
လုပ်ခဲ့မိကြသည်၊ မသိအောင်ကိုလည်း အဝိဇ္ဇာကဖုံးအုပ်ထား
ပါသည်။ ထိုသို့အဝိဇ္ဇာဖုံးအုပ်ထား၍ မသိသောကြောင့် ခန္ဓာ
ကြီးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ခင်မင်လေသောအခါ ခန္ဓာကြီးအတွက်
သတ်မှု၊ ခိုးမှု၊ ကာမေသုစသော မကောင်းမှုတွေပြုလာကြ၍
အပါယ်ငရဲသို့ ဇောက်ထိုးဆင်းကြရပါသည်။

အတိတ်ဘဝက မသိလို့မှိုက်မဲစွာ ဒုက္ခရောက်ကြောင်း
တွေလုပ်ပြီး ဒုက္ခတွေနှင့်တွေ့ရပါသည်။ ယခုလည်း ဒုက္ခခန္ဓာ
ကြီးကို ရဆဲပင်ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် ဤဒုက္ခခန္ဓာကြီးကို

မသိကြတော့၊ ဒုက္ခရောက်ကြောင်းများကို ထပ်မံလုပ်လာကြသဖြင့် မိမိတို့၏ဘဝသည် မလိမ္မာ နှစ်ခါမှိုက်စမြဲဘဝသို့ ရောက်နေသည်ကို သတိပြုသင့်ကြပါသည်။

ယခုဒုက္ခကြီးနှစ်ခုကို ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပါပြီ၊ အလွန်ပင် ကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဉာဏ်မရှိသော မသိတာသည် အလွန်ပင် ကြောက်စရာကောင်းနေသည်ကို သတိပြုရပါမည်။

အသိဉာဏ်ပညာရလေအောင် ဦးစွာပထမ နာကြားခြင်း၊ ဖတ်ရှုခြင်း၊ လေ့လာခြင်း၊ ဆွေးနွေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြရန် အလွန်ပင် အရေးကြီးလှပါသည်။

အသိဉာဏ်ရပြီး၍ အားထုတ်ပွားများကြလျှင် ယခုဘဝတွင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်မရသော်မှ နောင်သံသရာ၌ မဂ်ဖိုလ်ရခြင်းအကျိုးငှာ မဂ်မျိုးစေ့ကိုဖြစ်စေရပါသည်။

နောက်ဘဝသံသရာဆိုသည်မှာလည်း ဘယ်အထိ ရောက်မည် မသိရပါ။

လှူပြည်တွင် လှူလာဖြစ်ဦးတော့ ဤကဲ့သို့ ဘုရားသာသနာနှင့်ကြုံကြုံကိဖို့က မလွယ်ကူလှပါ။ ဘုရားသာသနာ

နှင့်တွေ့မည်ဟု မည်သူမျှ အာမမခံနိုင်ပါ။ အခွင့်အခါရခိုက်
လသာတုန်းဗိုင်းငင်ဆိုသကဲ့သို့ ယခု ဘုရားသာသနာရှိနေ
သည်။ တရားတော်တွေ့ရှိနေသည်။ ထိုတရားတွေက နည်း
လမ်းပြနေသည်။ ထိုနည်းလမ်းအတိုင်း ကျင့်ကြံပွားများ
အားထုတ်ရမည်က မိမိတို့၏တာဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

လောကတွင် စပါးစိုက်က စပါးမှည့်ပြီးလို့ ရိတ်သိမ်း
ပြီးသည်အထိ လုပ်ရသကဲ့သို့ တရားကိုနာရုံနှင့်မပြီးပါ။ စဉ်းစား
ရုံနှင့်မပြီးပါ။ မဂ်မရ-ရအောင် အားထုတ်ရပါမည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်
ဇာတ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းသည်အထိ လုပ်ရပါမည်။

တရားရှုမှတ်ပုံမှာလည်း မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ ခြေဖဝါးက
နေငယ်ထိပ်အထိ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖောက်ပြန်နေတာတွေဟာ
ရုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်က နာလာတယ်၊ ယားလာတယ်စသည်ဖြစ်ပေါ်
လာက ထိုနာသောသဘော၊ ယားသောသဘော၏ တစ်နာပြီး
တစ်နာ၊ တစ်ယားပြီး တစ်ယားဖြစ်ပြီး ပျက်နေတာကို မြင်
အောင်ရှုရပါမည်။

နာတယ်၊ ယားတယ်ဆိုသည်မှာ နာကြောင်း၊
ယားကြောင်းရှိလို့ နာ-ယားနေတာဖြစ်ပါသည်။ နာ-ယား
အကြောင်းမချုပ်လျှင် နာ-ယားအကျိုး မချုပ်ပါ။

မိမိခန္ဓာနေသာသလိုနေပြီး တစ်နာဖြစ်-တစ်နာပျက်
တဲ့သဘောကို မြင်အောင်ရှုကြည့်နေရပါသည်။

နာ,ယားပျောက်အောင် ပျက်သွားအောင် အားမ
ထုတ်ရပါ။

ပျောက်အောင်အားထုတ်လျှင်-ပျောက်ချင်တာက-
လောဘ

ပျောက်အောင်လုပ်နေတာက-ဒေါသ

ထိုကဲ့သို့လုပ်ရကောင်းမှန်းမသိလုပ်နေတာက-မောဟ
ထိုအလုပ်များသည် အကုသိုလ်တရားများဖြစ်သည်ကို သတိ
ပြုရပါမည်။

ဝိပဿနာဆိုသည်မှာ အာရုံကိုမရှောင်ရပါ,ကြုံတွေ့
သမျှကောင်းဆိုးအာရုံကို ရှုရပါသည်။

ရှုနေလျှင် ဉာဏ်

မရှုလျှင် အဝိဇ္ဇာ

ရူပားနေလျှင် အဝိဇ္ဇာချုပ်ပါသည်

အဝိဇ္ဇာချုပ်က အို သေချုပ်ပါသည်

အို သေချုပ်မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပါသည်

အဝိဇ္ဇာသည် အလိုလိုမချုပ်ပါ

ရူဉာဏ်ဝိဇ္ဇာလာမှ ချုပ်ပါသည်

ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အလင်းရောင်လာတော့မှ မြင်စရာတွေကို
မြင်၊ သိစရာတွေကို သိလာရပါသည်။

ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းသိက မခင်မင်တော့ပါ။ မသိခင်က

ဒုက္ခကို သုခဟုထင်ပြီး ခင်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တရားအားထုတ်ခြင်းသည် ဒုက္ခကိုသိအောင် အား
ထုတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အူစုံအသည်း
စုံနှင့်တစ်ကိုယ်လုံး ဒုက္ခတုံး-ဒုက္ခခဲကြီးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ဤခန္ဓာ
သည် ဆင်းရဲတုံးကြီးဖြစ်သည်။ ဖြစ်ဒုက္ခ၊ပျက်ဒုက္ခကိုသိမှ ဒုက္ခ
သစ္စာကို အမှန်သိသည်။

ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာတို့သည် လုပ်နေတာက ဒုက္ခရောက်
ကြောင်းတွေလုပ်ပြီး ဆုတောင်းတော့ နိဗ္ဗာန်ကိုဆုတောင်းနေ

သည်၊ လုံ့ကိုင်၍ခွေးခေါ်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ မည်သို့ပင် နိဗ္ဗာန်ဆုတောင်းနေသော်လည်း ဒုက္ခရောက်ကြောင်းတွေ လုပ်နေသမျှ သုခနိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ပါ။

- မြင်မြင်သမျှ ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- ကြားကြားသမျှ ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- နံနံသမျှ ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- စားစားသမျှ အစားတွေကို ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- ချိုချဉ်စပ်ငန်ခါး အဖန်အရသာတွေကို ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- ထိထိသမျှလည်း ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- ပူလည်း ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- အေးလည်း ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- သိသိသမျှကို ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- ကိုယ်ပေါ်မှာဖြစ်သမျှ နာမည်တပ်ချင်သလို တပ်ပြီး ရုပ်ဟူ၍ ရှုပါ
- စိတ်နှင့်စပ်ပြီး စိတ်ထဲမှာဖြစ်သမျှ နာမည်တပ်ချင် သလိုတပ်ပြီး နာမဟူ၍ ရှုပါ

ထိုကဲ့သို့ အားထုတ်ခဲ့လျှင်-

- ၁။ ပထမအရွယ်မှာ အားထုတ်လျှင် ပထမအရွယ်မှာ ရနိုင်ပါသည်
- ၂။ ဒုတိယအရွယ်မှာ အားထုတ်လျှင် ဒုတိယအရွယ်မှာ ရနိုင်ပါသည်
- ၃။ တတိယအရွယ်မှာ အားထုတ်လျှင် တတိယအရွယ် မှာရနိုင်ပါသည်
- ၄။ အရွယ်သုံးပါးလုံးမှာ ဖျားနာနေစဉ် အားထုတ်လျှင် ဖျားနာနေစဉ် ရနိုင်ပါသည်
- ၅။ သေကာနီးဆဲဆဲ အားထုတ်လျှင် သေကာနီးဆဲဆဲ ရနိုင်ပါသည်
- ၆။ နတ်ပြည်ရောက်ရောက်ချင်း မရရင် နတ်ပြည်သို့ တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းတက်ပြီး တရားဟောသောအခါ ရနိုင်ပါသည်
- ၇။ ထိုအခါမှာ မရသေးရင် ဓမ္မမိတ်ဆွေနတ်သား၊ နတ်သမီးအချင်းချင်း သတိပေးသောအခါ ရနိုင်ပါသည်

၈။ ထိုအခါမှာ မရသေးရင် ဓမ္မကထိကတရားပွဲမှာ ရနိုင် ပါသည်

၉။ ထိုဘဝမှမရသေးလျှင် နတ်ဘဝကနေ စုတေပြီးသာ သနာမက္ခယံသေးက တစ်ဘဝမှာရနိုင်ပါသည်

၁၀။ ဤမှာဘက် သာသနာကုန်သွားပြီး၊ ဟိုမှာဘက် သာသနာမရောက်သေးခင်စပ်ကြားဖြစ်ပါက၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ ဖြစ်နိုင်ပါသည်

၁၁။ ထိုကဲ့သို့မှ မရသေးလျှင် နောင်ပွင့်လတ္တံ့ဖြစ်သော ဘုရားရှင်၏လက်ထက်တော်အခါမှာ ပထမဦးစွာ ဘုရားဖူးရ၊ တရားနာရပြီး နာကြားစဉ်မှာပင် တရား ထူး ရရှိနိုင်ပါသည်။

ဤသည်မှာ တရားအားထုတ်သူတို့ ရရှိအပ်သော အကျိုးများဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့သည် ယခုကဲ့သို့ သာသနာတော်နှင့် ကြံကြိုက်ခိုက် တရားတော်များကလည်း နည်းလမ်းပြပေးနေ ခိုက် မိမိဘဝကို အချည်းအနီးမကုန်စေဘဲ အချိန်ရခိုက် သတိ

ရောက်၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ရပြီး တရားကိုကြိုးစားအားထုတ်ရမည်
သာ ဖြစ်ပါသည်။

သိအောင်သင်
သင်မှတတ်
တတ်မှကျင့်
ကျင့်မှရ



မဂ်လေးပါးရ ဂုဏ်ကျေးဇူးများ

သောတာပတ္တိမဂ်ကျေးဇူး

နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းဆိုသည်ကား ဖြစ်ခြင်းတရားတို့၏ ပျက်စီးချုပ်ပျောက်ပုံကို သိသဖြင့်-သန္တိသုခခေါ် နိဗ္ဗာနဓာတ်ကြီးကို ပထမဆုံးအကြိမ် အာရုံပြုနိုင်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

နိဗ္ဗာန်၏ရေစီးကြောင်းထဲသို့ စတင်ရောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း 'သောတာပန်' ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ခေါ်ပါသည်။

ထိုသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သောတာပတ္တိမဂ်တရားနှင့်တစ်ဆက်တည်းပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်ဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိခြင်းကြောင့် ယင်းသောတာပတ္တိဖလသမာပတ်ဝင်စားသော

အခါ စကြာဝတေးမန္တတ်မင်း၏ စည်းစိမ်ထက်သာလွန်သော စည်းစိမ်မျိုးကို ခံစားနိုင်သည်။

ထိုခံစားမှုစည်းစိမ်သည် ဝေဒနာခံစားမှုမျိုးမဟုတ် နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုသော ဖိုလ်ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော စိတ်က နိဗ္ဗာန်၏အေးငြိမ်းသောဓာတ်ကို တွေ့ထိခံစားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မဂ်ဖြင့်ပယ်သတ်ပြီး ကိလေသာတို့ကို အငွေ့မျှမကျန်အောင် ဖိုလ်တရားက တစ်ဖန်ထပ်၍ ငြိမ်းအေးစေပါသည်။

သောတာပန်ရေအယာဉ်သို့ဝင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်-

- ရတနာသုံးပါး၌ မတုန်မလှုပ်သက်ဝင်ကြည်ညိုသည်
- မဂ်ရသောအခိုက်မှစတင်၍ အရိယာတို့၏ သီလဖြစ်သော ငါးပါးသီလကို နောင်ဘဝတိုင်း၌ စွဲမြဲသည်
- နောင်တွင် ခုနစ်ဘဝသာလျှင် သုဂတိဘုံတို့၌ ဘဝသစ်ဖြစ်ပြီးနောက် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရနိုင်ခြင်း
- ဖြစ်လေရာ ခုနစ်ဘဝတို့၌ သရဏဂုံတည်ပြီးသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သာသနာပြင်ပ၌ မရောက်ရှိနိုင်ခြင်း

-အပါယ်သို့ကျရောက်စေတတ်သော ကိလေသာများ
ဖြစ်သည့် ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်, ဝိစိကိစ္ဆာသံယောဇဉ်နှင့်
သီလဗ္ဗတ ပရာမာသသံယောဇဉ်တို့ကို အကြွင်းမဲ့
ပယ်သတ်ခြင်း

-အပါယ်သို့ကျရောက်စေတတ်သော လောဘ,ဒေါသ
မောဟတရားများနှင့်တကွ ယင်းမှ ပေါက်ဖွားလာ
သောအကုသိုလ်တို့ကို ပယ်နိုင်ခြင်း

-အတိတ်ဘဝက အကုသိုလ်အပေါင်းငြိမ်းသည်သာ
မက အနာဂါတ်ဘဝများတွင် အကုသိုလ်ကံများ
မပေါ်ပေါက်နိုင်ခြင်း

-အကုသိုလ်ကင်းသဖြင့် အပါယ်တံခါးပိတ်စေခြင်း

-ဘုရားရှင်၏ ရင်နှစ်သည်းချာဟုဆိုရသော အရိယာ
(၈)သီးတွင်ပါဝင်ခြင်း

စသည်ဖြင့် ပုထုဇဉ်များအဖို့ အလွန်အားကျမ်းမြောက်ဖွယ်
ရာဂုဏ်များနှင့် ပြည့်စုံရလေတော့သည်။

မိမိသန္တာန်၌ မဂ်ဉာဏ်၊ဖိုလ်ဉာဏ်များ ဖြစ်ပေါ်၍ နိဗ္ဗာန်ကိုသိမြင်လိုက်ရသောအခါ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မဂ်၊ ဖိုလ်အဆင့်ဆင့်မှာပင် မိမိ၏နာမ်တရားကို ပြန်လည်ဆင်ခြင် မြဲဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဆင်ခြင်၍ မိမိသန္တာန်၌ ပယ်လိုက်ပြီးသော ကိလေသာများကား အဘယ်မျှနည်း စသည်ဖြင့် မိမိဘာသာ သိရှိနိုင်သည်။

ဤသို့ဆင်ခြင်၍ သိမြင်သောဉာဏ်သည် ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်မည်ပါသည်။

သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့် ပယ်ပြီးသော ကိလေသာများ ကား ဒိဋ္ဌိနုသယကိလေသာနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာနုသယကိလေသာ တို့ဖြစ်သည်။

အပါယ်သို့ကျစေတတ်သော-

- ကာမရာဂသံယောဇဉ် (တဏှာ)
- ဗျာပါဒသံယောဇဉ် (ဒေါသ)
- သက္ကာယဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်

-ဝိစိကိစ္ဆာသံယောဇဉ်

-သီလဗ္ဗတပရာမာသသံယောဇဉ်

ဟူသော သံယောဇဉ်ငါးပါးမှ လုံးဝကျွတ်လွတ်တော့သည်။

သကဒါဂါမိ မဂ်ဉာဏ်၏ကျေးဇူး

သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ရပြီးနောက် သကဒါဂါမိမဂ်-
ဖိုလ်တို့ကို ရနိုင်ရန် သင်္ခါရတရားတစ်ပါးပါး၌ အနိစ္စ,ဒုက္ခ,
အနတ္တလက္ခဏာရေးသုံးပါးကို အဖန်တလဲလဲ သုံးသပ်ခြင်းကို
ပြုရပါသည်။

ထို့နောက် အသစ်တစ်ဖန် နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြု၍ သက
ဒါဂါမိမဂ်ဉာဏ်နှင့်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ကို ရပါသည်။

သကဒါဂါမိမဂ်သည် ကိလေသာတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ
အကြွင်းမဲ့မ ပယ်ရှားနိုင်ပါ။ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော-

-ကာမရာဂါနုသယ

-ပဋိဿာနုသယ ဟူသော အနုသယကိလေသာ(၂)

ပါး

-ကာမရာဂ သံယောဇဉ်

-ပဋိပသသံယောဇဉ် ဟူသော သံယောဇဉ်(၂)ပါး

ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အကုသိုလ်လေးပါးတို့ကိုသာ ခေါင်းပါးအောင်ပြုနိုင်ပါသည်။

လူ့ပြည်၌ ဤမဂ်ကိုရပြီးနောက် သေသောအခါမှာ မာဝစရနတ်ပြည်၌ဖြစ်ရသည်။

ထိုနတ်ပြည်မှ သေ၍ ဤလူ့ပြည်၌ တစ်ကြိမ်ပဋိသန္ဓေ နေပြီးလျှင် ရဟန္တာဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကိုသကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟုခေါ်ပါသည်။

(သတိ =တစ်ကြိမ်-အာဂါမိ=လာတတ်သူ)

အနာဂါမိမဂ်ဉာဏ်ကျေးဇူး

သကဒါဂါမိမဂ်ဖိုလ်ကို ရပြီး၍ အနာဂါမိမဂ်-ဖိုလ် ရနိုင်ရန် သင်္ခါရတရားတစ်ပါးပါးကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဟူ၍ အဖန်ဖန်သုံးသပ်၍ ဉာဏ်ရင်းလာလျှင် အနာဂါမိမဂ်-ဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပါသည်။

ထိုအခါ ကာမရာဂနှင့်ဗျာပါဒကို အကြွင်းမဲ့ပယ်ရှား
တော့သည်။

ဤဘဝ၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မရလျှင် ဗြဟ္မာဘုံသို့
ရောက်ရလေသည်။

ကာမဘုံသို့ပြန်လည်ခြင်း၊ လာခြင်းစသော မရှိသည်၏
အဖြစ်ကြောင့် အနာဂါမိပုဂ္ဂိုလ်ဟုခေါ်ပါသည်။

(အန+အာဂါမိ=နောက်တစ်ကြိမ်မလာတော့သောသူ)

အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကျေးဇူး

အနာဂါမိမဂ်-ဖိုလ်ကိုရပြီးနောက် အရဟတ္တမဂ်-ဖိုလ်
သို့ရနိုင်ရန် သင်္ခါရတရားတစ်ပါးပါးကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဟူ
၍ အဖန်ဖန်သုံးသပ်ဆင်ခြင်သော် တစ်ကိုယ်တည်းမှာပင်ဖြစ်
စေ၊ နောက်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖြစ်စေ အရဟတ္တမဂ်-ဖိုလ်များကို
ရနိုင်ပါသည်။

အရဟတ္တမဂ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း

ဘဝရာဂ=ဘဝကိုတပ်မက်သော တဏှာ

မောဟ = လက္ခဏာသုံးပါးကို မသိခြင်း

မာန =ထောင်လွှားတက်ကြွခြင်းသဘောရှိနေခြင်း

ထိန =စိတ်ရောကိုယ်ပါ သွက်လက်မှုမရှိ ကိစ္စတိုင်း
ထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်ခြင်း

ဥဒ္ဓစ္စ =ဟိုအာရုံရောက်,ဒီအာရုံရောက် စိတ်မတည်
ငြိမ်ပျံ့လွင့်ခြင်း

အဟိရိက=မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုရန် မရှက်ခြင်း

အနောတ္တပ္ပ=မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုရန် မကြောက်ခြင်း

ဟူသော ကိလေသာ(၇)ပါးတို့ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ပျောက်ပါသည်။

ဘဝသံယောဇဉ်ကုန်ခန်းပြီးဖြစ်သဖြင့် လွတ်မြောက်သူ
ဟူ၍ခေါ်ရပါသည်။

နတ်လူတို့ထက် မြင့်မြတ်ပြီး မြတ်သောအလှူကိုခံယူ
တော်မူထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးဖြစ်ရပါတော့သည်။



တတိယအရွယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသူများ

(က) ကျွန်တော်ဘဝ လမ်းမှန်ရခဲ့သည်မှာ

ကျွန်တော်၏ဘဝသည် ကျောင်းမှဘွဲ့ရပြီးကတည်းက ကျောင်းဆရာလုပ်ငန်းခွင်သို့ဝင်လာခဲ့ရာ ဘဝသည် ကျောင်းလုပ်ငန်း၊ စာသင်ကြားရေးလုပ်ငန်းတို့ဖြင့်သာ ဘဝကိုမြှုပ်နှံထားခဲ့ရပါသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အိမ်ထောင်ရက်သားကျလာသောအခါ အိမ်ထောင်တာဝန်၊ ရပ်ကွက်လူမှုရေးတာဝန်များပါ ဘဝမှာ တာဝန်ဝတ္တရားတွေထပ်မံတိုးလာပြန်၍ ထိုဘဝမှာပင် သံသရာရဟုတ်မပြတ်လည်နေရပါသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် သားရတနာ၊ သမီးရတနာတွေအသီးသီး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ထိုသားသမီးတို့၏ စားဝတ်နေရေး၊

ပညာရေးတာဝန်များပါ ထပ်မံတိုးလာပြန်၍ ဘဝ၏ရုန်းကန် လှုပ်ရှားမှုများသည် ပိုမို၍ပင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရပြန်ပါသည်။

မိမိသားစု၏ဘဝတိုးတက်ရေး၊မိမိဘဝ၏တိုးတက် ရေးနှင့် ရပ်ရေးရွာရေးတာဝန်ဝတ္တရားများကို မနားမနေကြိုး စားလုပ်ကိုင်ရင်းပင် မိမိဘဝ၏ ဒုတိယအရွယ်အချိန်များသည် ကုန်မှန်းမသိကုန်လာခဲ့ပါသည်။

မိမိ၏ဘဝသည်လည်း အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်အ ဖြစ်သာ တိုးတက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဘဝနှင့်ပင် မိမိသည်တတိယ အရွယ်ရောက်လာပြီး အငြိမ်းစားယူသောဘဝကို ခံယူရပေ တော့သည်။

အနည်းငယ်တော့ တော်ပါသေးသည်၊ မိမိသည် အငြိမ်းစားယူရတော့မည့်အချိန်ကာလတွင် သားသမီးလေး တွေက ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးဖြစ်ကြပြီး မိမိတို့၏ဘဝကို တစ်ဖက်က မိဘကိုစားဝတ်နေရေး အကူအညီပေးရင်း တစ် ဖက်က ပညာဆက်လက်ရှာနေကြ၍ ထိုသားရေးသမီးရေး အတွက်စိတ်အေးရသော သဘောတော့ရှိတန်သလောက် ရှိနေပါသည်။

သို့သော် မိမိဘဝလုပ်ငန်းတာဝန်မှ ခွဲခွာရတော့မည် ဆိုတော့ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းက မပြတ်နိုင်၊ ကျောင်းနှင့် ကလေးတွေကို ခွဲခွာရမည်ကို ဝန်လေးနေသလို ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုလည်း ခံနေရပါသည်။

တစ်ဖန် အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် မိမိသည်ဘာတွေကို ဆက်လုပ်ရမည်နည်း၊ ဤသောကကလည်း တစ်ဖက်က မိမိ ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခံနေပေပါသည်။

မိမိဘဝသည် အသက်(၆၀)ပြည့်၍သာ အငြိမ်းစားယူ ရမည်၊ ကျန်းမာရေးက ကောင်းဆဲပင်၊ မျက်စိအာရုံ၊ အကြား အာရုံတို့က တောက်ပဆဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း လှုပ်ရှား၍ ကောင်းနေဆဲပင် ဤအကောင်းရုပ်နာမ်ရှိသော မိမိဘဝသည် အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိဘဝဖြင့် သက်တမ်းတစ်ခုကို ကုန်ဆုံး အောင် ဖြတ်သန်းရမည်ကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရမည်လဲဟု စဉ်း စားလာရပါသည်။

ဤသို့စဉ်းစားတွေးခေါ်ရင်းပင် ပင်စင်ကျလာပါသည်။ လူအများက ဆိုကြပါသည်။ ပင်စင်ယူပြီးရင် အေးအေးဆေး ဆေးနားမည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

တကယ်အငြိမ်းစားယူသောအခါ အလုပ်မရှိအကိုင်
 မရှိယောင်တိယောင်ချာဘဝဖြင့် နေမရ၊ ထိုင်မရခံစားသွား
 ရသော မိမိရှေးကအငြိမ်းစားယူသွားကြသော နောင်တော်များ
 ၏ဘဝများကို ကိုယ်တွေ့ကြုံထားရ၍ အေးအေးဆေးဆေး
 နေမည်ဟူသော စကားသည် စကားအဆိုသာ ရှိပါသည်။
 တကယ်ကျတော့ မနေနိုင်ပါ။ မနေတတ်ကြပါ။

အလုပ်မသွားရသည်ကိုပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခံစားနေ
 ရပါသည်။ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်၊ တာဝန်အာဏာကလည်း မရှိ
 တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိမ်ငယ်သလို ခံစားနေရတတ်
 ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့ဘဝသည် အငြိမ်းစားယူခဲ့ရပါ
 သည်။ အငြိမ်းစားယူခါစကတော့ ခေါင်းပေါ်က တာဝန်အထုပ်
 ကြီးကျသွားပြီဟုဆိုကာ ဝန်ထုပ်ပေါ့သွားသလို ခံစားရပါ
 သည်။

နောက်တော့ သားသမီးတွေကလည်း ဆိုင်ရာအလုပ်
 တာဝန်သွား၊ ကိုယ့်မှာက အလုပ်မရှိ အိမ်မှာတစ်ယောက်
 တည်း ကြောင်တိကြောင်တောင်နေရသည်မှာ ပျင်းရိဖွယ်၊
 ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

အပေါင်းအသင်းများနှင့်စကားဝိုင်းထိုင်ခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ စကားပြောခြင်းတို့ကိုလည်း တဒဂ်ခဏသာ မေ့ပျောက်သက်သာသလိုရှိနေပါသည်။ ထိုနည်းက ရေရှည်စိတ်သက်သာစေသောနည်း မဟုတ်ပါချေ။

ဤသို့ဖြင့် မိမိဘဝသည် တီဗွီလေးကြည့်လိုက် စာလေးဖတ်လိုက်၊ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်လိုက်ဖြင့် အငြိမ်းစားရောဂါကို ကုသနေရပါသည်။

ဤသို့နေလာခဲ့ရင်း အချိန်နှင့်ဒီရေသည် လူကိုမစောင့်သကဲ့သို့ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခဲ့သလို ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်းလာခဲ့ပါသည်။

ထိုသည်ကို မူလက ဂရုမထားမိသော်လည်း ယခုမူ ခန္ဓာက ဖောက်ပြန်လာချေပါပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းဝယ် အမောရောဂါဖြစ်လာသည်။ ထ,လိုက်ရင် မောသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း မောလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ချောင်းကပါဆိုးလာပါသည်။

ဆရာဝန်ထံပြု၍ ဆေးစစ်ရပါသည်။ ဆရာဝန်က ဆီးစစ်၊ သွေးစစ်၊ ဓာတ်မှန်စစ်သည်။ အဖြေက နှလုံးရောဂါဖြစ်စပြုလာပြီးဟုဆိုပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် နှလုံးရောဂါကုဆရာဝန် အိမ်သို့ရောက်သွားပါသည်။ ထိုဆရာဝန်၏ အိမ်ရှေ့တွင် မိုးကုတ်ဝိပဿနာစခန်းကျောင်းက ရှိနေပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ရောဂါအခြေအနေကို ဆေးစစ်ပေး၊ ဆေးစစ်ပြီးရင် အလ္လာပ၊သလ္လာပစကား ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်၏မူလအလုပ်အကိုင်၊ဌာနနှင့်ယခုလုပ်နေသောဘဝအခြေအနေကို မေး၍ကျွန်တော်က ပြောပြီးဖြေကြရပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးနှင့်ကျွန်တော် အကြောင်းစုံမေးဖြေပြုပြီးနောက် ဆရာဝန်ကြီးက-

“ကျွန်တော်က ခန္ဓာကိုယ်သက်သာရုံသာ ကုနိုင်တာ ဗျာဒိခန္ဓာကိုယ် ဆင်းရဲတကယ်ပျောက်အောင် ကုနိုင်တာက ဟောဒီ ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့က မိုးကုတ်ဝိပဿနာကျောင်းက ဆရာတော်ကမှ ကုသနိုင်တာ ဗျာ ကျွန်တော်က မသေတာကို မကုနိုင်ဘူး၊ ဆက်လက်မသေဖို့ ကုနိုင်တာက အဲဒီဆရာတော်ဗျာ၊ အဲဒီဆရာတော်ထံလည်း သွားပြီးကုဦးဗျာ”

ဟု ဆရာဝန်ကြီးက လမ်းညွှန်ပြောပြပါသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်ကိုယ့်ကျွန်တော် သတိထား သတိရမိလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မိုးကုတ်ဆရာ တော်ကြီး၏ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ပြရာ ကမ္ဘာအေး ရေကူးလမ်း သံဃာတက္ကသိုလ်အတွင်းရှိ မိုးကုတ်စခန်းသို့ဝင်ပြီး မိုးကုတ် ဆရာတော်၏ ဝိပဿနာတရားကို ကြားနာမိပါသည်။

အိမ်မှာလည်း မိုးကုတ်တရားခွေများကို နားထောင် ပြီး ဝိပဿနာတရားကျင့်စဉ်အလုပ်ကို စတင်လုပ်မိပါတော့ သည်။

ပထမတော့ ဆရာတော်၏လမ်းညွှန်ချက်အရ အာနာ ပါနထွက်သက်,ဝင်သက်ကို မှတ်ရှုရပါသည်။ ရောဂါဝေဒနာ ပေါ်လာသောအခါ ဝေဒနာကိုမှတ်ရပါသည်။ ဝေဒနာမရှိ သောအခါ စိတ်ကိုမှတ်ရပါသည်။ စိတ်ပျံ့လွင့်သောအခါ အာနာပါန ပြန်မှတ်ရပါသည်။

ပထမ တရားထိုင်စဉ်ကတော့ ဝေဒနာခံစားရ၍ အလွန်ခံစားရခက်လှပါသည်။ နောင်အချိန်ရလာသောအခါ

တရားထိုင်ရမှုအရသာ၊ အေးငြိမ်မှုအရသာကို ခံစားလာမိပါ
တော့သည်။

တရားထိုင်၍ (၃)လမျှကြာသောအခါ ရောဂါဝေဒနာ
ကို ဆရာဝန်ထံပြန်ပြရပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ရောဂါမရှိတော့ဘူး ခင်ဗျားရောဂါကို
ဘုရားဆေးက ကုပေးလိုက်ပြီးပြောသည်။

ကျွန်တော်အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခံစားရပါသည်။
ကျွန်တော်သည် သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ဆက်လက်အားထုတ်
ခဲ့ရာ ယနေ့ကျွန်တော့်ဘဝသည် တရားအရသာဖြင့် ငြိမ်းချမ်း
သာယာလှပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်က 'ငါသေရင် ငါ့အတွက်ဆွမ်း
မသွတ်နဲ့လို့ မှာရဲကြရဲ့လား' ဟုမိန့်ကြားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့
ထိုသို့မှာကြားနိုင်အောင် ကြိုးစားရပါမည်။

ခန္ဓာရသမျှ ဒုက္ခဆင်းရဲအတိ ဖြစ်ပါသည်။ နတ်ပြည်
ရောက်လည်း နတ်ခန္ဓာရမည်၊ ဗြဟ္မာပြည်ရောက်လည်း
ဗြဟ္မာခန္ဓာရမည်၊ ခန္ဓာရှိနေသမျှ ခန္ဓာပျက်စီးခြင်းဆိုသော

သေခြင်းတရားကရှိနေမည်၊ (၃၁)ဘုံတွင် ဤအသေတရားက ရှိနေ၍ ဒုက္ခသစ္စာတရားက လွတ်မည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခန္ဓာရသော(၃၁)ဘုံလွတ် မြောက်အောင် ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ကို မြင့်သထက်မြင့်အောင် ကျင့်ကြံပြီး သေခြင်းကင်းရာ အမတသုခမြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရည်မှန်းချက်ဘဝတစ်ခု နိဗ္ဗာန်ပြုရန် ကြိုးစားလျက်ရှိနေပါတော့ သည်။

(၁) အာဏာမာန ခဝါချခံရသောအခါ

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္က သိုလ်တွင်လာရောက် ပညာသင်ကြားနေကြသော တရုတ် ရဟန်းတော်လေးပါး၊ လာအိုရဟန်း(၅)ပါးတို့ကို ကျောင်းပိတ် ရက်အတွင်း ချမ်းမြေ့ရိပ်သာ၌ တရားအားထုတ်နိုင်ရန် ချမ်းမြေ့ရိပ်သာဆရာတော်ထံသို့ သွားရောက်လျှောက်ထားခဲ့ ရပါသည်။

ဆရာတော်က နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်၍ ရန်ကုန်မှာ အားမထုတ်စေဘဲ၊ မှော်ဘီရှိ မိမိ၏ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကမ္မဋ္ဌာန်း တိုက်သို့သွားရောက်အားထုတ်စေရန် လမ်းညွှန်မှုပြုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆရာတော်ညွှန်ကြားသည်တို့ကို ငှာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲများထံ တင်ပြပြီး ခွင့်ပြုချက်ရသော အခါ ထိုရဟန်းတော်များကို မှော်ဘီမြို့ရှိ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာသို့ ပို့ဆောင်ပေးရပါသည်။

အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လှသော ချမ်းမြေ့ရိပ်သာဝန်းထဲဝယ် တရားထိုင်ကျောင်းငယ်၊ ဇရပ်ငယ် အသီးသီး၌ သမာဓိခိုင်မြဲစွာနှင့် တရားအားထုတ်နေကြသော ယောဂီများကိုတွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲဝယ် ဓာတ်လှိုင်းကူး စက်ခံရကာ မိမိပင် အလွန်ငြိမ်းအေးသွားမိပါသည်။

ဆွမ်းကပ်ချိန်ရောက်ခါနီးဝယ် ယောဂီများတရားအား ထုတ်မှုရပ်နားပြီး ဆွမ်းစားရန်ပြင်ဆင်ကြသည်။ ဆွမ်းပြင်သော အဖွဲ့က ဆွမ်းပြင်ကြသည်။

သံဃာတော်များနှင့်ယောဂီများ ဆွမ်းစားပြီးသော အခါ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့က ဖိတ်ခေါ်၍ သက်သတ်လွတ်ထမင်းဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါသည်။

ထမင်းစားရင်းပင် အချင်းချင်းမိတ်ဖွဲ့ရပါသည်။ ဝေယျာ ဝစ္စအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်နှင့်အတူပါလာသော ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါ်ခင်နွဲ့ဟန်ကြည်က-

“ဒီဆရာကြီးက ကျွန်မတို့ဌာနက လက်ထောက်ညွှန်
ကြားရေးမှူး ပြီးတော့ စာရေးဆရာတက္ကသိုလ်သျှင်
သီရိ ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးပါ”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ထိုအခါ ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက-

“ဪ... ဆရာကြီးက တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိကို... ၊

ကျွန်တော်ကဘုန်းကြီးလို့ထင်နေတာ၊ ဆရာကြီးကိုတွေ့ရတာ
ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးရဲ့ ‘သေရွာပြန်
စာအုပ်၊ စင်ကြယ်မှုလေ့ကားခုနစ်သွယ်စာအုပ်’ နှင့် ဒီဘဝ
ရောက်လာသူပါ။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော်ရဲ့ ကြားဆရာ
တစ်ဦးပါပဲ ခင်ဗျား၊ ဆရာကြီးကို ကန်တော့ပါရစေ”
ဟုဆိုကာကန်တော့ပါသည်။

ထို့နောက် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် သူ့ဘဝ၊ကိုယ့်ဘဝ
မိတ်ဆက်ပြောကြရင်း သူ့ဘဝဤအရွယ်တွင် ဤဌာနသို့
ရောက်ခဲ့ရပုံအကြောင်းစုံကို ပြောပြပါသည်

“ကျွန်တော်ရဲ့အမည်မှန်၊ ဇာတိမှန်၊ နေရာမှန်ကိုတော့
မပြောပါရစေနဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ကြတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ယခုထက်ထိ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေကြတော့

မည်သူ့ကိုမျှ အနာဟောင်းကို ပြန်မဆွစေချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်
ဟာ မာန်မာနတွေထောင်ပြီး လူမထင်၊ သူမထင်လုပ်ခဲ့တာတွေ
ကို သံဝေဂယူပြီး တရားရစေချင်လို့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖွင့်ဟ
ဝန်ခံချင်တာပါ ဆရာကြီး”

ဟု နိဒါန်းခံကာ သူ့ဘဝကို ရင်ဖွင့်ပြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပဲခူးတိုင်းအတွင်းရှိ မြို့နယ်ကလေး
တစ်ခုက သာမန်လက်လုပ်လက်စား မိဘတစ်ဦးက မွေးဖွားခဲ့
သူပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပညာကို ကြိုးစား
သင်ယူခဲ့ပါသည်။ တစ်နှစ်တစ်တန်းလည်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့ပါ
သည်။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်တော့ စစ်ထဲဝင်ခဲ့ပါ
သည်။ စစ်ဗိုလ်ပေါက်စဘဝမှာ သူပုန်သူကန်ရန်သူများနှင့်
အတော်ပင် အကြိတ်အနယ်တွေ တိုက်ခဲ့ရပါသည်။ တိုက်ပွဲ
ပေါင်းများစွာနှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

စစ်ပွဲတိုက်ပွဲဝင်တိုင်း ဒီရန်သူတွေဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့
ရန်ငြောင့်ဆူးခလုတ်တွေ ဆိုပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ချေမှုန်း
သုတ်သင်ခဲ့ပါသည်။ သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ ဒီရန်သူဆိုတဲ့လူတွေဟာ ကိုယ်နှင့်ရန်
 ဘက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်သူလည်း မဖြစ်ဘူးပါဘူး၊
 စီးပွားရေး၊ အချစ်ရေးမှာလည်း မလှခဲ့ကြပါဘူး၊ ကိုယ့်တိုင်းရင်း
 သားတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိုအချိန်က ထိုအမြင်မျိုး မရှိခဲ့ပါ။
 ရန်သူလိုပဲ မြင်ခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုတိုက်ပွဲတွေ ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံတိုက်ခဲ့မှုတွေ၊ စွမ်းရည်သတ္တိ
 တွေကြောင့် ရာထူးတွေကလည်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်
 လာခဲ့ပါသည်။ ရာထူးတွေတက်လာတော့ ငါဟာ တယ်တော်
 တဲ့သူဘဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့်ချင်လာချင်တယ်၊ မာန်
 မာနက လက်မထောင်ချင်လာပါသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်
 ရောက်လာတော့ ဒေသပါတီယူနစ်ကော်မတီအထိ တာဝန်ယူ
 ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ နယ်မြေမှာ တန်ခိုးဩဇာအာဏာဆို
 တာ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်နေတော့ ကိုယ့်
 ဘဝကိုယ်အဟုတ်ထင်ပြီး မာနတက်ခဲ့ရပါသည်။

တိုင်းပြည်အတွက် ငါစေတနာထားလုပ်သလို အားလုံး
 လည်းလုပ်ရမည် ဟူသောအထက်စီးမာန်ဖြင့် ဟောက်ခြင်း၊
 ဆူခြင်း၊ ဆဲခြင်း၊ ထိုးခြင်း၊ နှက်ခြင်းကိုလည်း လုပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့လုပ်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်အပေါ် အတော် ပင်မကျေနပ်ဘူး၊ မုန်းတီးသူများပေါ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကထိုသူများအပေါ် အလကားကောင်တွေဟု အထင်အမြင် သေးကာ အမြဲပင်ဆူဆဲ အပြစ်ဒါဏ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ငါသည် အထက်လူကြီး၊ အာဏာရှိသူ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိသူ၊ ငါပြောသမျှ ခိုင်းသမျှ နားထောင်ရမည်၊ လုပ်ရမည် ဟူသော အသိမာနကား ကျွန်တော့်အား ထာဝရလွှမ်းမိုးနေ ခဲ့ပါသည်။

ဤအရာများသည် မြဲသောတရားမဟုတ်၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျလျှင် မမြဲသော သင်္ခါရသဘောတရားအရ ပြုပျက်-ပျက်စီးသွားမည်ကို သတိမမူ ဂူမမြင်ခဲ့ပါ။

မိမိရဲ့အရင့်အရင်ကလူတွေ ဒီလိုအမြဲတရားနှင့် အာဏာရာထူးတွေကျသွားတာကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးမှုရှိသော် လည်း ထိုအရာများသည် မိမိရဲ့အာဏာရာထူး၊ အရှိန်အဝါ၊ ဂုဏ်အောက်တွင် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ဒေသ ပါတီရွေးချယ်ပွဲ သက်တမ်းနှစ်ခုတွင် ပြည်နယ်မှတိုင်းသို့ အသီး သီးပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။

တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်နှစ်ခုလုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အာဏာအရှိန်အပါကို အလွန်အကျွံသုံးခဲ့သည့်အတွက် အလွန်လူမုန်းများခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်ကတော့ မိမိကိုယ်ကိုမှန်သည်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။ အားလုံးက မိမိကိုချစ်ကြောက်ရုံသေလှသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ မိမိ၏အုပ်ချုပ်ရေးလည်း ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အောက်ခြေက မုန်း-ကြောက်-ဖြစ်နေသည်ကို သတိမပြုမိပါ။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၈၈-ခု၊ အရေးအခင်းပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်တွင် အားထားရာ မှီခိုရာက မရှိတော့ပါ။ အာဏာအရှိန်အဝါကလည်း ကျသွားပါပြီ။

ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုသူတွေက ဒုနဲ့ဒေး ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အသက်လု၍ လုံခြုံရာ ရန်ကုန်သို့ ပြေးခဲ့ရပြီး ပုန်းရှောင်နေရပါသည်။

လက်တွေ့၊ နဖူးတွေ့၊ ဒူးတွေ့၊ ပျက်စီးခြင်း၊ ကျရှုံးခြင်းတို့ကို တွေ့ရသောအခါ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ သံဝေဂရခြင်းတို့ကိုလည်း ခံစားလာမိပါသည်။

အသက်ကလည်း ရလာပြီး၊ အန္တရာယ်ကလည်းကြုံ
လာပြီး ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

လုံခြုံစိတ်ချရသောနေရာတွင် မထင်မရှားဘဝနှင့်
နေပြီး အိမ်တွင်းပုန်းကာ စာအုပ်ဖတ်ရပါတော့သည်။ ဘဝ
အစစ်အမှန် အားကိုးရာအမှန်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင် လေ့လာ
ရှာတွေ့ရပါသည်။

တရားသဘောဖြစ်ပျက်မှု၊ ဓမ္မတာကို ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျခံစားလာရ၍ ဘဝတွင် သံဝေဂများစွာလည်းရပြီး
မာန်မာနတွေလည်း ကျကုန်ရပါသည်။

၁၉၈၈ မှသည် ၁၉၉၂ -ခုနှစ်အထိ ဘဝကိုဇာတ်မြှုပ်ပြီး
စာဖတ်မှု၊ အမှန်တရားရှာမှုလုပ်ရပါသည်။ အမှတ်မထင်ဘဲ
ဆရာကြီးတက္ကသိုလ်သျှင်သီရိရေးသားသော 'သေရွာပြန်စာ
အုပ်'ကို ပထမဖတ်မိပါသည်။ မိမိလုပ်ခဲ့သောအလုပ်များသည်
ကုသိုလ်နှင့်အကုသိုလ် ဘယ်ဟာကများခဲ့သလဲ စဉ်းစားတွေး
ခေါ်သုံးသပ်မိခဲ့ပါသည်။

အမှတ်မထင်ပင် ဆရာကြီး၏ စင်ကြယ်မှုလှေကား
ခုနစ်သွယ်နှင့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားခွေများ
ကိုဖတ်မိခြင်း၊ နားထောင်မိခြင်း ပြုမိပါသည်။

ထိုစာအုပ်နှင့်ထိုတရားကို နာကြားမိသောအခါ မိမိ
ဘဝကိုမိမိ စက်ဆုပ်ရွံရှာလာမိပါသည်။

ငါသည်ဘာကောင်မှမဟုတ်ပါလား- မွေးဖွားခြင်း
သည်သေခြင်းဆိုသော ပျက်စီးခြင်းသို့ သွားနေပါကလား၊

ဤဘဝပြုခဲ့သော ကုသိုလ်-အကုသိုလ်ကံများသည်
ငါ့ဘဝကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်းတော့မှာပါလား၊

ငါ့ဘဝစွဲလမ်းမှုတွေဟာ သံသရာတစ်လျှောက်(၃၁)
ဘုံမှာ ရုပ်ခန္ဓာဖြစ်ပြီး ကျင်လည်ရဦးမှာပါလား၊

ငါ့ဘဝ,ငါလုပ်ခဲ့တာတွေဟာ တကယ်တော့ ဘာမျှ
အနှစ်သာရ မရှိပါကလား၊

ငါသည် ယခုအချိန်ရှိသေးသည်၊ ဤဆရာကြီးစာအုပ်
ကလည်း ဆုံးမလမ်းညွှန်ထားသည်၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်က
လည်း လမ်းညွှန်ထားသည်။

-ငါ့ဘဝ ငါဘာလုပ်ရမည်နည်း-

ဟူသောအမေးသည် ကျွန်တော့်ဘဝအား နေ့စဉ် စဉ်းစားစရာ
ဖြစ်လာရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝ တတိယအရွယ်သည် ဒုတိ
ယအရွယ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော အကြောင်းပေါ် အကျိုးအပြစ်
တွေဖြစ်ပြီး ဤချမ်းမြေ့ရိပ်သာစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ရဟန္တာအရှင်အင်္ဂုလိမာလသည် တိုင်းကျော်ပြည်
ကျော် လူသတ်သမားကြီးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဘုရားရှင်နှင့်တွေ
၍ အကျွတ်တရားရခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည်ကား အင်္ဂုလိမာလလောက် မရောက်
ခဲ့သေးပါ။ တိုင်းပြည်အတွက်သာ အများဆုံးလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ပါ၍
မာန်မာနဖြင့်လုပ်ခဲ့၍သာ အမှားပါခဲ့ရပါသည်။ သူတစ်ထူး
ပျက်စီးစေလိုသောစိတ်ကား မရှိခဲ့၍ အင်္ဂုလိမာလလောက်
ရက်စက်သူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့အတွက် ကိုယ်ဘဝကိုယ်ခံသာပါသေးသည်။ ဤ
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်ဘဝကို ကျွန်တော်ဖြေသိမ့်၍ တရားဓမ္မ
အေးချမ်းမှုအရသာကို ခံစားနိုင်ရန်ကြိုးပမ်းခဲ့ရပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်ဘဝသည် ဒုတိယအရွယ်
ကရှိခဲ့သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန၊ ဣဿ၊ မစ္ဆရိယများ
နည်းပါးပြီး အေးငြိမ်းသော ဘဝသူခချမ်းသာမှုကို ရှေ့ရှုလျက်
ချမ်းမြေ့ရိပ်သာတွင် ဘဝကိုချုပ်ရန်စီမံလျက်ရှိပါတော့သည်။

(ဂ) သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုး လျှောင်မျိုးငယ်လျှောင်စံ

ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်အရ လူ့ဘဝရခဲသည်လို့ဆိုပါသည်။ ကျွန်မဘဝအနေနှင့်ကြည့်ရင်တော့ ရခဲတဲ့လူ့ဘဝကို ကံကောင်းထောက်မစွာရခဲပါသည်။

ရခဲတဲ့လူ့ဘဝကို ရခဲပေမယ့် အတိတ်ဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ဒါန၊ သီလကံတွေက နည်းသေးတော့ ကျွန်မဘဝဟာ လူ့ဘဝရဲ့ သာယာချမ်းမြေ့မှုကိုတော့ မခံစားခဲ့ရပါဘူး။

ကျွန်မဘဝရဲ့ ဒုတိယအရွယ်မှာစတင်၍ ကံဆိုးမှုတွေကို ခံစားရပါသည်။ ပထမအရွယ်ကတည်းက ကျောင်းသွားအတူတူ၊ အတန်းတူ၊ စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်သူနှင့်ကွဲခဲ့ရပြီး မိဘကျေးဇူးကိုဆပ်သောအားဖြင့် မိဘအလိုကျ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်မလက်ထပ်ခဲ့ရပါသည်။

ဗုဒ္ဓကဓမ္မစကြာတရားတော်မှာ ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းခြင်းသည် ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖော်မိဝဲနေခြင်းသည် ဆင်းရဲဒုက္ခ လို့ဟောထားခဲ့သည်ကို ကျွန်မယခုမှ သိခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မဘဝ ချစ်သူနှင့်ကွဲပြား မိဘအလိုကျပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ လက်ထပ်ရမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်မခံစား နေရသော ဆင်းရဲဒုက္ခအဟိုင်းအတာကာတော့ ပြောမပြနိုင် အောင် ရှိမယ်ဆိုတာ အားလုံးကိုယ်ချင်းစာကြည့် သိကြမှာပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မဘဝ ကံတရားကိုသာ ခိုးမယ် ဖွဲ့ပြီး မိဘအလိုကျ ကျောင်းဆရာလေးကိုဘမင်းကို လက်ထပ် ခဲ့ရပါသည်။ ဆရာကိုဘမင်းသည် ကျောင်းဆရာပီပီ စိတ် သဘောထားနူးညံ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘဝမှာ ချစ်သူမရှိ၊ မိဘ စီမံသမျှ ခေါင်းငုံ့နာခံခဲ့သူဖြစ်၍ ကျွန်မဘဝလောက် ဆင်းရဲ ဒုက္ခ မခံစားရသည့်ပြင် ကျွန်မကိုရသည့်အတွက် သူ့ဘဝမှာ အလွန် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေဟန် ရှိပါသည်။

ဆရာသည် ကျွန်မကို အလွန်ချစ်ပါသည်။ အလွန် လည်း အလိုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ပျမ်းသာဖြစ်မည့် ကိစ္စ မှန်သမျှ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာသည် ကျွန်မဇာတ်လမ်းကို သိသွား၍ ကျွန်မအပေါ် အလွန်ပင် သနားတရားတသမင်တာ ကြိုက်သလိုစီမံပါဟု ခွင့်ပေးရှာပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့မိန်းမတို့ဘဝဆိုသည်မှာ အရှက်နှင့် သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားရမည်မဟုတ်ပါလား၊ စိတ်အလိုလိုက် လို့ရသောဘဝမဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ မျက်နှာများသောမိန်းမ၊ သစ္စာမရှိသောမိန်းမ၊ ဖောက်ပြန်သောမိန်းမ ဟူ၍ စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ ရဲ့ချခံရမှုကိုလည်း အလွန်ရှောင်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့အတွက် ဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒကို အသိတရား၊ အရှက်တရားဖြင့် ထိန်းချုပ်ပြီး ပကတိပေးလာသောအခြေအနေ အရ ကုသိုလ်ကံအရ ဘဝကိုသာယာအောင် ကြိုးစားရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မဘဝဟာ သမီးနှစ်ယောက်၊ သား တစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့ပြီး ဘဝကို အံ့နယ်ထိုင်ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော်လည်းပဲ ကျွန်မဘဝ၏ အကုသိုလ်ကြမ္မာ သည်ကား မရပ်နားခဲ့ပါ။ သားသမီးများ အရွယ်မရောက်ခင်မှာ ဘဲ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဆရာသည် မမျှော်လင့်သော ကားတိုက်မှုဖြင့် ကျွန်မတို့မိသားစုကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မဘဝ ဒုတိယအကြိမ် ဒုက္ခဆင်းရဲဒုက္ခများ အလူး အလဲခံစားလာရပြန်ပါသည်။

တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်လာသော ကံကြမ္မာကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဖန်တီးပြုပြင်၍ မရနိုင်တဲ့ဘဝမှာ ကံကိုသာယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ဘဝ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ဖို့ ကျွန်မကြိုးစားရပါသည်။

ယခင်က လင်ယောက်ျားကို မှီခိုနေရတဲ့ဘဝကနေ ယခုကိုယ်တိုင်ဦးစီးခေါင်းဆောင်ထွက်ရတဲ့ဘဝရောက်လာခဲ့ ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကြုံလာတဲ့လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံပြီး သားသ မီးလေးများ၏နောင်ရေးအတွက် အထူးသဖြင့် ပညာရေးပြီး ဆုံးရေးအတွက် သူတို့ဘဝဆက်လက်လျှောက်နိုင်ရန် ကျွန်မ နေ့ညမဟူရောင်းရေးဝယ်တာတို့ကို ဆောင်ရွက်ရပါတော့ သည်။

တချို့က တစ်ပင်လဲတစ်ပင်ထူ အားကိုးရာရှာဖို့ ပြောကြပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသမီးလေးတွေဘဝ ပထွေးဆို သည့်ဝေါဟာရကို မပေါ်စေချင်ဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲမခံစားစေချင် ပါဘူး။ သို့အတွက် ကိုယ်ကိုယ်ကိုပဲ အဆင်းရဲခံပြီး ဤကလေး များ၏ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားလုပ်ကိုင် ရပါသည်။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဘဝကိုရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့်ပဲ
သုဝရဲ့ဒုတိယအရွယ်သည် ကုန်ခဲ့ရပြီး သားသမီးတွေကလည်း
အတောင်အလက်စုံကြပြီး မိမိတို့ဘဝ မိမိတို့တည်ဆောက်
ဖွဲ့သွင်းသွားကြပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘဝမှာ-သမုဒယသံယောဇဉ်နှောင်ကြီး
မပြတ်နိုင်လေဟော့ အိမ်ထောင်သည်သမီးအသီးသီးထံ
သွားနေလိုက်၊ သားသမီးကောင်းစေချင်သော ဆန္ဒလေးနှင့်
ပြောလိုက်ဆိုလိုက် အလုပ်ကမပြတ်ရှိနေပါသည်။

ဤပြောမှုဆိုမှုသည် မိမိကစေတနာထားသည်မှာ
နှစ်သော်လည်း တစ်ဖက်ခံယူသူက စေတနာကို ဝေဒနာထင်
ကာက ပဋိပက္ခအသွင်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာပါသည်။

ဒါကိုမှ ကျွန်မက တရားမရှိ၊ တရားမသိတော့ ငါ့ရဲ့
စေတနာ စော်ကားလေခြင်းဆိုပြီး ဒေါမနဿဝေဒနာတွေ၊
မိစ္ဆာကဝေဒနာတွေခံစားလာရပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည်
ပူလောင်နေပါတော့သည်။

ကျွန်မ သြဇာအာဏာပေးလာတော့ သမက်များနှင့်
ချွေးမတို့ကလည်း ဒီအဖွားကြီးသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကျွေး

တာအေးအေးစားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဟာဝင်ရုပ်၊ ဒီဟာ
ဝင်ရုပ်နှင့် နေကိုမနေတတ်ဘူး ဟုကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်စကား ဆိုလာ
ကြပါသည်။

ထိုသူစိမ်းသမက်၊ချွေးမတို့က ဆိုလာ၊ ဒေပြစ်ပြောလာ
သောစကားများကို သမီး၊သားတို့ကပါ ဆောက်ခံသလိုလို
လုပ်လာသောအခါ ကျွန်မအဖို့ ငါမွေးသည့်မြောက်က ဝါး
ပြန်ချောက်သည်။ ငါက ဒင်းတို့ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးသာ
ရောက်အောင် အပင်ပန်းခံအဆင်းရဲခံ လုပ်ပေးထားပြီး ယခု
မှ ကျေးဇူးကန်းနေကြပါကလား ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်
ကြေကွဲခံစားလာရပါတော့သည်။

ဤလိုနှင့်ပင် ကျွန်မဘဝသည် သမီးကပယ် သားက
ပယ်ဘဝတွင် အထီးကျန်သလို ဖြစ်လာပါသည်။

တကယ်ကျတော့ ဘယ်သူမပြု-မိမိအမှုပါ။ မိမိက
မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်ခြင်း၊ သံယောဇဉ်ကရား နှောင်ဖွဲ့မှု
အားကြီးခြင်းကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်။

ဤသည်ကို အစကမသိခဲ့ပါချေ၊ မသိခဲ့၍လည်း ထိုအခါ
ခံစားရပြီး ဒေါသတွေ့သော ဝတွေ့ ခံစားနေရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မခင်ပွန်းနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာ
မကြီးတစ်ဦးက သူ့အိမ်တွင် တရားစခန်း(၇)ရက်ဖွင့်၍ တရား
နာကြွရန် ဖိတ်ပါသည်။

တရားစခန်းကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားပါ။ သို့သော်ခင်ပွန်း
၏အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်၍ မသွားလျှင် မသင့်တော်၍
တရားနာသွားရပါသည်။

တရားပွဲအခမ်းအနားမစခင် မိုးကုတ်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ တရားတိတ်ခွေကို ဖွင့်ပြထားပါသည်။

ကျွန်မသည် အိမ်ရှင်ဆရာမကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မိုး
ကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏တရားတော်ကို နာကြားလိုစိတ်
များပေါ်လာ၍ အာရုံစိုက်နားထောင်နေမိပါသည်။

ကက်ဆက်ခွေထဲမှ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အသံက

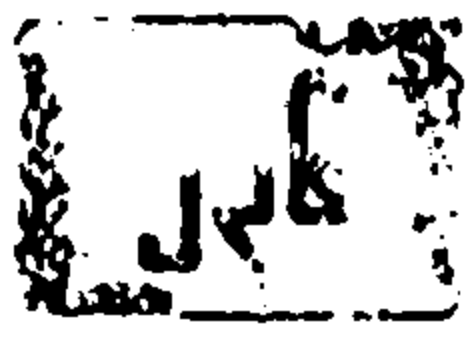
“ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ချစ်ကြသလား-ကိုယ်ကိုယ်
ကိုချစ်တယ်ပြောပြီး သူများကိုလိုက်ချစ်နေကြ၊ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေကြသည်။ သားချစ်ရတာနဲ့၊
သမီးချစ်ရတာနဲ့၊ မြေးချစ်ရတာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်

ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေကြသည်။ ခင်ဗျားတို့သေရင် အဲဒီ မြေးတွေ သားတွေ သမီးတွေက လိုက်သေပြီး ကယ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားကြပါ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုချစ်ရင်း သူများကိုချစ်တာ လျော့ကြပါဗျာ”

ဆရာတော်ရဲ့ ဆုံးမသံသည် ကျွန်မကို ဆုံးမနေသလို ပါပဲ၊ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မဘဝ ပထမအရွယ်ကလည်း သူများကို လိုက်ပြီး ချစ်နေရလို့ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲခံနေရသည်။ ဒုတိယအရွယ်မှာလည်း သားချစ်၊ သမီးချစ်နှင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေခြံရံပြီး လုပ်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မော နေပါရော။

ယခုတတိယအရွယ်ရောက်ပြန်တော့လည်း ဒီသမီး၊ ဒီသားအတွက် ဒီမြေးတွေအတွက်နှင့် ဘဝတစ်ခုကို မလွန် မြောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပြန်သည်။

“ဆရာတော်ကြီး မိန့်ကြားတာမှန်လိုက်တာ။ တကယ် တော့ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်သူမဟုတ်ဘဲ နှစ်နေသူ ပါပဲလား။ လားရာဂတိမှာ သားစွဲ၊ သမီးစွဲနှင့်သေပြီး အိမ်နောက် ဘေးက သရက်ပင်မှာ ကပ်နေရမယ့်ပြိတ္တာဘဝမျိုးရောက်မှာ



သေချာပါသည်။ ဤဘဝမျိုးရောက်က ဘယ်သား၊ ဘယ်သမီး
ဘယ်မြေးက လာကယ်မလဲ”

ကျွန်မဘဝ ကျွန်မ အလေးအနက်စဉ်းစားရပါတော့
သည်။ ကျွန်မသည် ဆရာမကြီးအိမ်မှအပြန် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ငါ့ဘဝ ငါချစ်ရတော့မည်”

ကျွန်မ ဤသို့ဆုံးဖြတ်ပြီး မိုးကုတ်တရားရိပ်သာကို
ဝင်ရောက်ပါတော့သည်။ ဘယ်သား ဘယ်သမီး ဘယ်မြေးကိုမှ
အားမကိုးလိုတော့ပါ။ မခယ၊ မချစ်ခင်လိုတော့ပါ။

ဤချစ်ခြင်းတဏှာလောဘကြောင့် ကျွန်မဘဝတစ်
လျှောက်လုံးခံစားခဲ့ရပြီး ယခုဆက်၍ တဏှာကို စွဲလမ်းစွာ
ဆက်လုပ်နေလျှင် ကျွန်မဘဝသည် အပါယ်လေးပါးစာ ဖြစ်
လေတော့မည်။

သို့တွက် ကျွန်မသည် ဘယ်သား၊ ဘယ်သမီးကိုမျှ
အားမကိုး မပြောမဆိုတော့ဘဲ တရားစခန်းဝင်ခဲ့ရပါသည်။

တရားစခန်းဝင်ကာစကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြစ်မှုဖြစ်
မလားဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားများ၏လမ်းညွှန်မှုအောက်ဝယ်
တရားကိုသတိတရားလက်ကိုင်ထားပြီး ဇွဲဝီရိယစွဲမြဲစွာဖြင့်
ဆက်လက်အားထုတ်ခဲ့ရာ ယခုတော့ကျွန်မဘဝသည် ခံစား
ခဲ့ရသောဒုက္ခ၊သောကဝေဒနာများကို ထိန်းနိုင်သိမ်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ

သူများကိုချစ်ရသော ဆင်းရဲဒုက္ခထက် ကိုယ့်ဘဝကို
ချစ်ရသောသူခကား အလွန်ချမ်းမြေ့လှသည်ကို ယခုတော့
ကျွန်မကိုယ်တွေ့ မြန်မြန်ခံစားရလေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က တရားဂုဏ်တော်
တွင် လက်တွေ့လုပ်လျှင် လက်တွေ့အကျိုးပေးသည်။ လက်
တွေ့လုပ်လျှင် အချိန်မရွေး အကျိုးပေးသည်။

လာလှည့်၊ ရှုလှည့်၊ လုပ်ကြည့်လှည့် ဟု ဖိတ်ခေါ်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

(ဃ) တတိယအရွယ် - ရောဂါသည်မှသည်

ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်ယခုမှ တတိယအရွယ် ရောဂါသည်ဘဝရောက်မှ စဉ်းစားဆင်ခြင်သံဝေဂရယူမိသည် ကို ဆိုရပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝ ပထမအရွယ် ပညာစုံဘွဲ့ရပြီးတော့ ဒုတိယအရွယ်မှာ ကျောင်းနေဖက်ချစ်သူနှင့်လည်း လက်ထပ် ခွင့်ရပြီး မြို့နယ်အခွန်အရာရှိလေးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ရလေတော့ ကျွန်တော့်ဘဝသည် လိုတာအကုန်ရ လိုလေ သေးမရှိ ပြည့်စုံသောဘဝဖြင့် ချမ်းသာစွာနေခဲ့ရသော ဘဝ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့သောဘဝတွင် ကျွန်တော့်၌ အပေါင်းအသင်း လူမှုဆက်ဆံရေးကများလာပြီး အသောက်အစား အပျော် အပါးကလည်း များလှပါသည်။

ရလာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို အများအကျိုး အတွက်၊ သာသနာဘာသာအတွက် လှူဒါန်းခြင်း၊ ပေးကမ်း ခြင်းပြုရမည့်အစား မကောင်းမှုအသောက်အစားဘက်၌သာ များခဲ့ပါသည်။

မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ သာမန်ကောင်းမှုလောက် မျှသာရှိခဲ့ပြီး ဒုတိယဘဝအရွယ်သည် စားစားသောက် သောက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဘဝဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရ သည် ဟုဆိုရပါမည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် သားတစ်ယောက်၊ သမီးနှစ် ယောက် ထွန်းကားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ရလာသော စည်း စိမ်ဥစ္စာဖြင့်ပင် သူတို့ဘဝများသည်လည်း ပညာအသီးသီး ပြည့်စုံခဲ့ကြသည်။ သားက အင်ဂျီနီယာဘွဲ့ရခဲ့သည်၊ သမီး အကြီးက ဆရာဝန်ဘွဲ့၊ သမီးအငယ်က စီးပွားရေးဘွဲ့တို့ဖြင့် မိမိတို့ဘဝ မိမိရပ်တည်နိုင်အောင် ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်း ရာထူးတစ်ဆင့်ပြီး တစ် ဆင့်တိုးကာ နောက်ဆုံးပင်စင်ယူသောဘဝတွင် ညွှန်ကြားရေး များဘဝဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့ရပါသည်။

ထိုအငြိမ်းစားယူခဲ့ရသော တတိယအရွယ်ဘဝအစ အဦးအထိ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ခန္ဓာကိုယ်၏အဖြစ်အပျက်ကို လည်းကောင်း၊ တမလွန်နှောင်ရေးကိုလည်းကောင်း အလေး

အနက်ထားကာ မစဉ်းစားမိခဲ့သေးပါ။ မိရိုးဖလာအရ ပြုလုပ်
သောဒါနမှု၊ သီလမှုလောက်သာ ရှိနေခဲ့ပြီး အပျော်အပါးနည်း
သွားသည် မှန်သော်လည်း အသောက်အစားလေးက မကင်း
သေးပါ။ သားသမီးတွေကလည်း ပြည့်စုံလုံလောက်၍ ပူပင်
သောကလည်း မရှိရပါ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝ တတိယအရွယ်အစတွင်
သာယာသလို ရှိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် အငြိမ်းစားယူပြီး၍ တစ်နှစ်အကြာတွင်
ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ဇာတိပြုလာပါသည်။

ငါမပိုင် ငါမဆိုင် မတည်မြဲသော သဘောတရားက
ကျွန်တော့်ကိုမျက်ဝါးထင်ထင် သက်သေပြလိုက်ပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာ
ထမျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ရေကအေးစိမ့်
စိမ့်နေ၍ မျက်နှာသစ်ရမှာကိုပင် မသစ်ချင်သလိုဖြစ်လာသည်

ညကလည်း ယမကာလေး မှီဝဲထား၍ အရှိန်က
မပျောက်သေးသလိုပင် ခံစားနေမိသည်။ ယမကာတစ်ခွက်

သောက်ပြီးမှ မျက်နှာသစ်ရလျှင် ကောင်းလေမလားဟု စိတ်
ကူးမိပြီး ရေချိုးခန်းထဲတွင် အတန်ကြာရပ်နေမိပါသည်။

ထိုသို့ရပ်နေရင်းကပင် ကျွန်တော့်မှာ လက်ျာဘက်ခြေ
ထောက်နှင့်လက်တို့မှာ လေဖြတ်သွားခဲ့ရပါသည်။

လေဖြတ်သည်ဆိုတော့ မိသားစုတစ်ခုလုံး ခြေမကိုင်
မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကြကာ အားချင်း ကျွန်တော်ကို ဆေးရုံသို့
ပို့ကြပါသည်။

ဆေးရုံတွင် တစ်လလောက် ကုသပါသော်လည်း
မသက်သာလှပါချေ။

လေဖြတ်ရာတွင် ဦးခေါင်းပိုင်းမပါသွား၍ တော်ပါ
သည်။ အချို့ဆိုလျှင် လျှာလိပ်သွား၍ စကားမပြောနိုင်၊
ထမင်းမစားနိုင်ဖြစ်ရသည် ဟုဆိုကြပါသည်။

ကျွန်တော့်မိသားစုက ကျွန်တော့်ကို အထူးကုဆရာ
ဝန်ကြီးများနှင့် ပြသကုသကြပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက အကြောတွေ ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာ
အောင် လမ်းများများလျှောက်ပေးရန် အကြံပြုပါသည်။

သို့အတွက် ကျွန်တော်သည် ကြီးစားပြီး တုတ်ကောက် နှင့်လမ်းလျှောက်ကြည့်ပါသည်။ စားဆေး၊ထိုးဆေးများလည်း စားထိုးပြုလုပ်လာပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ငါးလကျော်ခြောက်လအတွင်း ရောက်လာ ပါသည်။ ရောဂါအခြေအနေက တိုးမလာတာဘဲရှိပါသည်။ အခြေအနေက ထူးခြားမလာပါ။

မိတ်ဆွေများက မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာနှင့် ပြသ ကုကြည့်ရန် အကြံပြုကြ၍ မြန်မာသမားတော်နာမည်ကြီးများ နှင့်ပြသကုကြပါသည်။ မြန်မာသမားတော်များက စားဆေး ထက်လိမ်းဆေးကို အဓိကထား၍ ကုသကြပါသည်။ အကြော နှိပ်ခြင်းကိုလည်း ပြုကြပါသည်။

သို့သော် ဆေးပုလင်းတွေသာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကုန် သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လေဖြတ်ရောဂါက သိပ်မသက်သာ လှပါ။ တုတ်ကောက်နှင့်အားပြုလျှောက်ရုံသာ အနည်းငယ် ရပါသည်။

တချို့ကလည်း ယောက်ျား ညာ၊ မိန်းမ ဘယ် လေ ဖြတ်က-ကုမရတော့ ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်အလွန် ကျမိပါသည်။

ဤသို့ ရေရှည်ခံစားနေရသည်ထက် သေတာက ပိုကောင်းမည်ဟု စိတ်ထဲဝယ် ထင်မိ ခံစားလာမိပါသည်။ မပျောက်မည့်အတူတူ မိသားစုတွေကို ရေရှည်ဒုက္ခမပေးလိုတော့ချေ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သာ အဆုံးစီရင်ပစ်တာ ကောင်းမည် ဟု စိတ်အတွေးဝယ် ခဏခဏပေါ်လာပါသည်။

မိသားစုတွေက အားမငယ်ရန် မြန်မာပြည်တွင်မရက နိုင်ငံခြားတွင် သွားရောက်ကုသမည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ဓါတ်မကျအောင် အားပေးကြပါသည်။ အနီးကပ်လည်း မျက်ခြည်မပြတ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ဘဝသည် ဟိုဆရာကောင်းနိုး ဟိုဆေးကောင်းနိုးဖြင့် တစ်လပြီးတစ်လ ရက်ရှည်လာပါသည်။

တစ်နေ့သောအချိန်တွင် ကျွန်တော်ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းသည် နယ်မှတာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်လာရင်း ကျွန်တော့်ထံ သတင်းမေးရင်း ရောက်လာပါသည်။

သူက ကျွန်တော့်ရောဂါဘဝအခြေအနေ ကောင်းလာဖို့ အလားအလာမရှိတော့၍ ဝမ်းနည်းပက်လက် မျက်ရည်

ကျပြီး သူငယ်ချင်းကို အခြေအနေအားလုံး ရှင်းပြပြောပြရပါသည်။

“သူငယ်ချင်း အင်္ဂလိပ်ဆေးနည်း၊ မြန်မာဆေးနည်းနဲ့ ကုတာနည်းလမ်းကုန်ပြီဆိုရင်တော့ ငါက မင်းကို ဘုရားကု-ကုနည်း ဖြင့်ကုကြည့်ချင်တယ်၊ မင်းလက်ခံမလား”

သူငယ်ချင်းက ဘုရားကု-ကုရန် ခပ်အေးအေးပြောပြသည်ကို ကျွန်တော်က မယုံကြည်၍ လက်မခံချင်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိပြောသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ခေတ်မီပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားသော သမားတော်အတတ်ပညာရှင် အသိပညာရှင်များက အကောင်းဆုံးဆိုသော ဆေးဝါးများနှင့် ကုသနေသည်မှာ မပျောက်ခဲ့ရာ မရေရာဘုရားကု-ကုမည်ဆိုသော် ကျွန်တော့်အနေနှင့် မည်သို့မျှ ယုံကြည်လက်ခံနိုင်သော အခြေအနေတွင် မရှိခဲ့ပါချေ။

သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်မယုံကြည်သည်ကို စိတ်မလျှော့ပါ။ ဘုရားကု-ကုနည်းဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်-ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ကြည့်ရန် အကြံပြုပြီး အသေးစိတ်လည်း ဟောပြောပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာသန်စွမ်းတုန်းကတောင် တရား
မထိုင်၊ တရားမလုပ်ဖူးသော ကျွန်တော်သည် ယခုခြေမသန်-
လက်မသန် မကျန်းမာမှ တရားအားထုတ်ရမည်ဆိုသော် မည်
သို့မျှမဖြစ်နိုင်တာကိုပြောသည် ဟုပို၍ပင် အထင်အမြင်လွဲရ
ပြန်ပါတော့သည်။

သူငယ်ချင်းက အားမလျော့၊ သူ့ကုန်ည်းကို စမ်းသပ်
ကြည့်ရန် အတန်တန်စိတ်ပါလက်ပါ တိုက်တွန်းပြောပြန်သည်

သူငယ်ချင်းကလည်း အားနာလောက်အောင် တိုက်
တွန်းနေပြန် မိမိမှာလည်း အခြားအားကိုးရာ မဖြစ်လေတော့
ကျွန်တော်သည် စိတ်မပျံ့တပါနှင့်ပင် သူငယ်ချင်းတိုက်တွန်း
ချက်ကို လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

နောက်နေ့တွင် သူငယ်ချင်းက တရားနည်းပြဆရာ
တော် အရှင်ဓမ္မရက္ခိတဆိုသော သံဃာတော်တစ်ပါးကို ပင့်
လာပါသည်။

ဆရာတော်က ကျွန်တော့အခြေအနေကိုမေးပြီး သူ
ကျောင်းတရားရိပ်သာမှာ တရားအားထုတ်ရန် အကြံပေးမိန့်
ကြားပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူမိသားစုကလည်း သဘောတူ၍ ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်တရားရိပ်သာသို့ လိုက်သွားပါသည်။

ဆရာတော်က ကျွန်တော့်ကို အခန်းတစ်ခန်း သီးသန့် ပေးပြီး တရားအားထုတ်ရာတွင် အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်နှင့် ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်တို့ဆက်နွယ်ပုံကို စနစ်တကျ ရှင်းပြပါသည်။ တရားထိုင်ရမည့် အခြေအနေကိုလည်း စနစ် တကျ ရှင်းပြပါသည်။

ဆရာတော်က ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် ရုပ်-ခန္ဓာ၊နာမ်ခန္ဓာ အခြေအနေတို့ကို ရှင်းပြပြီးသောအခါ သေရမည့်အတူတူ မထူးတော့ပြီ။ ဆရာတော်ပြသသည့်အတိုင်း အာနာပါနဝိပဿ နာတရားအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှုအပြည့် သဒ္ဓါအားနှင့် ရှုမှတ်မိပါတော့သည်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့တိုးပြီး ရှုမှတ်ပွားလေရာ ခန္ဓာမှာ ဖြစ်ပျက်နေသော ရုပ်များနှင့်ဖောက်ပြန်မှုများကို အထင်အရှား မြင်လာရပါတော့သည်။

တစ်ဘဝသေမည့်ဘေးထက် တစ်သံသရာလုံး သေရမည့်ဘေးဆိုးကြီးကိုလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ မြင်မိလာပါသည်။

သို့အတွက် ကျွန်တော်သည်ခန္ဓာ၏ လက်ျာဘက် အခြမ်းကို သမာဓိတက်လာတိုင်း တိုးပြီး ဉာဏ်စိုက်၍ ရှုမှတ်မိပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါကျလျှင် လေဖြတ်ထားသော လက်နှင့် ခြေထောက်များက တရားမှတ်ရင်း မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်လာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် ဝေဒနာကိုကြိုးစား ဥပေက္ခာပြုပြီး ထွက်လေဝင်လေ အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်ကို နှာသီးဝမှ ပြန်လည်မှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပါသည်။

တစ်ပတ်လောက်ကာလအတောအတွင်းဝယ် ဝေဒနာများကပို၍ပို၍ပင် တိုးလာပြီး အခံရလည်းအလွန်ခက်လှပါသည်။

“သေရမည့် ပျက်ရမည့် ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ညှာနေ၍လည်း သူကကိုယ့်ကိုမညာဘဲ ဖောက်ပြန်ပျက်စီး၍ ယခု လေဖြတ်ရောဂါခံစားနေရသည်။ ဤမျှဖောက်

ပြန်ပျက်စီးသော ဤ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ငါအလိုလိုက်
လည်း ငါပဲ ထပ်မံခံစားရဦးမည်”

မိမိကိုယ်ကို ဤသို့အားတင်းပြီး အားမလျော့ဘဲ
ဝီရိယထားကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဉာဏ်စိုက်ပြီး ဆက်လက်
အားထုတ်ရှုမှတ်ပါသည်။

သုံးပတ်လောက်ရှိသောအခါ လက်နှင့်ခြေထောက်က
ဝေဒနာများ ကျလာပါသည်။ လက်နှင့်ခြေက နည်းနည်းလှုပ်
ချင်သလိုမျိုး ခံစားလာရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ် အားတက်လာပါ
သည်။ စားချိန်၊ အိပ်ချိန်၊ အပိုချိန်တွေကိုလျော့ပြီး ဝိပဿနာအ
လုပ်ကိုပဲ အချိန်ပိုတိုးပြီး အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အာရုံစိုက်ပြီးအားထုတ်ခဲ့ရာ ငါးပတ်မြောက်
ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ငါးပတ်ပြည့်သောနေ့ ညနေ(၅)နာရီ
လောက်တွင် အာနာပါနုရှုမှတ်နေရင်း မျက်စိ၏မနောဝိညာဉ်
ထဲ၌ အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေ
ရပါသည်။ ထိုအလင်းတန်းကို ဥပေက္ခာနှင့်ဆက်မှတ်ပြီး
ရှုကြည့်နေမိပါသည်။

ထိုခဏမှာပင် ထိုအလင်းတန်းကြီးက လက်ျာလက်ထဲ
ဝင်ပြီး တွန်းကန်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်ျာခြေထောက်
ထဲဝင်ပြီး တွန်းကန်နေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်နေရပါ
သည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ခန္ဓာ
ကိုယ် လက်ျာဘက်တစ်ခြမ်းလုံး ဝုန်းဒိုင်းဆီပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်
သလို လက်ျာလက်နှင့်ခြေထောက်တွေကန်ထွက်ပြီး အလိုလို
ဆန့်တန်းသွားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုခဏမှာပင် ကျွန်တော်သည် ဘေးနားကတုတ်
ကောက်ကိုပင် မေ့ပျောက်ကာ လမ်းထဲပြီးလျှောက်မိပါသည်။

ညာဘက်လက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက်၊ အောက်ချ
လိုက်၊ ဖြန့်လိုက်၊ ဆုပ်လိုက် အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြည့်မိနေပါ
တော့သည်။ အားလုံးပကတိအတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩ
ဝမ်းမြောက်စွာ တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် မည်ရွေးမည်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခံစား
ရမည်ဆိုသည်ကတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါတော့။

ကျွန်တော်သည် တရားအားထုတ်ရာ မိမိဇရပ်ကျောင်း မှထွက်ပြီး ရေတွင်းသွားပြီးရေခပ်ကြည့်ပါသည်။ သောက်ရေ အိုးတွေရေဖြည့်ပါသည်။ ကျောင်းရှေ့မှ အမှိုက်တွေတံမြက် စည်းလှည်း မြက်တွေပေါက် သန့်ရှင်းရေးကုသိုလ်ပြုလုပ်ကြည့် မိပါသည်။ အားလုံးလုပ်၍ ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျပြီး ရှိခိုးကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးမိပါတော့သည်

ဆရာတော်ကိုအကြောင်းစုံ ဖြစ်ပျက်စုံလျှောက်ထား ပြီးဆရာတော်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် သူငယ်ချင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ငိုယိုပြီး လျှောက်ထား မိပါသည်။

“ဘုရားရှင်ရဲ့ သီလ,သမာဓိ,ပညာ,သိက္ခာ သုံးရပ်တွင် တတိယအဆင့် ပညာသိက္ခာဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီး ဖြန်း အားထုတ်ခြင်းသည်ကသာလျှင် သတ္တဝါတို့၏ ဝဋ်ဒုက္ခများငြိမ်း၍ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ခံစား နိုင်ပါသည်”

ဟုဆရာတော်က တိုတိုတုတ်တုတ် မိန့်ကြားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်ထံ နှုတ်ဆက်ခွင့်ပန်ပြီး မိသားစုများဝမ်းမြောက်စေရန် အိမ်သို့အမြန်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

မိသားစုအားလုံးသည် ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို ခြေကောင်း၊ လက်ကောင်းသန်သန်မာမာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် အိမ်ပေါက်ဝရောက်လာသည်ကို အားလုံး အံ့အားသင့်ကြပြီး တအံ့တဩငေးကြည့်နေကြသည်။

နောက်မှ 'ဖေဖေကြီးကောင်းလာပြီတော့' ဟုဆိုကာ သမီးကြီးက ပြေးဖက်လာပါသည်။ ပြီးမှ မိသားစုအားလုံးဝိုင်းလာပြီး လက်ကိုကိုင်ကြည့်၊ ခြေထောက်ကို ဆုပ်နယ်ကြည့်ကြပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်က မိသားစုအားလုံးကို ရှင်းပြရသည်။ သူငယ်ချင်းကိုလည်း မိသားစုအားလုံး သွားရောက်ကန်တော့ရန် စီမံစေပြီး ချက်ချင်းသွားရောက်ကန်တော့ရပါသည်။

သူငယ်ချင်းကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားရပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ တတိယအရွယ်ရောက် ရောဂါသည် နှင့်နိဂုံးချုပ်ရမည့်အခြေအနေတွင် သူငယ်ချင်းနှင့်ဆရာတော်

၏အကူအညီဖြင့် ဘာဝနာသည်ဖြစ်ကာ ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို လက်တွေ့ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

ယခုအချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော်သည် ရုပ်-နာမ်ခန္ဓာ ၏ဘဝမပြတ်သံသရာလည်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ပြီး ဤဘဝ၌ ပင်လျှင် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာပြတ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ် လျက်ရှိနေပါတော့သည်။

(င) သေနည်းတတ်၍ သေခြင်းမြတ်သော ဖေဖေ

ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ နည်းပြဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေ၏ဘဝကို လေ့လာကြည့်လျှင် ဖေဖေသည် မြို့နှင့်အလွန်ဝေးသော တောင်ခြေရှိကျေးတောရွာတစ်ရွာမှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မိဘများကလည်း လက်လုပ်လက်စားဘဝဖြင့် အသက်မွေးကြရသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဖေဖေဘဝကံကောင်းသည်မှာ ဖေဖေတို့ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်က အခြေခံစာရေးစာဖတ်သင်ပြီး ရှင်သာမဏေ ဝတ်ပေးကာ မြို့ပေါ်ရှိ စာသင်တိုက်သို့ပို့ပေးခဲ့၍ ဖေဖေ၏ ဘဝသည် မြို့သို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

ပြည်တွင်းသူပုန်ခေတ်ကာလတွင် စာသင်ပျက်၍-
ကျောင်းပျက်၍ ဖေဖေဘဝသည် တောမြို့ကလေးမှနေပြီး
ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်တွင် ဖေဖေဆရာဘုန်းကြီးက သရက်တော
ကျောင်းတိုက်ရှိ အသိဘုန်းကြီးထံတွင် အပ်နှံပေးထားခဲ့ပြီး
ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကလည်း ဖေဖေဘဝကိုသနားပြီး တပည့်
သားအဖြစ်မွေးစားပြီး လောကီကျောင်းခေါ် စာသင်ကျောင်း
ထားပေးခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖေဖေ၏ဘဝသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်
နေရင်း တစ်ဖက်ဘုန်းကြီးဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ရင်း တစ်ဖက်က
ကျောင်းတက်ပညာသင်ခဲ့ရသည်။

ဖေဖေ၏ဆရာဘုန်းကြီးက ဖေဖေကို-

-မိဘဆရာကို ရိုသေပါ

-ရတနာသုံးပါးကို မမေ့နဲ့

-ကံ, ဉာဏ်, ဝီရိယပြည့်စုံအောင် ကြိုးစား

-အချိန်မဖြုန်းနဲ့

- အလကားနေ အလကားဖြစ်မည်
- အလုပ်လုပ်မှ တိုးတက်မည်
- ကောင်းတာလုပ်မှ ကောင်းကျိုးရမည်
- ကောင်းမှုတစ်ခုခု နေ့စဉ်ပြုပါ
- ကျန်းမာမှုနှင့်အသိအလိမ္မာသည် တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဖြစ်သည်
- ရအောင်ရှာ၊ ရှိအောင်စု၊ ချွေတာမှုနှင့် လိမ္မာပါ

ဟူသော ဆုံးမဩဝါဒကို အမြဲပေးသည်။ ဖေဖေကလည်း ထိုဩဝါဒအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖေဖေသည် ပထမအရွယ် ပညာသည်ဘဝ သည် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ဖြင့် ဘုန်းကြီး၏အထောက်အပံ့ဖြင့် ကြီးပြင်း ခဲ့ရပြီး (၁၀)တန်းအောင်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

(၁၀)တန်းအောင်သောအခါ တက္ကသိုလ်ဆက်မတက် နိုင်၍ ပညာရေးဌာနတွင် မူလတန်းပြဆရာဝင်လုပ်ရပြီး တစ် ဖက်က လုပ်သားကောလိပ်ကို တက်ခဲ့ရပါသည်။

လုပ်သားကောလိပ်တက်ရင်း မေမေနှင့်ဖူးစာဆုံရသည်။မေမေကလည်း ကျောင်းဆရာမဖြစ်၍ ဆရာ-ဆရာမချစ်သူနှစ်ဦးသည် ဘဝကို စနစ်တကျ၊စည်းကမ်းတကျတည်ဆောက်ပြီး စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ကြ၍ ဥက္ကလာပမြို့သစ်တွင် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ဖြစ် တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

အဖေ၊အမေတို့၏ဘဝသည် ကံ၊ဉာဏ်၊ဝီရိယတို့နှင့် ယှဉ်ပြီး ‘ရအောင်ရှာ၊ ရှိအောင်စု၊ ချွေတာမှုဖြင့် လိမ္မာပါ’ ဆိုသည့်အတိုင်း ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေခဲ့ကြပြီး မိမိတို့ရင်မှမွေးဖွားလာခဲ့သော မမနှင့်ကျွန်တော် ဘဝကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘဝသည် ဖေဖေ၊မေမေတို့၏ မေတ္တာရိပ်အောက်ဝယ် ချမ်းမြေ့သာယာစွာ ပညာရှာဖွေခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အတောင်အလက်စုံကာနီးတွင် မေမေသည် ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲခွာထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ မေမေထွက်ခွာသွားစဉ်က မေမေသည် မိမိဘဝအတွက်ပြုခဲ့သော ဒါန၊ ဆောက်တည်ခဲ့သော သီလမှတစ်ပါး မိမိဘဝအတွက် သံသရာဝဲဂယက်မှ ထွတ်မြောက်ရေးဟူသော ဝိပဿနာကို လုံးဝ လုပ်မသွားနိုင်ခဲ့ပါ။

သမီးနှင့်သားဘဝသာယာချမ်းမြေ့ရေးဟူသော ဆန္ဒ
ဇော၊လောဘဇောဖြင့်သာ ဘဝတစ်ခုနိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရပါသည်။
ထိုအတွက် ဖေဖေသည် အတော်ပင်မေမေအပေါ်၌ သနား
ကရုဏာသက်ကာ သံဝေဂလည်း အလွန်ရဟန်တူပါသည်။

မေမေဆုံးပြီးကတည်းက ဖေဖေသည် တရားဘာဝနာ
ဘက်သို့ အလုပ်မှအားလပ်ချိန်၊ အချိန်ရသရွေ့ ကြိုးစားအား
ထုတ်ရှာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အတောင်အလက်စုံ၊ ဘွဲ့ရသောအချိန်
တွင် ဖေဖေသည် အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဘဝမှ ပင်စင်ယူ
ခဲ့ရပါသည်။

ဖေဖေပင်စင်ယူသောအချိန်တွင် မမသည် သူ့ဘဝနှင့်
သူ တစ်အိုတစ်အိမ် ထူထောင်သွားပြီဖြစ်၍ အိမ်တွင်ဖေဖေနှင့်
ကျွန်တော်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဖေဖေမေမေ၏ အမွေခံသဘော
ဖြင့် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကိုပင် ဆက်လက်လုပ်၍ တစ်ဖက်
က ဖေဖေ့ကိုပြုစုရပါသည်။

မမကတော့ ခင်ပွန်းတာဝန်ကျရာ အဝေးတစ်နေရာ ရောက်နေ၍ ဖေဖေကို အနီးကပ်မပြုစုနိုင်ပါ။ တတ်နိုင်သမျှ သာ ဖေဖေကြိုက်ရာအစားအစာများနှင့် အဝတ်အစားများကို ပေးပို့ကန်တော့ရှာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေဘဝအထီးကျန်မဖြစ်စေရန် စိတ်ရည်သန်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားတော့ပါ။ ဖေဖေ ကိုသာ အနီးကပ်ပြုစုနေပါသည်။ ဖေဖေကတော့ အိမ်ထောင် ပြုရန် အတန်တန်တိုက်တွန်းပါသည်။ ကျွန်တော်က လုံးဝ လက်မခံဘဲ ဖေဖေဘဝနေဝင်ချိန်ကို သာယာချမ်းမြေ့စေလို သောဆန္ဒဖြင့်သာ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေသည် ပင်စင်ယူပြီးသောအခါ အချိန်ရသရွေ့ ရွှေဥမင်တောရသို့သွားကာ တရားဘာဝနာအလုပ်ကို ကြိုးစား လုပ်ပါသည်။

အိမ်မှာလည်း လုပ်ပါသည်။ ဖေဖေဘဝ ဤသို့ နေဝင် ချိန်တရားအလုပ်ဖြင့် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို ကျွန်တော် အလွန်ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

ဖေဖေ၏ဘဝသည် တရားဘာဝနာအလုပ်ဖြင့် တည်ငြိမ်ခြင်း၊ အေးချမ်းသာယာခြင်းများ ရှိနေ၍ ကျွန်တော် အလွန်ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်မိပါသည်။

မမက တစ်နှစ်တစ်ခါ သားသမီးများနှင့်အတူ ဖေဖေထံ လာရောက်ကန်တော့ပါသည်။ မမက သူ့ထံသို့ ခဏလိုက်နေရန်လည်း ဖေဖေကို ခေါ်ပါသည်။

ဖေဖေက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အသိအလိမ္မာရှိဖို့ သံသရာဝဋ်က ကျွတ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ဘို့သာ ပြောဟောပြီး သူ့ရဲ့ဘဝကိုလည်း သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးမဖွဲ့လိုတော့ကြောင်း ပြောပါသည်။

‘သမီး ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ တရားအသိအလိမ္မာရအောင် ရှာပါ’ ဟုခပ်အေးအေးပင် ပြောပြရှာပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖေဖေ၏ဘဝသည် တစ်စတစ်စ အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်း အသက်အရွယ် ရင့်သထက်ရင့်လာပြီး အသိဉာဏ်များလည်း မြင့်သထက်မြင့်လာခဲ့ရပါသည်။

ဖေဖေ၏ ဘဝနိဂုံးချုပ်မည့်နေ့တွင် ဖေဖေသည် သူ့ဘဝနိဂုံးကို သူ့သိနေသလိုပင် ညနေထမင်းစားပြီးအချိန် တွင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ယူကာ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ပြုရန် သူ့ဘဝ ရုတ်တရက်နိဂုံးချုပ်သွားပါက မမကို သောကမဖြစ်စေ ဖို့ ဖျောင်းဖျရန် တော်တော်စုံစုံလင်လင် မှာကြားပါသည်။

လူကတော့ ရောဂါမရှိ၊ အကောင်းပကတိဖြစ်တာမို့ ကျွန်တော်က ဖေဖေ ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခွဲခွာသွားလိမ့် မည် ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့နောင်ရေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ စကားကြိုပြောနေသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

ည(၇)နာရီအချိန်တွင် ဖေဖေသည် ပုံမှန်အတိုင်း ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ မေတ္တာပို့သူများထံမှ မေတ္တာခံယူပြီး ဘုရားဦးချ ရှိခိုးပါသည်။

ဘုရားကိုဦးချသော ဖေဖေသည် တော်တော်နှင့် ဦး ခေါင်းပြန်မော့မလာတော့၍ ကျွန်တော်က အခြေအနေ အကဲခတ်ရပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မမတို့မိသားစုကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းရောက်လာကြပါသည်။ မနေ့ညကတည်းက

ဖေဖေကိုတွေ့လိုသောဆန္ဒ ထိန်းမရ၊ သိမ်းမရဖြစ်လို့ ထလာ
ခဲ့ကြသည် ဟုဆိုပါသည်။

ဖေဖေ ဘုရားဦးချနေသည်ကိုတွေ့၍ သူတို့လည်း
ခဏသာ ဆူဆူညံညံနှုတ်ဆက်ပြီး ငြိမ်သက်ကာ နေရာယူ
ထိုင်ကြပါသည်။

ဖေဖေ ဦးချသည်မှာ (၁၅)မိနစ်၊ မိနစ်(၂၀)ခန့်ရှိသွား
ပါပြီ၊ ဦးခေါင်းက ပြန်မော့မလာပါ။

သို့အတွက် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေအနားသို့သွားကာ
“ဖေဖေ” ဟုတိုးတိုး ညင်ညင်သာသာ ခေါ်မိပါသည်။ ဖေဖေထံ
မှ ဘာသံမှမကြား၍ လက်နှင့်တို့ပြီး လှုပ်နှိုးကြည့်မိပါသည်။
ဖေဖေက မလှုပ်ပါ။

ကျွန်တော်က ဖေဖေကိုတအားဆုပ်ကိုင်ပြီး အသံ
ကျယ်ကျယ်နှင့်လှုပ်နှိုးခေါ်မိပါသည်။

ဖေဖေကလုံးဝမလှုပ်တော့ပါ။ ဖေဖေတွင် အသက်
လည်းမရှိတော့ပါ။ ဖေဖေကိုယ်ကို ပွေ့ချီပြီး ဖျာထက်တွင်တင်
ရပါသည်။ ဖေဖေက အိပ်ပျော်နေသလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

လှုပ်နှိုးမရ၍ သတိမေ့သည်ဟုထင်မိပါသည်။ မမတို့
လင်မယားလည်း ခြေမကိုင်မိ-လက်မကိုင်မိနှင့် ဖေဖေနားသို့
ဝိုင်းလာကာ ဖေဖေကိုလှုပ်နှိုးခေါ်ကြပါသည်။ ဖေဖေက နှိုးမရ
တော့ပါ။

ကျွန်တော်က ဆေးခန်းသို့ပြေးပြီး ဆရာဝန်ကို အကျိုး
အကြောင်းမေတ္တာရပ်ခံပြီး ခေါ်ရပါသည်။

ဆရာဝန်ကလည်း စေတနာမေတ္တာထားလိုက်လာပြီး
ဖေဖေအခြေအနေကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးပါသည်။

“ဆရာ့အဖေ အသက်မရှိတော့ပါဘူး၊ ဦးနှောက်သွေး
ကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွားရှာပါပြီ”

ဟု ဆရာဝန်က တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောပါသည်။ မမကတော့
ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဖေဖေ၏ဘဝနိဂုံးချုပ်ပုံကို ကျေ
နပ်မိပါသည်။ ဖေဖေသည် သူ့ဘဝကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့
သည်။ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ငြိမ်းချမ်းအေးချမ်းစွာဖြင့်
ဘဝနိဂုံးချုပ်ရပါသည်။

“ဝိပဿနာတရားကို မပြတ်ပွားများ အားထုတ်သူ သည် မတွေ့ဝေဘဲ သေရသည် ဆိုသော ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ် အကျိုးကို ဖေဖေက လက်တွေ့ပြသွား၍ ကျွန်တော် ကျေနပ် အားရမိပါသည်”

“သားရယ် . . . မွေးဖွားလာကတည်းက သေရမယ့် လမ်းကြောင်းဆီသို့ ဦးတည်သွားနေ ရတဲ့ သတ္တဝါတွေ ဘဝပါ။ သေခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး။ သေနည်းတတ်ဖို့နှင့် သေနည်းတတ်ရန် ပြင်ဆင်ထားဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

ဟု ဖေဖေက ခဏခဏ ဆိုဆုံးမဖူးပါသည်။

ယခုတော့ ဖေဖေက သေနည်းတတ်၍ မြတ်သော သေခြင်းဖြင့် ဘဝိယအရွယ်ဘဝကို နောက်ဆုံးနိဂုံးချုပ်သွား သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်အားကျမိပါတော့သည်။



**နေ့ညပုဂ္ဂိုလ် သင်ကြားရန်
(အဘိဓမ္မာသင်တန်း)**

ပဋိမာနိဘိက္ခဝေ ဌာနာနိအဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗာနိ
ဣတ္ထိယာဝါ၊ ပုရိသေနဝါ၊ ဂဟဋ္ဌေနဝါ၊ ပဗ္ဗဒ္ဓိတေနဝါ
ကတမာနိပဉ္စ

-ဇရာဓမ္မောမ္ပိ-ဇရံအနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိ
တဗ္ဗံ

-ဗျာဓိဓမ္မောမ္ပိ ဗျာဓိအနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိ
တဗ္ဗံ

-မရဏဓမ္မောမ္ဘိ မရဏံအနတိတောတိ အဘိဏ္ဍံ
ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ

-သဗ္ဗေဟိမေ ပိယေဟိ မနာပေဟိနာနာဘာဝေါ
ဝိနာဘာဝေါတိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ

-ကမ္မဿကောမ္ဘိ ကမ္မဒါယာဒေါ ကမ္မယောနိ ကမ္မဗန္ဓု
ကမ္မပ္ပဋိဿရဏောယံကမ္မံကရိဿာမိ ကလျာဏံဝါ
ပါပကံဝါ၊ တဿဒါယာ ဒေါ ဘဝိဿာမိတိ အဘိဏ္ဍံ
ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ

ဣမာနိခေါ ဘိက္ခဝေ ပဉ္စဂ္ဂာနာနိ အဘိဏ္ဍံ ပစ္စဝေက္ခိ
တဗ္ဗာနိ

ဣတ္ထိသာဝါ ပုရိသေနဝါ ဂဟဋ္ဌေနဝါ ပဗ္ဗဇိတေနဝါ။

“ရဟန်းတို့ . . . ငါးပါးကုန်သော ဤအကြောင်းတရား
တို့ကို မိန်းမသည် လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည် လည်း
ကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊
နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏”

ငါးပါးတို့ဟူသည် အဘယ်နည်း-

-ငါသည် အိုခြင်းသဘောရှိသည်၊ အိုခြင်းသဘော
တရားကို မလွန်နိုင်ချေ၊ ဤသို့ နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်
အပ်၏။

-ငါသည် နာခြင်းသဘောရှိသည်၊ နာခြင်းသဘော
တရားကို မလွန်နိုင်ချေ၊ ဤသို့နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်
အပ်၏။

-ငါသည် သေခြင်းသဘောရှိသည်၊ သေခြင်းသဘော
တရားကို မလွန်နိုင်ချေ၊ ဤသို့နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်
အပ်၏။

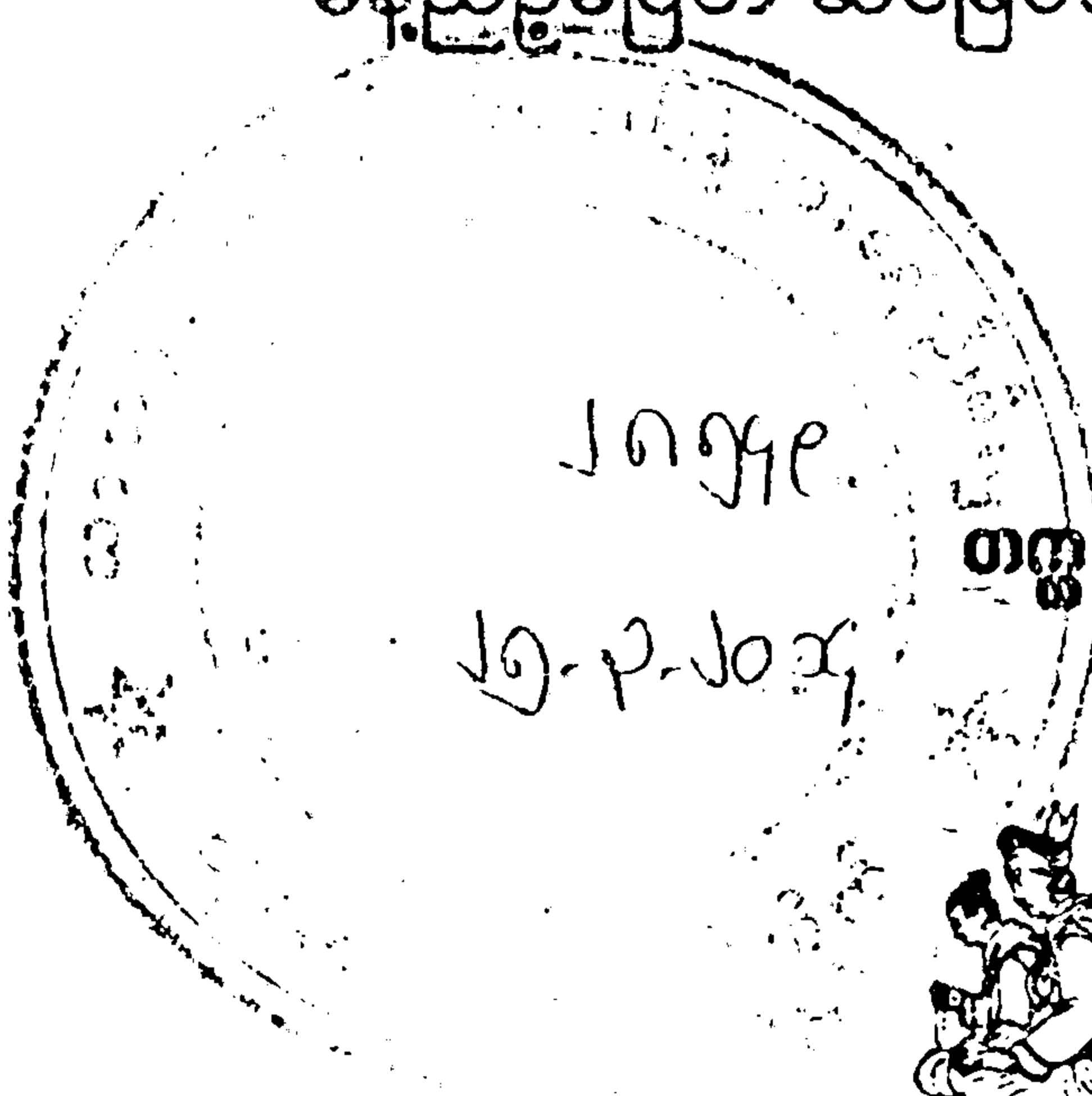
ငါအား ခပ်သိမ်းကုန်သော ချစ်နှစ်လိုအပ်သော၊ နှလုံး
ကိုပွားစေတတ်သော အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သူ
တို့နှင့် အရပ်တစ်ပါးသို့ပြောင်းသွားသဖြင့် ရှင်ကွဲကွဲ
ရခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်း
သွားသဖြင့် သေကွဲကွဲရခြင်းသည် လည်းကောင်း
ဖြစ်တတ်ချေ၏။ ဤသို့နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်အပ်၏။

-ငါသည် ကံသာလျှင် မိမိဥစ္စာရှိသည်

-ကံသာလျှင် အမွေခံရှိသည်

- ကံသာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသည်
- ကံသာလျှင် အဆွေအမျိုးရှိသည်
- ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်လဲလျောင်းရာရှိသည်
- ကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော၊မကောင်းသည်လည်း
ဖြစ်သောအကြင်ကံကို ပြုအံ့၊ထိုကောင်းမှု၊မကောင်း
မှုကံ၏ ကောင်းမွေ့ ဆိုးမွေ့ခံသည် ဖြစ်ရအံ့၊ ဤသို့
နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်အပ်၏။

ဤငါးပါးသောအကြောင်းတရားတို့ကို မိန်းမ
သည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း၊
လူသည် လည်းကောင်း ရဟန်းသည်လည်းကောင်း
နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆင်ခြင်အပ်ကုန်၏။



မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ
တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ ဘိ-အေ)